

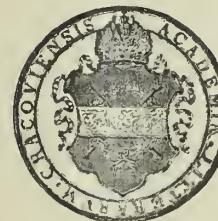
881
G6.Ys3

OBSERVATIONES IN GEORGII PISIDAE CARMINA HISTORICA.

APPENDIX METRICA.

SCRIPSIT

LEO STERNBACH.

CRACOVIAE,
SUMPTIBUS ACADEMIAE LITTERARUM.
APUD BIBLIOPOLAM SOCIETATIS LIBRARIAE POLONICAE.
(SPÓŁKA WYDAWNICZA POLSKA).
1900

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
BOOKSTACKS

Seorsum impressum ex Tomo XXX Dissertationum philologicarum Academiae
Litterarum Cracoviensis.

281
20.10.3
12

OBSERVATIONES IN PISIDAE CARMINA HISTORICA.

SCRIPSIT

LEO STERNBACH.

Georgii Pisidae poemata historica: P, Av., H in duobus codicibus supersunt, quorum alter (*V*) a Quercio, alter (*p*) a Bekkero usurpatus est¹⁾. Qui libri in contentionis iudicium vocati vel ipso habitu externo coniunctionis necessitudinem produnt, siquidem plane eodem ordine poetae opuscula sese excipiunt: Hex., fr. 1. 20 sq. 2—19, H, Van., S, P, Av., R²⁾.

Ex *V* fluxit carminum P, Av., H apographon, quod inter 'Miscellanea monumentorum et scriptorum variorum Graecorum ex codicibus mss. bibliothecae Vaticanae transscriptorum' praebet codex Corsinianus 1104 (chart. in fol. min., s. XVII—XVIII) f. 316^r—348^r. Diversum tamen fuisse videtur eorundem carminum exemplar, quod ab Holstenio acceptum a. 1662 Tolosae se habuisse testatur Claudius Maltretus Praef. ad Procop. vol. I p. XV (ed. Bonn.). Maltreti κειμήλιον respexit Ban-

¹⁾ Cf. Stud. p. 2.

²⁾ Ultimi carminis lemma: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγίαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀνάστασιν cum Anastasii encomio confudit Quercius p. XXVI (p. 1183 Migne). — Neque sententiae nostrae de traditionis adfinitate obstat, quod in *V* Pisidea libello <Hephaestionis> περὶ τῶν μέτρων τῶν στίχων et Prosuchi (cf. Treu, Programm d. kön. Friedrichs-Gymnasiums zu Breslau 1893 p. 35) versibus circumsaepa sunt, eum p et Prosuchum et Hephaestionem Pisidae reliquiis subiungat.

duri, Imper. Orient. vol. II (Par. 1711) p. 868: 'caeterum Georgii Pisidis — historiam Ms. de imperio Heraclii asservari aiunt Tolosae in Bibliotheca RR. Patrum Societatis Jesu', hodie tamen praeter Thueydis historiam Tolosae nullus codex Graecus extat¹⁾. Nec magis ipsius Maltreti symbolae innotuerunt ad Pisidae opuscula historica conlatae, quas revera extitisse inde colligi potest, quod viginti quinque annis post Maltreti obitum in nova historiae Byzantinae editione, quae Graevii et Kuesteri auspiciis parabatur, inter alia promissa erant²⁾: 'Georgii Pisidae de Heraclio et aliis imperatoribus, cum versione Claudii Maltreti'.

Quodsi solidiora editionis adornandae fundamenta expetuntur, unum adminiculum suppetit M (Paris. Suppl. Gr. 690, membr. in 4°, s. XII), qui f. 59^r—64^v P I et II exhibet. Is vero codicis est habitus, ut lacunae suspicio propter aeroaseos tertiae defectum nulla excitetur, nisi potius H et Av. simul cum S ante f. 32 vel post f. 46 excidisse statuimus. Initium enim Pisidea capiunt f. 32^r ab Hex. 143, unde iacturae manifestum est indicium, tum uno tenore, si folium 39 excipitur falso inter Hex. 1102 et 1103 inculcatum, procurrunt usque ad f. 46^v, quam codicis particulam Hex., Suppl. CVII, fr. 20 sq. 1. 18 sq. 2—5, Suppl. CVIII, fr. 6—15³⁾, R 3—116^b⁴⁾ explet. Alteram vero lacunam post f. 46 hiare inde patet, quod post R 116^b sine intermissione f. 47^r Geometrae poema de S. Pantaleemone inde a v. 278 legitur. Qnod detrimentum ex parte sareit f. 39, quo quidem eiusdem carminis v. 120—277 contineantur⁵⁾, nec tamen foramen tollitur. Sane nihil impedit, quo-

¹⁾ Cf. Omont, Catalogue des Manuscrits Grecs des départements (Par. 1886) p. 62 sq. Adde Catalogue général des manuscrits des bibliothèques publiques des départements vol. VII (Par. 1885) p. XIV: 'le couvent et le collège des Jésuites ont également donné peu de chose; il est probable qu'à Toulouse, comme dans beaucoup d'autres villes la compagnie réussit à soustraire au séquestre, lors de sa dispersion, une partie de ses collections littéraires; un collège aussi florissant que celui de Toulouse devait posséder une belle collection de manuscrits'.

²⁾ Cf. 'conditiones, quae offeruntur iis, qui subscriptis nominibus suis se obstringere voluerint ad emendum corpus Historiae Byzantinae graeco-latinum, quod nova et eleganti editione Amstelodami in lucem emitteatur, fol. Amstelodami, apud Franciscum Halmam, typographum, 1699' (Bibliothèque de la Compagnie de Jésus, nouvelle édition par Carlos Sommervogel. Bibliographie tome V, Bruxelles — Paris 1894, p. 447).

³⁾ Folii 46 fragmentum 12 versus complexum periit, quapropter f. 46^v R 64—75 non comparent, f. 46^r praeter epigrammatis εἰς τὸν πατριάρχην finem (fr. 16 sq.) et carminis R initium (1 sq.), si praeterea lemmati unius linea spatum sive versum par adsignatur, septem versum lacunam statuendam esse sequitur.

⁴⁾ Scilicet M cum Tp concordat, ubi inter 116 et 117 versus; ναὶ πολλὰ πάσχει πολλάκις καὶ τέρπεται insertus est.

⁵⁾ Cf. Dissert. Class. philol. Acad. litter. Cracov. vol. XVI (1892) p. 219 (Joannis Geometrae carmen de S. Pantaleemone p. 2).

minus inter f. 46 et 39 unicum folium periisse coniciamus: singulae enim paginae in hac libri parte septuagenis versibus constant, qui in binas columnas distribuuntur; iam vero ex R desunt v. 117—129, ex Geometrae poemate v. 1—119, qui versus unius folii spatium sibi exposcunt, praesertim cum praeterea levis intercapedo inter utriusque poetae fetus in censem veniat¹⁾. Sed omnino nulla obloquendi ratio adparet, si quis ampliorem hiatum inter f. 46 et 39 adgnoseat. Copiosissimum enim Pisidae corpus ceteroquin M im promptu ponit, quamquam apta membrorum compositio aegre desideratur. Ordinis enim expers est farrago inter f. 32 et 46, nec melior disponendi ratio in altero Pisideorum carminum corpusculo conspicitur, quod Geometrae versus sine intermissione²⁾ excipit (f. 52^r—65^v): Suppl. I II, Van., Suppl. III IV, P I II, Suppl. V—XLIX. Accedit quod in eodem codice etiam tertia poetae sylloge (Suppl. L—CVI) f. 116 sq. prodit, quae cum praecedentibus neutquam cohaeret³⁾; nam Suppl. XLIX f. 65^v excipiunt Symonis Magistri στίχοι παρακλητικοί⁴⁾, conlectioni tertiae f. 116^r Methodii patriarchae reliquiae subiunguntur⁵⁾.—Utcumque tamen res se habet, tantummodo duae acroases de expeditione Persica in M coniunctim occurunt, cum in eadem pagina (f. 64^r) Suppl. V eum P II conectatur. Quae ratio nullam suspicionis ansam praebet, quoniam continuatio seriesque rerum, ut tertia acroasis ex secunda nexa sit, magis in oculos incurrit quam sermonis perpetuitas post P I cf. enim P II 6 sqq. παλινδρομεῖν δὲ τῶν λόγων ἡ πειραμένων | πρὸς τοὺς ἀπόγης αὐθίς ἵπταμαι δρόμους | οὐ γάρ παρέσχεις ἐγκοπήν ταῖς ὀλικάσιν post I 224 sqq. εὐδὲ γάρ θυλαττίκας | κίνδυνος δρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἡ ζάλη | τῇ σῇ παρέσχον ἐγκοπήν⁶⁾ προθυμία, tum P II 373 sqq. καὶ που καθ' αὐτὸν διεφορῶν ἐπηγύζετο | δέ βάρ-

¹⁾ Etiam de versuum incremento cogitari potest, quia in eodem Panteleemonis encomio codex Laurentianus Plut. V n. 10 (chart in 4°, s. XIV) et Escurialensis Y — II — 6 (chart. in fol., s. XV) inter 65 et 66 verba τινῶν μετ' ἄλλων Χριστιανῶν τὸν τρόπον (τῷ τρόπῳ Laur.), inter 74 et 75 verba τοῦτον φανῆναι (φανῆναι Esc.) κριττόνον θεαμάτων suppeditant, quos trimetros in Morelli codice (Paris. 854) frustra quaeras.

²⁾ Cf. quae dixi 'Wiener Studien' vol. XIII p. 18.

³⁾ Ante f. 116 quaedam intercidisse lemmatis omissio docet; f. 113^v Joannis Commerciarii vita S. Mariae Aegyptiacae terminatur, duo vero folia vacua (114 et 115) bybliopegus interiecit.

⁴⁾ Cf. 'Christophorea' p. 8 sq. ('Eos' vol. V — 1899 — p. 14 sq.). Plura etiam epigrammata in f. 116 sq. repetuntur, quae secundum corpusculum suppeditat cf. 'Wiener Studien' vol. XIV p. 56 sq.

⁵⁾ Cf. 'Methodii patriarchae et Ignatii patriarchae carmina inedita' p. 3 sqq. ('Eos' vol. IV — 1898 — p. 150 sqq.).

⁶⁾ Scripturam ἐκκοπὴν recte correxit L. Dindorfius Thesaur. vol. III p. 454 A; P II 6 ἐκκοπὴν Bekker ex p. reposuit, ἐκκοπὴν V (Querc.) et M exhibent.

βρχος νοῦς μὴ πρὸς αὐξῆσιν τρέχειν, | λήγειν δὲ μᾶλλον τὴν Θεὸν τῆς Περσίδος et III 1 ἐκλεψὺν ἔσχεν ἡ Θεὸς τῆς Περσίδος.

Sed detrimentum compensat M, cum plurima supplementa aliunde prorsus incognita adiungit, ex quibus n. II III IV carminum historicorum seriem commodissime augent. Graviorem vero quaestionem codex Ottobonianus 342 (chart. in 4°, s. XIV) movet. Nimurum in Hexaëmeri fine f. 194^v notitia litteraria¹⁾ de Pisidae carminibus occurrit, quae quidem diserte tres Heracliadis acroases memoret: τῆς Ἡρακλειάδος τρεῖς ἀνροάσεις, κατὰ δυσεβοῦς Σευήρου, κατὰ ὑπερηφάνων, ἐκθετις τοῦ πολέμου (==Av.), εἰς τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν. Ac primo quidem adspectu de tertio Heracliadis libro amissio conjectura se offert, omnibus tamen in utraque parte calculis positis sententia illa rationibus certis et illustribus refelli potest²⁾. Eo enim consilio Heracliadem Pisides composuit, ut imperatoris res gestas ab initio principatus usque ad belli Persici extum primis lineis designaret³⁾, quod consilium duabus acroasibus consecutus est. Primam vero expeditionem tripartito poemate (P) complexus expeditionem secundam et tertiam non Heracliadis appendice, sed carmine peculiari pertexuisse censendus est, cuius extrema lineamenta ex Theophanis circumlocutione et Suidae testimonio nobis videmur recuperasse⁴⁾.

Aliis praeterea laudibus Heraclium onerasse videtur Pisides⁵⁾, quas tempus edax abolevit. Quod iudicium diserto testimonio poeta confirmat

¹⁾ De codicis defectu cogitari nequit, praesertim cum ipsa indicis ratio nullum conjecturae adminiculum offerat.

²⁾ Nihil de codicis Cantabrigiensis 2192 (bomb., s. XV) memoria constat, quo continentur (cf. a catalogue of the Manuscripts preserved in the library of the University of Cambridge, vol. IV — Cantab. 1861 — p. 63) f. 27 — 29 τοῦ Πισσίδου Γεωργίου εἰς τὸν μάταν βίον, f. 29 — 36 Πισσίδοι Γεωργίοι σοφίης δέλτος διακόνοιο θεοῖς (sic) μεριστῆς ἐκκλησίας Ἐξαγμερος ἥδ' Ἡρακλειάς ἀπὸ λάρβων, cum codicis pars (inde ab Hex. 1420) interciderit. — Ceterum inter Van. et Hex. f. 29 τοῦ κυροῦ Θεοδώρου τοῦ Πτωχοροδρόμου epigrammata quaedam interiecta sunt, quorum primum (inc. χειμῶν τὸ λυποῦν) etiam ad alios auctores in libris manuscriptis referri 'appendix critica de Joanne Euchaitensi' ('Eos' vol. IV — 1898 — p. 156 sqq.) demonstrat.

³⁾ Cf. Stud. p. 151 cl. 163.

⁴⁾ Cf. p. 24 sqq. et 145 sqq. supra.

⁵⁾ Quin etiam in animum induxit, ut imperatoris orationem dogmaticam versibus includeret, attamen ab incepto depulsus est cf. S 719 sqq. ἐβούλεμην δὲ λεπτοσυνθέτους γράφειν | καὶ τὸν πρὸς αὐτὴν εὐσεβεῖς σου συλλόγους: | ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συγγραφὴν ἐπιξέειν, | ὅπου τὸ σύν, κράτιστε, βροντήσει (I. βροντήσῃ) στόμα | τὰς τῶν λογισμῶν ἀστραπὰς ἐπειξάγον. Δέος γάρ ήμεν, μὴ δοκοῦντες συγγράφειν | καὶ πολλὰ τοῖς στοῖς ἡτονηκότες λόγοις | νόθοι φανῶμεν συγγραφεῖς τῶν βιβλίων. Procul dubio metri ratio difficultates haud leves adferebat cf. S 496 sqq.

S 696 sqq. οὐδὲ ταῖς σαῖς ἐντρυφῶν στρατηγίκις, | πτώσεις τυράννων καὶ τροπᾶς ἐναντίων | καὶ τοὺς πολυσχιδεῖς τε καὶ πολυτρόπους | τῶν σῶν ἀγώνων ἐσκυρρόφουν λόγους, fulcit P II 177 sqq. ἐγὼ δὲ καὶ πρόμακντις οὐκ ὅν, δέσποτα, | φθάσας προεξήγγειλα τῷ πρώτῳ λόγῳ, | ὃς οὐδὲν ἡμέληρος, ἀλλὰ καὶ γράφων | τοῖς σοὶς στρατηγοῖς πινταχοῦ τὸ συμφέρον | ἡμαρτεῖς οὐδέν, εἴπερ ἐν δέοντι γε | τὸ σοὶ παραστὰν εὐθέως¹⁾ συνέδραμεν | ἐδειξεν ἡμῖς; οὐδαμῶς ἐψευσμένους | ἡ πρωτική σου τῶν φρενῶν εὐθουλίκ, quandoquidem non prima acroasis de expeditione Persica²⁾, sed aliud quoddam poema³⁾ nunc deperditum significatur. Sane similia Av. 266 sqq. 288 sqq. 294 sqq. narrantur, attamen illic belli Avarici tempora anno 626 profligati respiciuntur, cum nostro loco tempus hibernum anni 621/622, quo prima expeditio contra Chosroam apparabatur, in censem veniat⁴⁾.

Reliqua de Pisidae opusculis historicis testimonia recentiorum cordiae et falsariorum fraudi debentur. Primo quasi obtutu novi poematis expectationem concitat codex ex Oriente Lutetiam Parisiorum portatus, de cuius summa haec refert Mynas⁵⁾: 'Manuscrit in 4°, bombycinus, du XIIIe siècle, de 38 pages, contenant:

1° Un traité d'astrologie, per George Pisidès.

2° Vœux du même pour l'empereur Héraclius, qui marchait contre les Persans; ce traité est extrait des prophètes de l'ancien Testament.

3° Sur le mariage d'un fils du magistrat Nicéphore.'

Falsam tamen spem ostendi E. Milleri commentatio docet, cui titulus est: 'poèmes astronomiques de Théodore Prodrome et de Jean Camatère'⁶⁾; etenim codex Paris. Suppl. Gr. 501 innuitur, quo Theodori Prodromi reliquiae continentur, secundum vero carmen lemmate: τοῦ κύτου τῷ κύτωκράτῳ (sic) στρατεύοντι καὶ πάλιν κατὰ Περσῶν di-

¹⁾ Coniecturae εὐθέτως (cf. P I 49, III 30. Av. 440, Hex. 541. 1466) non piget cf. S 108 παλινδρομέτε πρὸς τὸν εὐθέτον δρόμον cl. P II 207 ἀλλ' ἐξέπεμπες ἐκδρομὰς εὖστυνθέτους.

²⁾ Perperam Quercius ad P I 45 sqq. et 126 sqq. provocat, ubi sententiae nostrae nec vola nec vestigium adparet.

³⁾ Lacuna P I laborare non est probabile, nescio tamen an πρὸ τοῦ (cf. Bosc-Schaefer, Ellips. Gr. p. 310) in codicum memoria πρώτῳ delitescat.

⁴⁾ Ac momentum rei facit, quod similiter apparatus belli Persici post Chosroae cladem H II 136 sqq. enarratur: οὐκ ἦν γάρ ἔργον πολεμικῶν συνταγμάτων, | ὃ μὴ μετῆλθες τῇ συλλήττῃ τῶν σκευμάτων, | τυπῶν, προτάττων, εὐτετίζων, προσγράψων. ubi προγράψων reponendum esse ex P II 54 πράττων, μεριμνῶν. εὐτεπίζων, προγράψων patet.

⁵⁾ Rapport adressé à M. le ministre de l'instruction publique, par M. Mynoïde Mynas (le Moniteur Universel, le 5 janvier 1844 p. 19 n. 40).

⁶⁾ Notices et Extraits des mss. de la bibliothèque nationale vol. XXIII 2 (1872) p. 1 sqq.

stinctum Joannem Comnenum, non Heraclium faustis omnibus prosequitur.

Veterem fabulam¹⁾ refricat Th. W. Allen, Notes on Greek Manuscripts in Italian libraries (Lond. 1890) p. 55 de bybliothece Valli-cellanae libro B 115 agens: 'bomb., s. XIV. Georgius Pisidius de imperio Constantinopolitanorum etc. At beg. Fulvius Ursinus dono dedit Achilli Statio Lusitano'. Revera in primo folio inscriptio occurrit: 'Γεωργίου Πισιδίας (sic) ιστορικὸν βιβλίον περὶ τῶν βασιλέων τῆς δυτικῆς Κωνσταντίνου πόλεως (sic). Georgius Pisidius de gestis imperatorum Constantinopolitanorum sive historia', sed Constantini Manassae synopsis initio destitutam (inc. v. 2737) falsissime homo semidoctus lemmate illo insignivit, in errorem videlicet inductus altero eiusdem codicis carmine, quod Manassae historiam excipit f. 61 — 81^v Γεωργίου Πισίδου προώμον εἰς πατριάρχην Σέργιον περὶ τῆς ἐξημέρου.

Historiam vero soluta oratione scriptam sub Pisidae nomine officina fraudum plena eusit. Nimirum per facilem rationem redarguendi opus praebet usque ad Constantini Porphyrogenetti mortem (959) productum, sed ipsa quaestio tractatu digna videtur, praesertim cum Stud. p. 39 sq. 42. 43. 45 sq. 47 sqq. 57 sq. 98. 139 sq excerpta quaedam Heraclii imperium illustrantia luce donata sint. Tunc quidem verborum contextum suppeditavit codex Matritensis Palat. 40, chart. in 4°, vicesimo die mensis Novembris a. 1566 ad Audrea Darmario consummatus, cuius inscriptio haec est f. 371^v τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου καὶ Γεωργίου τοῦ Πισιδίου χρονογραφικὸν σύντομον, ὅπερ ὑπὸ δικτύων ιστορικῶν συνελέξατο, f. 446^v τέλος Πισιδίου καὶ Κυρίλλου τῆς χρονικῆς διηγήσεως. Quodsi lemmatis ratio examinatur, duo insuper eiusdem librarii apographa in contentionis iudicium veniunt: codex Augustanus 243, cui Darmarius die duodecimmo eiusdem mensis et anni extremam manum imposuit, et Ambrosianus N. 197 sup. incerto tempore²⁾ conscriptus. Mira enim scripturae discrepantia comparet: scilicet in Aug. primitus Pisidae nomen omissum erat, siquidem f. 1^r verba Γεωργίου τοῦ Πισίδου καὶ Κυρίλλου lemmati: τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου χρονογραφικὸν κτλ. librarii cura posterior praemisit, ac similiter f. 77^v notae ἐώς ὅδε τῆς χρονικῆς διηγήσεως Κυρίλλου supplementum καὶ Πισίδου Γεωργίου postea adiecit Darmarius. Nec magis Ambr. Pisidae auctoritatem adgnoscit, quia pristino lemmati f. 1^r τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, ἀρχιεπισκόπου

¹⁾ Cf. Quercius p. XXII (p. 1179 sq. Migne), ubi perperam 'B 112' legitur. Illic enim 'Achillis Statii adnotationes variae sacrae et profanae', ipsius auctoris manu conscriptae extant.

²⁾ Octavianus Ferrarius, primus libri possessor, a. 1586 obiit cf. Bibliotheca Scriptorum Mediolanensium I 2 p. 609 sqq.

Άλεξανδρείας, χρονογραφικὸν κτλ. postea a Darmario indiculus Γεωργίου τοῦ Πισιδίου καὶ Κυρίλλου praefixus est, ita tamen rubro posthac oblitus, ut tantummodo Κυρίλλου remanserit, in exitu autem f. 73^v (ἐως τῆς χρονικῆς διηγήσεως) auctoris mentio omnino abest. — Quibus exemplaribus acrius intenti Cyrilli nomen commune esse cognoscimus, non item Pisidae; Cyrillus vero in Matr. et Aug.¹⁾ nude nuncupatur, in Ambr. Alexandriae archiepiscopus audit²⁾. Ac prima specie archiepiscopus saeculo quinto clarissimus excluditur, aequa ac Pisides Heraclii aequalis³⁾, dubitari tamen nequit, quin Darmarius, quem ex fallaciis totum conflatum esse constat, fraudem molitus sit⁴⁾. Cui pulsum externum fortasse Hexaëmeri memoria dederat, inter Pisidam et Cyrillum fluctuans. Certe a. 1566 in Hispania degens libri Eseuriensis facile cognitionem consequi poterat, quem ita recenset Nicolai de la Torre index manuscriptus (πάντες τῶν ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ Βιβλίων: X — I — 16) f. 7^v: a) Κυρίλλου Άλεξανδρείας περὶ ζώων καὶ φυτῶν ἴδιότητος, — b) Ἰωάννου τοῦ Καναβούτζη περὶ ἀρχαίστητος Τρώων καὶ Ρωμαίων ἐν τῷ περὶ Αἴνου καὶ Σαρωτράκης, — c) Πλάτωνος ὅροι, — d) Ἀνδρονίκου περὶ πτερητικοῦ φιλοσόφου περὶ τῶν τῆς ψυχῆς παθῶν, — e) καὶ διχρινοθεῖσαι ἐπιχρ-

¹⁾ Ex Aug. codex Vindobonensis Histor. Gr. 124 fluxit, de quo plura profert Kollar Suppl. ad Lambec. (Vind. 1790) p. 648 sqq. Nec mirum est, quod lemmatum contextus pristinus aequa ac supplementa in unam formam cadunt.

²⁾ Cum Ambr. duo libri Matritenses Darmarii aetate posteriores N. XCI (chart. in 4°, s. XVII) et N. CXI (chart. in 4°, s. XVI fin.) faciunt, de quibus cf. Iriarte Biblioth. Matritens. codd. Gr. MSS. I (1769) p. 361 sqq. et 479 sq. Haec enim in utroque codice inscriptio legitur: τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, ἀρχιεπισκόπου Άλεξανδρείας, χρονογραφικὸν κτλ. et ἐώς ὅδε τὰ τῆς χρονικῆς διηγήσεως ἐν συντόμῳ.

³⁾ Alii eiusdem nominis viri mihi innotuerunt duo: Georgius episcopus Antiochiae Pisidae, concilii Nicaeni secundi (a. 787) particeps (cf. Mansi Concil. vol. XII — 1767 — p. 137 A), cuius memoriam Graecorum fasti die XVIII Aprilis celebrant (cf. Menolog. Basilian. Patr. Gr. vol. CXVII p. 412 CD) et Georgius Pisides, Eginæ episcopus, qui saeculo XIV vixit (cf. Villiers Biblioth. Carmelit. vol. II — 1752 — p. 913 n. VII). — Nullius pretii est inscriptio τοῦ μακαριωτάτου Γεωργίου ἐπισκόπου Νικομηδείας τοῦ Πισιδίου (p. compend.) λόγος εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκου καὶ εἰς τὸ ζωοποῖον καὶ σωτῆριν πάθος in codice Paris. 1207 (chart. in 8°, s. XV) f. 199^r, qua Georgii Nicomedensis Oratio VIII (Patr. Gr. vol. C p. 1457 sqq.) designatur, quamquam simile lemma Γεωργίου μητροπολίτου Νικομηδείας τοῦ Πισιδίης in codice Chio se repperisse testatur Allatius in Fabricii Biblioth. Gr. vol. XII p. 12; falsissime etiam propter idem opus nostri Pisidae epigrammata in codice Paris. 2831 f. 152^v tradita (fr. 22—30 Querc.) Georgio Pisidae, Nicomediae episcopo, vindicat Harlesius ad Fabric. vol. VIII p. 612 not. h.

⁴⁾ Cf. Th. Preger, Byz. Ztschr. vol. VII — 1898 — p. 129 sqq. — Meam de Darmarii impostura opinionem per colloquium Parisiis a. 1897 cum Krumbachero communicaveram.

χίοι τῆς οικουμένης, — *f*) Πορφυρίου περὶ ἀρετῶν. Qui codex incendio anni 1671 conflagratus est, sed coniecturam manuscripti in aliis Bybliotheccis adser-
vati comprobant, quorum indicem componere operae pretium videtur:

1) **Paris. Gr. 2745** (bomb. in fol., a. 1563 a Zacharia Scordilli scriptus) f. 1^r sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, περὶ ζώων ἰδιότητος καὶ φυτῶν διὰ στίχων ιαμβικῶν πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχην κυρὸν Σέργιον.

2) **n. 2746** (chart. in fol., s. XVI exaratus manu Nicolai de la Torre) f. 2^r sqq. τοῦ μεγάλου Κυρίλλου περὶ κτισμάτων καὶ φυτῶν καὶ ζώων ἰδιότητος.

3) **n. 2869** (chart. in 8°, a. 1569 manu Antonii Episcopuli de-
scriptus) f. 1^r sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου, πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, περὶ ζώων ἰδιότητος καὶ φυτῶν διὰ στίχων (δικοστίχων cod.) ιαμβικῶν πρὸς τὸν τῆς Κωνσταντίνου πόλεως (sic) πατριάρχην κυρὸν Σέργιον¹).

4) **n. 2780** (chart. in 8°, s. XVI ab Angelo Vergetio exaratus)
f. 1^r sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου πατριάρχου Ἀλεξανδρείας στί-
χοι ιαμβικοὶ πάνυ φυγωρεῖς τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς
τοῦ παντὸς κτίσεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄντων, ἀστέρων δηλαδή, στοιχείων, ζώων,
φυτῶν τε καὶ λίθων καὶ τῶν ἐξῆς ἐπιδεικνύοντες καὶ πρὸς θεοσέβειαν (προ-
θεοσέβειαν cod.) εἰςανάγοντες.

5) **n. 2893** (chart. in 8°, eiusdem Vergetii manu scriptus) f. 1
sqq. τοῦ ἐν ἀγίοις (ἐνχρίσιοι cod.) πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας στίχοι ιαμβικοὶ πάνυ φυγωρεῖς (sic) τὸ μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως τοῦ
Θεοῦ ἐκ τῆς τοῦ παντὸς κτίσεως καὶ τῶν ὄντων ἐν αὐτῇ (ἐνκυ cod.), ἀστέ-
ρων δηλαδή, στοιχείων, ζώων, φυτῶν τε καὶ λίθων καὶ τῶν ἐξῆς ἐπιδεικνύον-
τες καὶ πρὸς θεοσέβειαν εἰςανάγοντες²).

6) **Paris. Mazar. 4452** (bomb. in 4°, s. XVI ab eodem librario
exaratus) = Par. 2893³).

7) **Mutinensis Gr. 167** (chart. in fol., s. XVI)⁴ in lemmate cum
Par. 2745 concinens (sine ιαμβικῶν).

¹) Inter f. 3 et 4 in vacuo folio adscriptum est: Cyrilli Patriarcha (sic)
Alexandrini de animalium et plantarum proprietate ad Sergium pa-
triarcham Constantinopolitanum, adeoque falsa inscriptio, ac loco
Cyrilli Cyri (sic!) legendum.

²) In margine haec adnotantur: Ιστέον, ὅτι ἐν ἄλλοις παλαιοῖς ἀντιγράφοις εὑρομεν
τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου τούτου ἄλλως ἔγουσα (sic!). ἔστι δὲ αὐτῇ Γεωργίου διακόνου τοῦ Πι-
ατίδου στίχοι εἰς τὴν κοσμουργίαν ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα η̄ οὖτως ἔχει τὸ ἀληθές η̄ ἐνείνως. Fortasse
huc pertinet etiam codex Vossianus Gr. 26, de quo cf. Catalogus librorum tam im-
pressorum quam manuscriptorum Bibliothecae... Lugduno-Batavae (1716) p. 396.

³) Sed nota marginalis deest.

⁴) Saeculo XV codicem vindicant Allen, Notes on Greek Manuscripts p. 17 et

8) **Querinianus A VII 28** (chart. in 8°, s. XVI a Nicolao de la Torre scriptus) = Par. 2746.

9) **Ottobonianus Gr. 287** (chart. in 8°, s. XVI) = Par. 2745.

10) **Vatic. Gr. 1281** (bomb. in 8°, s. XVI) eodem lemmate distinctus ac Par. 2869¹⁾. [Ex Quercii sententia p. XXVI (p. 1183 sq. Migne) 'hic plane est ille codex, cuius epigraphe deceptus Hieronymus Brunellus Hexaëmeron Pisidae edidit Romae anno 1590 sub nomine Cyrilli', attamen Vat. 1281 ex libris Antonii Caraffae in bybliotheam pontificiam pervenit, suum vero fontem diserte Brunellus (cf. Qu. p. XIV = Migne p. 1171 sq.) indicat: 'poema iambicum de plantarum et animalium proprietatibus adiecimus, quod a D. Gonsalvo Ponce de Leons, viro non minus eruditione quam generis nobilitate praestanti, munus accepseram, ipse vero ex Guilelmi Sirleti cardinalis exemplo²⁾ describendum curaverat'. Quae cum ita sint, tantummodo duo libri deperditi³⁾ in censum veniunt, quos codex Escurialensis X — I — 15 (πίναξ τῶν ἐν τῇ τοῦ καρδιῶν Σιρλέτου βιβλιοθήκη Ἐλληνικῶν βιβλίων τῶν χειρογραφέντων) in Milleri adumbratione franco-gallica p. 320 hoc modo recenset:

299. En papier de coton. Poëme de saint Cyrille sur les propriétés des animaux. — Mélétius, sur la nature de l'homme. — Traité géographique de Nicéphore Blemmyde. — Traité du même, adressé à l'empereur.

300. En papier de coton. Poëme de saint Cyrille sur les propriétés des animaux].

V. Puntoni, Indice de' codici Greci della biblioteca Estense di Modena (Studi italiani di filologia vol. IV — 1896 — p. 490).

1) Inepta conjectura de Cyro non extat, sed lemma Γεωργίου Πισιδίου a Leone Allatio adiunctum.

2) Falso Fabricius vol. VIII p. 614 ex eodem Sirleti codice etiam editionem Morellianam concinnatam esse perhibet. Sirleto Hexaëmeri editionem principem sub Pisidae nomine vulgatam Morellus dedicavit, sed contextum a librario quodam Graeco habuit (cf. epist. ad Sirlet. f. 3^r Ἐλαβον ἀσμενος παρὰ τοῦ τριποθήτου πατρός μου Φεδερίκου, φιλομαθοῦ, φιλοπόνου καὶ θεοφιλοῦ τῶν μάλιστα, ζῶν καὶ τελευτῶν αὐτῷ δὲ τοιούτῳ δώρῳ μικροῦ τις Ἐλλην καλλιγράφος ἐχαρίσατο), ac praeterea codicem a Joanne Sanctandreae commodatum (ib f. 3^r et 7^r) adhibuit, cuius bybliotheam libris manuscriptis satis commode instructam miro silentio neglexit Alfredus Franklin, les anciennes bybliothèques de Paris (Par. 1867—73).

3) Certe neuter codex nunc inter Ottobonianos comparet, quibus plurimos Sirleti libros contineri constat cf. Josephus Cozza-Luzi im Feronis et Battaglinii Catalogo p. XLIII sqq. — Ottobon. 287, cum nota Altaempsiana careat, ex alio fonte repetendus est. Dignosci potest Sirleti n. 110, ex quo praeter alia scripta Miller p. 311 profert: 'Explication d'un passage de l' Écriture, par George Pisidès'. Nimurum Hexaëmeron significatur codicis Ottobonianii Gr. 324, cuius habitum Catalogi in curia (p. 170 sq.) obliteravit: 'post versus qui incipit (sic!) ἀκουε Περόχλε legimus Γε-

In universum igitur traditionem de Cyrillo recentiora codicum exempla commendant¹⁾. Quae quidem ex uno archetypo manasse verisimile est, erroris vero originem lucramur, si Cyrilli opusculis genuinis Pisidae Hexaëmeron continuatum esse ponimus, ubi lemmatis iactura opinionem de Cyrillo auctore eadem ratione offerre potuit, qua Origenis homiliae in Jeremiam ad Cyrillum referuntur²⁾. Qua confusionis causa bene cognita suis commodis ita consuluit Darmarius, ut ad frandis inscriptionem comminiscendam utrumque nomen adhiberet.

Itaque historica Pisidae opera tantummodo carminum cancellis circumscripta sunt, quorum apparatus criticus supra enucleavimus: scilicet praeter Vp in P, Av., H unicum praesidium M praebet, et ipsum angustis terminis (P I et II) definitum. Quodsi novi subsidii pretium aetimatur, temeraria fiducia aequa declinanda est ac suspiciosa diffidentia: lubrica sane est via per praecepta, tutior per exempla, attamen commentationis consilium et spatii ratio eo potius inducunt, ut in primis statum redditum ager praestet, praesertim cum ipsi codices Vp spicilegii spem faciant. —

P I 1 sq. Ὡς τὰς ἀύλους τῶν ἄνω στρατευμάτων
Τριάς διευθύνουσα φωτόρω λόγω

Μ στρατηγίας pro στρατευμάτων praebet, quae lectio corruptelam sanat. Falso enim φύσεις, οὐσίαις vel τάξεις suppleri posse Qercius existimat³⁾, quod recte sensit corrector apographi Corsiniani φύσεις pro Τριάς commendans. Nullo autem fulero τῶν ἄνω eget cf. P III 385, H I 50, R

ωργίου διακόνου τοῦ Πισίδου ἐρμηνεῖα εἰς τὸ ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας., f. 4r abrumpitur codex verbis: τῆς σελήνης λαμπάδα, fol. 5 in prima columna incipit absque titulo: τίς ἐκστρατεύει παμπληθῆ... In inventario Vaticano legitur: Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας στίχοι π' εἰς διαφόρους ὑποθέσεις, fol. 10 εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ κατὰ ὑπερηφάνων, fol. 12 νουθεσία πρὸς λυπούμενον'. Videlicet Hexaëmeri prooemium (v. 1—80) ita decursum est, ut quasi signum quoddam ultimi tres versus (78—80) operi praemittantur. Inchoatur autem Hexaëmeron (sive Expositio in Psalm. CIII 24) v. 81 (ὡς τὴν ἀνεξέρητον, ἦν ἔχεις, φύσιν), sed inter f. 4 (fin. 242 ὡς τὴν ἀμυδρὰν τῆς σελήνης λαμπάδα) et 5 (inc. 1250 τίς ἐκστρατεύει πειρηθῆ — sic! — τὴν ἀκρίδα) plura intercederunt. Hexaëmeron excipit f. 10^r. Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνθρώπινον κτλ. (= Van.), tum f. 12^r adnectitur: Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας νουθεσία πρὸς λυπούμενον (inc. ἐν συμφοραῖς τὸ μελλοντὶ σκοπεῖν θέλεις) simul cum aliis poematis, quae quidem ex codice Monacensi Gr. 201 protraxit Georgiades, Ἐκκλησιαστὴ Ἀλγήθεα vol. IV (Constantinop. 1883) p. 141 sqq.

¹⁾ Cyrilli nomen mentitur praeterea codex Naudaeanus apud Labbeum p. 123.

²⁾ Cf. codex Escorialensis Ω — III — 19 apud Millerum p. 484 sq.

³⁾ Alia est ratio S 287 sq. 301. 304 sqq. 489 sq. 553 sq., siquidem notiones φύσεις, οὐσίαι, ὑποστάσεις carminis summam efficiunt cf. p. 213 sq. infra. — Vox ἄγρια pro ἄγριτης usurpata Av. 29 ad aliud genus pertinet cf. Lobeck. Paralip. p. 362.

8. 13, Hex. 593. 758. 1789, S 409, Suppl. LXXXII 2, CI 3, CII 6, An. 1693 C.

37 sq. ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν ἐκ θωπευμάτων
ἐκ σοῦ μαθόντες μὴ λαλεῖν ὑποκρίσει

in M ὑποκρίσεις legitur, ac pluralem numerum optime θωπευμάτων comprobat. Similiter Hex. 1395 habes: λυττῷς αὐθ' ἡμῶν καὶ λαλεῖτ πεφυρ-
μένα¹⁾.

41 sqq. γενοῦ δικαστής Κελτικοῦ Πήγου πλέον,
γενοῦ δικαστής ἀλλὰ συγγνώμην δίδου·
οἴμαι γάρ, οὐδὲν ἐξελέγχεις ώς νόθον,
ἐφ' οἷς δί τημῶν ζημίαν ὑφίστασαι

M 42 post 43 conlocat, unde genuina versuum structura evadit:

γενοῦ δικαστής Κελτικοῦ Πήγου πλέον·
(οἴμαι γάρ, οὐδὲν ἐξελέγχεις ώς νόθον).
γενοῦ δικαστής ἀλλὰ συγγνώμην δίδου,
ἐφ' οἷς δί τημῶν ζημίαν ὑφίστασαι, —

nee tamen οἶδα (M) pro οἴμαι admitti potest cf. P III 355 sq. οἴμαι δέ, καύτὸν κιγμάλωτον ἐν τάχει | ὄψει cf. S 455 sq. ἀπαντα θελγων τῶν φρενῶν τὰ θηρία· | οἴμαι δέ, καὶ σὲ (scil. θέλξων), unde etiam P III 3 οἴμαι δέ γάρειν Περσικῆς βλάβης γάριν equidem οἴμαι δέ, γαίρει reponendum esse puto²⁾.

72 διττοῖς μερίζει τῶν λόγων νοήμασι

M aptius πονήμασι exhibet³⁾ cf. Palladas Anth. Pal. IX 166, 5 Ίλιας οὖν τὸ πόνημα μιᾶς γάριν ἐστι γυναικός. Similiter voce πόνημα nostri poetae Hexaëmeron designat codex apud Conr. Gesnerum Biblioth. Universal. (Tiguri 1545) f. 271^v, Sisyphi opusculum poeticum Joannes Malalas p. 133, 1 (Dindorf), Ephraemii Syri carmina Theophanes p. 63, 1

¹⁾ Accusativi usum confirmant Chron. Pasch. (Patr. Gr. vol. XCII) p. 1017 C διπεριφρόμενος καὶ λαλήσας ἀδικίαν et Joannes Damascenus Epist. ad Theophil. (ibid. vol. XCV) p. 365 A λαλοῦντα ἀνομίαν.

²⁾ Non οἴμαι δ', ἔχατεν, sicuti Bekker voluit cf. δ ἀεὶ γάρ αὐτοῖς μᾶλλον ἐκλείπειν θέλει. Saepius per parenthesin ita οἴμαι ponitur, ut thesis secundi, tertii pedis arsin occupet cf. P III 424, Av. 298. 374. 451. 495, H II 194, Hex. 994. 1140, Van. 60. 75. 80, S 51. 96. 136. 520, Suppl. I 84, II 13. 109, III 70. — Aliter P III 68 ή σὴ καταφρόνησις, ὡς οἴμαι, πλέον | τοὺς βαρβάρους ἔβαλλεν εἰς ἀγωνίαν.

³⁾ Malim tamen πονήμασι, siquidem versus sequens a voce πλήν initium capit. Eodem modo ν ἐπελκυστικὸν citra necessitatem M addit I 111 (ἀπέστρεψεν), 155 (ἀλκαστιν), 183 (ἀνέπτυεν), II 41 (ἀσπίσιν), e contrario littera paragogica ante vocalem deest II 76 (ὕγεσι) et 182 (συνέδραμε).

(Boor), sua ipsius epigrammata Agathias Scholasticus Anth. Pal. IV 3, 42, ^{θρ}

vita metrica S. Mariae Aegyptiacae πόνημα Ἰωάννου πρωτοθρόνου (ἢ cod.) τοῦ Κομμενικάρέως appellatur in M f. 113^r, Pselli πόνημα ιατρικὸν apud Boissonadum Anecd. Gr. vol. I p. 175 sqq. legitur cf. praeterea Anonymus Anth. Pal. VII 12, 5 σὸς δέ πέπειν, Ἡρίννη, καλὸς πόνος, — Asclepiades ib. 11, 1 ὁ γλυκὺς Ἡρίννης οὗτος πόνος, Antipater Thessalonicensis ib. IX 186, 1 βίβλοι Ἀριστοφάνες, θεῖος πόνος, Strato ib. XII 258, 2 πάντας ἔμοις δόξει τοὺς ἐν ἔρωτι πόνονος¹⁾). — Nihil valet, quod νοήματα et 'verba' saepius noster consociat cf. Hex. 9 sq. χειρῶν γεννᾷ καὶ νοημάτων ζάλην | καὶ συσκέψει τοῦ λόγου τὸν ἥλιον, 68 τὸ τῶν νοημάτων γάρ ἐκ φράσει βάθος, S 172 sq. ὅντων τε κοινῶν τῶν νοημάτων ὅλων | πᾶς ἐξημελγεῖ, ὡς θέλεις, τὰ ἕρματα ell. 60 sqq. et 153 sq. Adde H I 238 ἔως ὁ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγάδιον στόμα cf. An. p. 1689 Α ἡ λόγων πηγάδις ἡ νοῦς θεωρίζει²⁾.

114 ἔφασκον, ὡς γρὴ τὸ κράτος βασιλέως

M Hilbergii emendationem ('Wiener Studien' vol. IX p. 211) ἔφασκον, ὡς γρὴ τοῦ βασιλέως τὸ κράτος optime confirmat; quamquam falso cum Vp concinit II 19 τίς γάρ στρατηγός; βασιλεὺς πρὸ τῶν ὅλων, ubi Hilbergius l. c. ὁ ante βασιλεὺς supplevit. Sed II 99 οὗτος δὲ κοινὸς βασιλεὺς καὶ δεσπότης voculam καὶ inter κοινὸς et βασιλεὺς in M additam sciolus quidam perperam erasit, unde Hilbergii ratio etiam III 456 comprobatur: φύλαττε, Χαιστέ, τοῦ βασιλέως τοὺς κλάδους pro φ. Χ. τοὺς β. κ. corrigentis cf. S 311 ἐκ τῆς βασιλεικῆς τοῦτο κλέψυς οἰκίας, Suppl. II 65 πρὸ τῶν βασιλέων³⁾ εὐτεβής αὐτοκράτωρ, — P I 17 σῷ γάρ πεποιθώς ὁ βασιλεὺς

¹⁾ Orbicci liber Tacticorum πόνημα nuncupatur in lemmate ad Anth. Pal. IX 210, historiam suam πόνημα vocat Theophanes p. 4, 20, commentarios in Homerum Eustathius Thessalonicensis p. 2, 40 cf. insuper codex Vatic. Gr. 2210 f. 163 (Schoene Appendix ad Euseb. Chron. vol. I—1875 — p. 63) χρονογραφίον σύντομον ἐκ τῶν Εὐσέβιου τοῦ Παμφίλου πονημάτων, f. 184 (ibid. p. 97) χρονογραφίον συστάν ἐκ τῶν πονημάτων τοῦ ἀγίου Ἐπιφανίου. — Opusculi notionem νοῶ πονημάτον habet apud Didimum Alexandrinum de Trin. 11 8 (Patr. Gr. vol. XXXIX p. 608 C), Epiphanius Haeres. LXXVI (ib. vol. XLII p. 548 B), Athanasium vol. II p. 166, Photium Bibl. p. 99, 18 (Bekker); adde Theoph. p. 52, 28 καὶ τὸν Μισοπώγωνα λόγον Ἀντιοχίκὸν πρὸς ἔμμνην δῆθεν ἐπόνεσεν, Theodosium Diaconum p. 261 (Bonn) τεῦτά μοι, ὃ μαχίστρων ἦλε καὶ Ῥώμης ἐκδικητά, πεπόνηται et p. 263. (in poematis titulo) ἄλωσις Κρήτης πονηθεῖσα παρὰ (sic distincte) praebet codex unicus, Paris. Suppl. Gr. 352, non περὶ) Θεοδοσίου, Michaelem Glycam Epist. XVI (Patr. Gr. vol. CLVIII p. 900 B) τὰ τοῖς διαληφθεῖσιν ἀνδράσιν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ πονηθέντα συντάγματα καὶ εὑρομένην πρὸ πολλοῦ καὶ ἀνέγνωμεν.

²⁾ Versus ἀεὶ γάρ ἡμᾶς τοῖς νοήμασιν τρέψεις | καὶ ψυχαγωγεῖς ἀσθενοῦντας τοὺς λόγους (Hex. 22 sq.) ex interpolatione fluxerunt.

³⁾ Cf. Stud. p. 26 n. 3.

προτάχγματι, III 94 φεῦ τῆς ἀνάγκης! ὁ βασιλεὺς καὶ δεσπότης, Hex. 452 βαρφάτις ἐρυθράτις βασιλικῶς ὑπογράφει¹⁾, Suppl. II 3 ἐκ Περσίδος γάρ ὁ βασιλεὺς ἀφιγμένος, 27 ὁ στυροῦς ἡλίθε βασιλικῶς δεδεγμένος, — Suppl. II 30 μέγα τρόπαιον τῷ βασιλεῖ συναρμόσας, 43 νῦν τῆς καθ' ἡμῖν, ὁ βασιλεὺς, μυσταρχίκες.

116 sq. ἔλλοι δὲ πάλιν, ὥσπερ ἐκ τούνχντίου,
ἀντεστρατήγουν δυξικήσοντες ἐν λόγοις

mendum, cui conjectura δ' ἀνάπταται succurrebat Hilbergius l. c., M commodissime voce τούτοις removet, Hilbergii vero correctionem σύγκροσιν ratam facit v. 120 τινὲς δὲ καὶ σύγκρισιν ἔξ ἀμφοῖν μίαν.

Nec dubitandum, quin 168 sq.

μή τις πάρεργος τοῦ λόγου τὸν ἵππεκ
σπεύσῃ κατασχεῖν ταῦς ἀφώνοις ἡνίκαις

genuinam poetae memoriam lectiones παρέργως²⁾ et σπεύσου³⁾ reddant. Perverse autem loci sententiam interpretatus est Quercius, quasi πάρεργος τοῦ λόγου pro ὁ πάρεργος λόγος (sermo perfunctorius; cf. Plato Tim. p. 38 D) dici posset. Omnino τοῦ λόγου ad ἵππεκ pertinet: scilicet poeta ipse eques est, qui sermone ut equo vehitur⁴⁾, quam metaphoram simile Pisidae exemplum Suppl. XIV 1 πορέζει κατάγχων τῶν παθῶν τοὺς ἵππους inlustrat, ubi cupiditates eum equis comparantur⁵⁾. Id vero agit Pisides, ut sermonis velocitatem (cf. 167 δραμέει δρόμον) designet cf. Suppl. III 24 sq. ἵπποις δέ τοι πάρεστιν ὁξέως τρέχων | ὁ τοῖς λογισμοῖς πανταχοῦ κινούμενος⁶⁾.

¹⁾ Pedem solutum prave scripturae ἐγγράφει (Vp₁) et δὲ γράφει (N₁) tollunt.

²⁾ Cf. An. p. 1692 C. Similiter ἐν παρέργῳ noster dixit H II 163.

³⁾ Consentit p₂. Plane eadem est ratio Hex. 1268 καὶ μή τις ἡμᾶς κομπορήμων φαν-

λίσται, ubi φαντίσῃ π offert, φαντίσοι: MTN, quapropter Hercheri lectio φαντίσῃ ex B (=V) recepta recienda est cf. An. p. 1701 B μὴ διῆη, 1704 B (1705 B, 1709 C, 1712 A) μὴ — γένοιτο cl. H II 31 μηδὲ — λάβαις. Per se tamen coniunctivus aoristi nihil offendit cf. S 402. 529, Suppl. I 116 cl. H I 66 (post μηδαμῶς), Hex. 78 (μηδὲ). 74. 1177, Suppl. XLVI 8 (μηδὲν), tum S 555 καὶ μὴ θολώσεις τὰς καλῶς ἡνωμένας, quo loco θολώσης clare V exhibet.

⁴⁾ Itaque longe alia est ratio apud Aristophanem Ran. 821 ἕμματα ἵπποβάμονα, ubi ipsa verba equo insidere poeta singit cf. insuper 929 ἕμμαθ' ἵπποκρημνα.

⁵⁾ Cf. Stallbaum ad Platon. Phaedr. p. 246 A; adde Hex. 846 sqq. η τὸν πυρωγῆς δίφρον η τοὺς ἐμφλόγους | ἵππους ἐλαύνων οὐρανῶν ὅδὸν δράμοι, | ἵππεὺς δὲ δειγμῆ τῷ βίῳ μετάρσιος.

⁶⁾ Magis accedit Philes vol. II p. 293 v. 2 ὡς τις γὰρ ἵππος ὁ δρομέεις οὗτος λόγος. Nec differt Pisides S 442 sqq. ἐνταῦθα καίπερ θερμὸν ὄντα τὸν λόγον | καὶ σκιρτεῖντα καὶ δραμέειν κεγγάντα | εἴρξω πρατήσας τῶν ἐνάρθρων ἀσμάτων, modo ἀμμάτων pro ἀσμάτων reponatur cf. Philes vol. I p. 93 v. 43 sqq. ἐλλ' ἀκεργῷ τὸν λόγον, | ὡς εἴ τις ἵππεὺς ἀλτικὸν πε-

179 ἐκ κυμάτων δὲ δυστυχῶς ὥθουμένη

convenientior est codicis M lectio γάρ, ac Pisidae usum praeterea ἀντικρου-
σμάτων exprimit 185 ἐκ τῶν θιαίνων ὥπερ ἀντικρουμάτων cf. P II 140
ὅθουν θιαίνεις πανταχού συγκρούσμασι¹⁾.

Orationis contextus πάντων commendat 212 sqq.

ὑγῆν δὲ πᾶν τὸ πραγμάτευν ἐσπουδάζετο,
ὅπως δὲ πρᾶτος μισθός εἰς τὴν αἰτίαν
καὶ τὴν ἀφορμὴν συνδράμοι τοὺς πράγματος

cf. 208 sqq., poetae consuetudo formam παρέσχεν vindicat 224 sq.

οὐδὲ γάρ θαλαττίας
κίνδυνος ὀρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἢ ζάλη
τῇ σῇ παρέσχον ἐγκοπὴν²⁾ προθυμίᾳ

cf. Hex. 547 sq. ὡς οὗτε γεμάνων οὔτε καύματος ζέσις | εἴργει τυποῦσθαι
πρὸς τὸ σὸν δεδογμένον cf. Av. 257 sq. οὐδὲ ἀντανεῖλεν αὐτὸν ἔμφυτος
βίν | τέκνων τοσούτων οὐδὲ σώματος μάγη. Adde P I 172 sq. καὶ νῦν
ἀρεγγής καὶ βράσαντα κύματα | διπλῆν σύναγκην τῆς ζέλης εἰργάζετο, II
40 sq. σοὶ καὶ τράπεζα καὶ τροφὴ καὶ πώματα³⁾ | τόξοις παρεσκεύαστο
καὶ ταῖς ἀσπίσι, 88 sq. ἐμοὶ μὲν ὑμᾶς ὡς ἀδελφοὺς ἢ σκέσις | καὶ τῆς βισι-
λείας δὲ πρόπος συνήρμοσεν, Av. 464 sq. πολλὴ δὲ φύσις καὶ φόβος καὶ
σύγγυσις | τοῖς ναυμαχεῦσι βιρβάροις συνήρχετο, H I 49 sqq., ἀλλ’ οὐρανός,
γῆ, πῦρ, θάρρος, ἀήρ, νέφη | καὶ πᾶς δὲ κόσμος τῶν ἀνων καὶ τῶν κάτω | κροτεῖ
σὺν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ τὰ σκάμματα, 128 sq. εἰ μὴ τὸ σὸν φρόνημα καὶ τὸ σὸν
κράτος | ἥγειρεν αὐτούς, 202 sq. τὸ σὸν γάρ ἀθλὸν πᾶσα χώρα καὶ πόλις |
ἔμπρακτον οἶδε τοῦ βίου γενέθλιον, 238 sq. ἔως δὲ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγαῖον
στόμα | λύσῃ τὰ πολλὰ τῶν λόγων ἐυφράγματα, Hex. 1374 sqq. πῶς οὖν
μελίκρατόν τε καὶ πῦρ καὶ ξέρος | καὶ μὴν ὅπος καὶ βίξα καὶ γούς καὶ δρόσος |

λον στρέψοι | πιθεῖς ἀγαθὸν τοῖς βιττῆραι τὸν δρόμον et de vocis ἄρμα usu Vergilius Aen. II
236 stuppea *vinacula* collo (scil. equi) intendunt et Ausonius Mos. 42 intendunt collo mulorum *vincula* nautae. De epitheto ἐνάρθρων cf. Vergil. Georg. III 184 ferre rotam et stabulo *frenos* audire *sonantis* cum Schneideri nota
ad Varron. de re rust. II 7, 12 (Scr. rei rust. vol. I 2 p. 463 sq.); quamquam Pisides
ad orationem adludere putandus est similiter ac nostro loco silentium verbis ταῖς ἀφένταις
ἡνίαις significatur.

¹⁾ Adde Wyttensbach. ad Plutarchi Mor. p. 137 B et Lobeckium ad Sophocl. Ai. 704.

²⁾ Cf. p. 201 n. 6 supra.

³⁾ Hilbergii emendationem pro καὶ πώματα καὶ τροφὴ ('Wiener Studien' vol. IX
p. 212) fulcit M; ipsa vero forma πώμα nihil dubii adfert, quapropter relinquenda est
An. p. 1693 D cf. Lobeck. Paralip. p. 425 sq. et 444 sqq.

εἰργει τὸ φεῦμα καὶ τὸ δέρμα συλλέγει cl. Suppl. II 44 sqq. καὶ μακρίζει τὴν χάριν | τὴν σὸν δοθεῖσαν πᾶσαν χώραν καὶ πόλις | καὶ πᾶς ὁ κόσμος ἐκ μακρινών συμφωνίας et Av. 119 καὶ τῷ μὲν εὐτρέπειστο τόξα καὶ μάχη¹⁾.

II 30 φέπουσαν δάκνει καὶ δαπανᾷ τὴν φύσιν

vitium metricum, quod Hilbergius (vol. IX p. 211) forma δαπανᾶται sublaturus erat, codicis scriptura οὐσίαν sanat. Quae medela etiam S 626 πλήρεις φυλάττων ἐκατέρας τὰς φύσεις videtur adhibenda esse, ubi αὐτοῦ pro τὰς temptabat Hilbergius (ibid. p. 218). Sane in praecedentibus (624 sq.) Θεὸς γάρ ὁν τέλειος ἀνθρώπου φύσιν | ἀσυγγύτως μέν, πλὴν ἀμειώτως ἔχει vox φύσις occurrit, sed nostra potius ratio inde comprobatur, cum saepius in S φύσις et οὐσία consocientur cf. 137 sq. γεωμετρεῖν δοκοῦσι τὴν θείαν φύσιν, | ισχυοῖς λογισμοῖς τὴν ὑπὲρ νοῦν οὐσίαν, 232 sq. πέτη δὲ πολλὰ τῇ πτερωτῇ σου φύσει, | φθάσαι νομίζων τοῦ Θεοῦ τὴν οὐσίαν, 293 sq. τῇ συνθέσαι γάρ εἰ μένουσιν καὶ φύσεις, | ἐν ταῖς ἐκυτῶν οὐσίαις σεσωμέναι, 396 sqq. οὐκ οὖλος κεκρήγος τε καὶ πεπεισμένον, | ἀφθαρτον εἶναι τὴν ἀνωτάτω φύσιν, | ὡς μήτε φυροῦν μήτε σύγκυσιν πάθους | εἰς τὴν ἀκραντον ἐμβατεύειν οὐσίαν, 492 sq. οὐ γάρ μεθῆκε τὴν ἐν ἀνθρώπῳ φύσιν, | ὡς οὐ μεθῆκε τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, 661 sq. <τὴν> ἴδιάτητα <τῶν>²⁾ φύσεων ἀσυγγύτως | ἐκ τῶν ἀμέκτων οὐσιῶν ἡγωμένην³⁾). Neque aliter statuendum de Hex. 377 sq. οὐ τὴν ἀτερπτον ἐννοήσας οὐσίαν | δούλην νομίζει τὴν ἀείτερπτον κτίσιν, ubi φύσιν MVp₁ BN₁ et Morelli margo praebent⁴⁾ cf. P II 304 sqq. μέτι καὶ θέλοντα τὰς διεστώσας φύσεις | . . . δι ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς τὰς οὐσίας | τρέπειν νομίζων συγκύσεις εἰργάζετο, Av. 519 sqq. ὅπως ὁ πάσης ἀρχιτέκτων οὐσίας, | . . . δι παιδαγωγῶν συμβεβόντως τὴν φύσιν, R 47 sqq. εἰςπράττεται δὲ τὴν

¹⁾ Contraire rationis exempla sunt P II 139 sq. ξέφος μὲν ἀσπᾶς καὶ ξέφη τὰς ἀσπίδας | ὄφοιν, Av. 363 sq. κοινὸν γάρ εἰχον πένθος ἐξ ἕνος τρόπου | τὸ Περσικόν τε καὶ τὸ βάρβαρον γένος, Hex. 1542 καὶ τέφρα καὶ γοῦς ὡφελοῦσι καὶ τρέψεις.

²⁾ Supplementa Hilbergio debentur ibid. p. 219.

³⁾ Tantum igitur abest, ut S 659 φύσεις ἐκατέρας, ἀλλ ἐν αὐτῇ τὰς δύο obstet, ut corruptelae ausa adgnosci possit. Eodem enim sensu promiscue et οὐσία et φύσις usurpantur cf. praeter locos supra excitator (οὐσία) S 181. 241. 392. 402. 413. 414. 428. 475 et (φύσις) 10. 17. 19. 44. 114. 144. 150. 160. 161. 162. 168. 230. 247. 261. 270. 274. 312. 417. 426. 495. 527. 530. 541. 554. 566. 569. 597. 600. 623. 637. 646. 657. 704.

⁴⁾ Κτίσιν ipse Pisides videtur commendare Hex. 349 κοινὴν δὲ δούλην πάσαν εἶναι σου κτίσιν et 382 οὐκ οὖλος δούλην τὴν κλονομένην κτίσιν (cf. insuper 354. 359. 401. 412), sed eodem modo sibi invicem respondent H I 26 πάλιν παρουσεῖ καὶ μεταίρει τὴν κτίσιν et Hex. 774 ἡ πᾶς τυραννεῖ καὶ μεταίρει τὴν φύσιν cl. Van. 113 οὐλέπτει δὲ τὸν νοῦν καὶ μεταίρει τὴν φύσιν.

ἀπάντων οὐσίαν | φθείρων, ύφέλκων, πορωθοσκῶν τὴν φύσιν, Hex. 598 sqq. καὶ φῆς μὲν οἰκῶν, τοῖς δὲ τὴν σὴν οὐσίαν | ζητοῦσι πολλὴν ἀντιπέμπων ἐσπέραν, | ὡς συγκαλύπτων οὐ μόνον τὴν σὴν φύσιν¹⁾.

136 ἔσφιγξαν αὐτῶν ἀσφαλῶς τὰ πράγματα

codicis M memoriam τάχυκτα Theophanes p. 304, 6 confirmat cf. Stud. p. 9²⁾, ubi praeterea κύτῶν corrigendum esse monui.

152 ὁ νοῦς ἐναύλῳ τῷ λόγῳ κλονούμενος

optime φόβῳ M offert cf. Av. 167 ἀλλ' ἐξ ἐναύλου τοῦ φόβου συστέλλομαι cl. P III 285 τοὺς βαρβάρους δὲ πάντας ἐκλόνει φόβος. Adluditur ad P II 143 καὶ πάντας φρικτὰ καὶ φόβος καὶ σύγχυσις cl. 125 sq. ὅμως δὲ φρικτὴν τῶν ἀγώνων ὁ τρόπος | καὶ τὴν δόκησιν εἰςάγων προσήργετο.

153 sq. ἀλλ' ὥσπερ εἰς ἄμπωτιν ἐκ τινος βίας
πρόσω τὸ ρεῦμα συντόμως ὀθούμενον

rectissime M συντόνως suppeditat; nihil enim apodosis valet 155 sqq. οὕτως ἐκεῖνα τοῦ στρατοῦ τὰ κύματα | τῷ σῷ λόγῳ τρέχοντι συγκινούμενα | ἡ πρὸς τὸ σὸν πρόσωπον ἡ τούνατίον | ἀντιπροσώπῳ τῷ τάχει μετήργετο cf. III 339 sq. πάλιν πρὸς κύτην τὴν πόλιν σου συντόνως | τοσαῦτα πράξας καὶ κατορθώσας τρέχεις, S 371 πάλιν διώξει συντονωτέρᾳ τρέχει εἰ. P I 171 παλινδρομοῦντα συντόνως τὰ ρεῦματα, ubi ex libidine, non ex V συντόμως edidit Quercius. Accedat I 201 τὸ πλῆθος εἰς ἐν εὐτόνως συνέτρεγεν εἰ. 156 τὸν ὑγρὸν ἐξέτεμνες εὐτόνως πόρον.

191 sqq. ὡς οὖν σοφιστῆς τοὺς ικτρικοῖς λόγοις
πεῖρκαν συνάψας οὐκ ἀφῆκε τὴν νόσον
κρυπτῶς ὑποσημύγουσαν εἰς βάθος βλάβης,
ἀλλ' εὐθὺς ἐξέκοψεν ἡ ξίφει τεμάνων

¹⁾ Sequitur versus ἐν συστολῇ δὲ δεικνύων καὶ τὴν κτίσιν. Nimirum Pisides etiam voces φύσις et κτίσις coniungere amat cf. P III 392 sq. καὶ πᾶσα δοιλη τῶν ὄρωμένων φύσις | καὶ τῶν ὑπὲρ νοῦν πᾶσα σύνδουλος κτίσις. Hex. 163 sq. πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν, | ἀλλ', οὐδὲν σοι, πᾶσαν ἀρμάζων φύσιν. Per se igitur νοῦς οὐσία εἰς κτίσις econiuncta nullam difficultatem parat cf. Hex. 602 sqq. ὅπως, ἐν τις ἐξερέυνησαι λόγῳ | τὴν σὴν ἀνέξευρητον οὐσίαν θέλῃ, | πρότον λέβιον κάλυμμα τὴν στυγνὴν κτίσιν, S 475 sq. τὸν ἐξ ἀμύκτων οὐσιῶν καὶ τὴν κτίσιν | τὸ πρότον ἀρμάσαντα cl. Hex. 1427 οὐσίας ὁ τὴν ἔνσαρκον οὐσίαν κτίσας. Adde H II 218 sqq.

²⁾ Contrario modo πρακτικᾶς in τακτικᾶς abiisse Av. 319 ὅπλοις λογισμῶν, τακτικᾶς ἀγρυπνίας ex 137 καὶ πρακτικῆς πρακτικῆς ἀγρυπνίας (cl. P II 184 et S 73) colligas, sed memoriae traditae suffragari videntur P II 39 τρίβους δὲ τὰς σὰς τακτικὴν εὐτεγγίαν et 362 τὰς τακτικαῖς σου προσβαλῶν εὐτεγγίας.

ἢ κκυστικῶς ἔφλεξεν ἢ καθαρίσιω
τὰς ἔνδον κύτης ἐκκαθαίρων κατίκις,
οὕτω τὸ σῶμα τοῦ στρατεύματος τότε
εύρων κκυωθὲν ἐκ φιλοβλαχθοῦς νόσου
ἐπέσχες κύτους ἐκ κακῆς ἀπληστίκις,
λόγῳ καθάρας τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης

codex noster orationis contextum, qui inter 196 et 197 misere turbatur, unius versus supplemento ἐλευθεροῦ τὸ σῶμα δυξάλου πάθους aptissime reficit, unde et participium ἐκκαθάρων v. 196 suspicione expeditur et metaphora τὸ σῶμα τοῦ στρατεύματος v. 197 iustum sensum accipit. Recte etiam v. 199 M τῆς pro ἐκ offert (cf. Stud. p. 12 n. 3), quae scriptura ex 198 se insinuavit, sed praeterea duo menda v. 193 et 194 resident, quae coniecturis βλάβην (pro βλάβης)¹⁾ et ἔξενοψε τῷ (pro ἔξενοψεν ἢ)²⁾ commode tolluntur.

218 τὸ Σαρακηνῶν τάγμα τῶν πολυτρίχων

metro vacillanti succurrit τῶν post τὸ in M oblatum³⁾ cf. Anth. Pal. IX 210, 8 καὶ Πέρσας, οὐλέσσεις καὶ κίνημάρους Σαράκηνούς. Similiter et offerunt peregrina nomina Ἀβειρῶν (S 667), Ἀβεσσαλῶν (Suppl. I 119), Ἀρτζηροῦ (H II 173), Βαλτάσσαροῦ (H I 31), Δράρτατος (H II 167), Ζαγχάριος (Suppl. LXV 3 et LXXIX 3), Ἰορδάνης (Suppl. XXXI 1), Ἰσραήλιται (Suppl. II 25), Διάζαρος (S 633, Suppl. II 108, C 1)⁴⁾, ac praeterea P I 136 καταστρατηγῆς <τοῦ> Φαραὼ τοῦ δευτέρου Hilbergii supplementum (vol. IX p. 211) ratum facit Av. 495 ἔδει γάρ, οἷμα, τὸν Φαραὼ τὸν δεύτερον, etsi An. p. 1680 A habes δ τοίνυν Μωσῆς δ ἡμέτερος, δ θαλάσσης καλύψκες Φαραὼ τὸν νεώτερον⁵⁾ cf. R 60 δεῖξες ἐκεῖνο τὸ ζύλον τὸ δεύτερον. Quae cum ita sint, equidem nullus dubito,

¹⁾ Appositionis ratio ex 198 φιλοβλαχθοῦς νόσου et 200 τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης evincitur cf. insuper Av. 347 δ τῶν Σκυθῶν τύρχων, δ πρώτη βλάβη et H I 75 καθεῖλεν θέραν, μαριαύγενον βλάβην, tum Suppl. III 59 sq. ἀρχ' οὖ γάρ ήμεῖς τῆς τυραννικῆς βλάβης | ἐλευθερώσας ἐκ Θεοῦ δουλους ἔγειτε, ubi Phocas designatur. — Eliz. βάθος pro ἐν βάθει (P II 13, Hex. 559, Suppl. I 25, LXXX 2) dictum est, quod pro εἰς βάθος (P I 90) vice inversa usurpatur P III 221, Hex. 538, Van. 153. Ceterum cf. An. p. 1709 D τῆς ἐπιφρενίς τῶν ἡγεμάτων δ εὐγραιοι φοβερὸν ἔγειτε κατὰ βάθους τὸ νόσημα.

²⁾ Cf. Suppl. IV 105 πῆ μὲν φλοιτίων, πῆ δὲ τέμνων τῷ ξίφει.

³⁾ Cf. Stud. p. 13 n. 2, ubi etiam codicis p scripturam Σαρακηνῶν reposui.

⁴⁾ Sed ex communi usu syllaba longa occurrit in Λεβίδ (P II 113, Hex. 53. 91, Suppl. I 117) et Σεράφ' (Hex. 177).

⁵⁾ Adde p. 1684 D αἵρετι τὴν ιερουσαλήμ Ναζουγιδονόσορ (sic exhibent codd., non Ναζουγιδονόσωρ, quemadmodum Quercius praebet) δ νεώτερος cl. Suppl. LXXIX 3 δ Ζεραφίου πάπις, Ηλίας δ δεύτερος.

quin eadem ratione etiam H I 16 δροσίζεται φλόξ Δανιήλ τῷ δευτέρῳ articulus τῷ ante Δανιήλ supplendus sit; tum Hex. 625 εἰς <τὰς> διατάξεις ἀσχοληθῇ τὰς νέας ex M articulus prior¹⁾ recipiendus est, de quo ante Muellerum (ad Ignat. p. 8 n. 7) et Hilbergium (o. c. VIII p. 302) iam Morellus cogitaverat. Quae quidem adiectivi collocatio poetae nostro in deliciis est cf. P I 104 ἡ νὺξ μὲν ἡ μέλαινα τῶν ἐννεάπολεων, 140 μορφὴν ἔκεινην τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, 208 τυμηθέντας οὐδὲν τὴν φύσιν τὴν ἄρρενα, II 96 ἡ ταῖς ἀνάγκαις ταῖς ἀνεγκλήτοις ἀει, 107 οἱ τὰς τραπέζας τὰς ἀμίκτους αἰμάτων, 223 καὶ τοῖς ποσίν σου τοῖς πανημέροις τάχοις, 319 τὴν λύτταν κύτου τὴν ἀνάττουσαν²⁾ σβεσει, III 67 τῇ γὰρ δοκήσει τῇ παρημελημένῃ, 259 πρὸς τὰς ἐπαλήξεις τῶν φράγγων τὰς νόθους, 438 ἐχθρῶν σεβόντων τοὺς θεοὺς τοὺς προσφάτους, Av. 142 τῶν πυρπολούντων τὸ θράσος τὸ βάρβαρον, 215 τοὺς γηγενεῖς πλάττουσι τοὺς ψευδοσπόρους, 332 θήγειν καθ' ἡμῶν τὸ ξίφος τὸ βάρβαρον, 367 πρὸς τὴν κρίσιν συνῆλθε τὴν θεόγραφον, 373 τὸ φρικτὸν εἶδος τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, 395 ἐκ τῆς δομίκλης τῆς ζένης ἐκρύπτετο³⁾, H I 72 τὴν λύτταν ἥγει τοῦ κυνὸς τοῦ παμφάγου, 74 ἀνεῖλε τὸν δράκοντα τὸν μιανφόνον, 77 ἐπνίξε τὸν λέοντα τὸν κοσμοφθόρον, R 109 sq. τοὺς τοῦ δράκοντος θηριώδεις κύνηνας | τοὺς πολλάκις φυέντας, Hex. 135 στολίζεται δὲ τὸν γιτῶνα τὸν μέγαν, 1034 φύει τὰ τέκνα τῇ κυήσει τῇ ζένῃ, 1225 ὄπως πυρωθεὶς ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις, 1431 ἀλλ' ἐκβαλὼν τὸν σφῆνα τὸν ψυγοκράτην⁴⁾, 1538 καὶ τῶν βάτων δὲ τῶν ἀκάρπων οἱ κλάδοι, 1794 τὸ τῆς χαρᾶς ὄχημα τῆς αἰωνίου, 1881 ἀλλ' ὡς φονευτὰ τῶν παθῶν τῶν βαρβάρων⁵⁾, Van. 54 ὁ χοῦς ὁ θείκ πνευματω-

¹⁾ Ante eandem vocem τὰς excidit H II 120 πάσας ἀνέγνως <τὰς> διατάξεις τῶν νόμων, ubi verum vidit Hilbergius vol. IX p. 215.

²⁾ Cf. p. 172 supra.

³⁾ Av. 313 ἔδοξε τοῖς ἄργουσι τοῖς ὑπηκόοις Quercii explanatione abiecta comma post ἄργουσι adiciendum est cf. An. p. 1716 Β ἔσπειρε τε πᾶς καὶ ιδιώτης καὶ ἄργων.

⁴⁾ Vocem ψυγοκράτης ex nostro loco effinxit Thesaurus vol. VIII p. 1953 D cf. Theodorus Prodromus in Boissonadi Anecd. Nov. p. 386 (v. 388) τὸν καρδιοῦσαν καὶ γλυκὸν ψυγοκράτην, tum νωνάρατης Hex. 1009, Περσοκράτης H I 13, et fortasse πλουτοκράτης (Miller ad Phil. vol. II p. 32 n. 1) Hex. 477 καὶ ψυγοκράτης γίνεται πλουτοπράτης, ubi extrema vox in mendo cubat, quod margo Morelli παντοπράτης neutiquam tollit. Contra riae rationis exempla sunt παγκράτης Hex. 1076 et φρενοκράτης Suppl. IV 36.

⁵⁾ De Hex. 1150 τὸ πιστὸν ἔξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπέρου cf. Stud. p. 134 n. 5, — de 1343 βόος δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργάτιν cf. p. 121 n. 6; — versus 1684 ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῇ τέγνη τῇ ἀρρήτῳ recte in MVTpN deest, aequo ac truncus σὺν τοῖς δὲ.... ἄμα (1681), — non recte tamen 1682—1684 Pisidae abiudicat Hilbergius Byz. Zeitschr. vol. VII p. 339, cuius serupulos de v. 1682 ἀρριστος, ὑπερσυντελικός, ἐγκλίσεις νέμων optime scriptura ὑπερσυντελικός in MVTpN tradita evellit.

Θεις εἰκόνι, S 109 τεκμήριον γὰρ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθέτου, 182 οὐ γάρ τι δεῖξεις ταῖς γραφαῖς ταῖς ἐγκρίτοις, 198 λέγει πεπεῖθαι ταῖς γραφαῖς ταῖς ἐγκρίτοις, 364 οἱ τῶν κυνηγῶν τῶν ἀδήλων ἐργάται, 436 πρὸς τὰς ἐπωδὰς τοῦ Θεοῦ τὰς ἐγγράφους, 608 ἀλλ' ὡς τὸν Ἐφραὶμ ἐκδιδάσκει τὸν μέγχυν, fr. 45 οὐ τὰς πλάκας φέουσαν τὰς θεογράφους, 121 ταύτην δὲ τὴν φάλαγγα τὴν γενισπάδα, Suppl. II 22 ἐκ τοῦ δράκοντος τοῦ σφαγέντος ἀρπάσας, 44 sq. μακριζει τὴν γάριν | τὴν σοὶ δοθεῖσαν, IV 22 τὴν σάρκα ποιεῖ τὴν διεστόσαν μίκην, 52 καὶ τῇ γαλάζῃ συμπλέκῃ τῇ βαρβάρῳ, XX 2 τῷ παρθένῳ δῖς (ιον δός) τὸν χορὸν τῶν εὐφρόνων, An. p. 1680 Α ὁ τόνυν Μωσῆς ὁ ἡμέτερος ὁ θελάσση καλύψας, 1684 Κ τὴν γῆν ἐπυρπόλει τὴν οἰκείαν, 1697 Β ἐμπινόμενην ποτὲ τὴν παραφορὰν τὴν ἔκουσιον, 1724 Α ἡ δυάς ἡ συναναρτῆσα, 1725 Α ὅπως τὴν σφραγίδα τῷ τυράννῳ τὴν περικυρένιον ὑποδεῖξασιν¹⁾. Duplex adiectivum occurrit Hex. 1155 τὸν μῆν διδάσκει τὸν τυφλόν, τὸν παμφάγον et 1165 τίς τὴν μέλιτταν τὴν σοφήν, τὴν ἐργάτιν. neque aliter intelligendus est tertius Hexaëmeri locus 1009 καὶ τίς τὸν ἵγθιν τὸν βραχύν, τὸν ναυαράτην. Contra legem peccat Hex. 1125 τῆς μακρογήρου τῆς κορώνης τὸ στόμα, ubi κατ' ἔξοχὴν voce ἡ μακρόγηρος avis 'annosa' (Horatius C III 17, 13), 'vetula' (IV, 3, 25), 'nōvem saecula passa' (Ovidius Met. VII 274)²⁾ significatur, substantivum vero epexegesin quandam repraesentat³⁾, unde cadant necesse est Hilbergii conjecturae ('Wiener Studien' vol. IX p. 211 et VIII p. 299) Ρ I 71 τὰς αὐταδέλφους <τὰς> ἀρετὰς καὶ συντρόφους⁴⁾ et Hex. 1801 ἡ μωσικὴ κλείς τῆς θεοδόγου <τῆς> πύλης⁵⁾.

¹⁾ Adde P I 16 sq. τῆς ἔξουσίας | τῆς σῆς, II 265 τὸν νοῦν τὸν σάν, III 376 τῶν πόνων τῶν σῶν, Av. 178 sq. τῆς δλαδός | τῆς σῆς, Hex. 890 sq. τὴν ἐνέργειαν... | τὴν σήν, 907 sq. τῆς κοσμουργίας | τῆς σῆς, Suppl. XLVIII 9 τῷ πατρὶ τῷ σῷ, — P II 71 τῶν λογισμῶν τῶν τοσούτων, — S 165 τῶν προσώπων τῶν τριῶν, tum Av. 174 τὴν ψάμμου ἐκπύσασα (ἐκπύσουσα Qu., sed non VI) τὴν βαρβάρων, 371 καὶ πρὸς τὸ τέλος ἐνδραμών τὸ τῆς δίκης, 509 οὕτω γάρ ἡ μὲν ὄψις ἡ τῶν δημάστων, II II 81 τῆς Γοργόνος προσῆκτο τῆς τοῦ Ηερεών, Hex. 1797 τὸ τῆς πάλης ἀλειμμα τῆς τῶν μαρτύρων, S 649 sq. τὸ πηγαῖον στόμα | τὸ Γρηγορίου, — Av. 269 sq. τὰς βάστεις | τὰς πρές τὸ τέλος, — 82 τοὺς ἀγωγούς τοὺς ἔκατον, — P I 43 τῶν γὰρ λογισμῶν τῶν ἐν ἡμῖν. III 373 τὸν νοῦν τὸν ἐν σοι, — S 261 τὰς φύσεις τὰς ἐκ δύο, — Suppl. I 47 οἱ Κύκλωπες οἱ πάλαι, An. p. 1713 B τῶν στεφάνων τῶν ἐπειτα.

²⁾ Cornicis epītheton μακρόγηρος recurrit apud Constantinum Manassen 6334 ἀμετροβίοις ἥριζε κορώνας μακρογήρως. De re cf. Goettling-Flach ad Hesiod fr. CLXIII. Apposita ἐνεάγηρα (Arat. 1022) et πολύτως (Oppian. Cyne. III 117) nunc quidem in editionibus noui comparent.

³⁾ Cf. Kuehner-Gerlh, ausf. Gramm. § 462 a n. 1 (vol. II 1 p. 601 sq.).

⁴⁾ Requiritur: οὕτως διδεῖται <τὰς> ἀρετὰς καὶ συντρόφους, sed fortasse τὰς αὐταδέλφους <γοῦν> ἀρετὰς καὶ συντρόφους sufficit.

⁵⁾ L. Θεοδόγου cum VTp, in quam lectionem iam Morellus iu editione altera

230 sq.

τὰς δὲ συμφορὰς ὅλας
εἰστρεψύεν εὐθὺς εἰς χρόνιν μεθορόσας

corrigendum ἔτρεψεν cum M cf. P I 160 sq. ἔως ἔτρεψες εὐσεβῶς μεθαρμόσας | τὸ τῆς πλάνης ἄδοξον εἰς εὐθοξίαν, ubi codicum memoriam leges metricae certam reddunt, tum P I 52 τὰ δυσχερῆ τραπεζεῖν εἰς εὐεξίαν, S 424 οὐ θυτέρου τραπέντος εἰς τούναντίον ell. Hex. 282 οὐκ εὐθὺς εἰς χειμῶνα τὴν θέρμην τρέπει, 854 ἢ καὶ πατάζει (sive potius πατάζῃ) Νεῖλος εἰς αἷμα τρέπων, 1675 τὸν πάντα κόσμον εἰς ἐπίφρόμα τρέπεις¹⁾. Adde Van. 229 ἀνετράπη τὸ κοῦρον εἰς τούναντίον, — Hex. 469 παρατρέπει τὸ πλῆκτρον εἰς τούναντίον, Van. 72 ἀνθρωπὸς εἰς βοῦν φαντιῶν παρετράπη. Attamen Van. 74 τὸ κάλλος ἀντέτρεψεν εἰς ἀμορφίαν recte VTLp ἀντέστρεψεν exhibitent cf. P II 333 sq. εἰς ταπείνωσην τότε | τὸν δύκον ἀντέστρεψε τῆς ἐπάρσεως et Hex. 1317 τὴν πίστιν ἀντέστρεψεν (ἀνέτρεψεν falso B, ἢν ἔτρεψεν N) εἰς ἀπιστίαν.

280 sq. οὐδὲ ἄλλος ἵππους ἡγιογῶν τὰς ἡγίας

λοξὰς περιδεικνὺς ὁ ἔως παρέργεται

per se ὁξέως nullam dubitandi ansam praebet (cf. Av. 460 cl. Suppl. III 24), sed sententiae continuatio codicis M lectionem ὁρθίας extra omnem dubitationis aleam ponit; neque enim tempus, sed cursus ratio tertium comparationis efficit cf. 282 sq. ὡς σὺ κρατήσας τοῦ στρατοῦ τὰς ἡγίας | ὑποτρέχων παρῆλθες ἐξ ἀντιστρόφου cl. 279 ἀντιστρόφῳ παρῆλθε θηρίον δρόμῳ et 285 πὼδες τῆς μάχης ἀφῆκας εἰς ἀντιστάδην.

313 ἔτικτεν οὐκ ἔκπληξιν, ἀλλ᾽ ἐκ πληξίαν

M optime L. Dindorfii emendationem (Thes. vol. III p. 535 D) ἔμπληξιν²⁾ confirmat. In eo enim Pisidae ars consistit, ut compositionis ratio scite varietur. Cuius artificii ignari et librarii et editores haud semel vitiosas lectiones inculcarunt e. gr. a) P II 283 ὑποτρέχων (sic Mp, ὑποστρέφων V) παρῆλθες ἐξ ἀντιστρόφου b) Av. 97 παρῆκεν (παρεῖδεν p) ἢ μεθῆκεν εἰς ὑπερθέσεις, c) Hex. 14 sq. καὶ τὴν διμήληγην τῶν φρενῶν ὑποστρέψει (cf. Stud. p. 132) | καὶ τῆς δύσπειας τὴν δύπην ἀντι-

(1618) inciderat cf. Suppl. II 2 ὅλη σε παρῆκεν καὶ καλεῖ θεηδόγον, XXXVIII 3 καὶ τοῦτον, ὃ δέσπονα καὶ θεηδόγε, XLI 3 σπηλαιον ἄλλο καὶ φάτνην θεηδόγον. Altera forma nostro auctori relinquenda est Suppl. LXVII 2 ἡ θεοδόγος γάρ εὐτρεπίζεται φύσις.

¹⁾ Accedat Van. 215 ἔπαινος αἵδε τὴν ἀμορφίαν τρέπειν pro (ἔπαινον) τρόπων cf. Stud. p. 190 n. 9.

²⁾ Contraria ratione Quercius nescio unde Hex. 126 ἐντεῦθεν αὐτὸν ἐμπλαγέντες οἱ πάλαι optimam scripturam ἔκπλαγέντες, in qua et codices et editiones consentiunt, obliteravit cf. Hex. 588 sq. ὡς μὴ τὸ μῆκος ἢ τὸ κάλλος τοῦ πλάτους | μόνον σκοπήσας ἐκπλαγῇ τῶν κτισμάτων ell. P III 34. 166, Hex. 605, S 245, Suppl. II 64, XLII 2, An. p. 1704 D. Recte insuper pro ὡς μέγαν Hercher ex V (= p₁ T₂) οἱ πάλαι reposuit.

στρέφει (ἀποφράττει contra metri leges coni. Morellus), d) 225 τὴν τῶν ὄμμάτων | ἔκλαυψιν ἡ πρόσλαψιν (πρόσβλεψιν coni. Mor.), e) 1746 εἰς γῆν ὁ πηλὸς συστραφεὶς ὑποτρέχω (sed ὑποστρέφω MVTpN). Cf. de a.¹⁾ c. e. P II 312 κυκῶν δὲ πάντας καὶ στρέφων κάντιστρέφων, S 252 εἰς τὴν σεκυτοῦ συστροφὴν ἀντιστρέφεις²⁾, 323 ἀεὶ τὸ διττὸν συστρέφων ἀντιστρέφεις, τυπ Hex. 1080 sq. ἐφ' οἷς δοκοῦσιν ἐκ ποδῶν ἀντιστρέφων | τὴν σφυροειδῆ κόπρον ἀντισυστρέφειν. — Cum b. et d. plane conspirant Av. 460 ὅμως παρῆλθεν ἡ διῆλθεν δέξανται et Hex. 37 ἀνεῖλες ἡ καθεῖλες³⁾), — proxime accedunt H I 81 τὸ φῶς ὑπέστη καὶ διέστη τὸ σκότος, Hex. 1503 μὴ μᾶλλον ἐκστῆ καὶ διεστῆ τῷ φόβῳ, 1662 τέλους ἀπέστητης καὶ διέστητης τοῦ μέσου, 1721 ἐφίσταται γάρ καὶ παρὸν ἀφίστασαι, — P III 171 σι. οὐτως ἀπαντας καὶ τρέχοντας προεδέχη | καὶ μὴ τρέχοντας εἰς τὸ σώζειν ἐκδέχη, nec distant H I 74 sq. ἀνεῖλε τὸν δράκοντα τὸν μακρόνον, | καθεῖλεν ὑδρον, μαρικύζενον βλάβην, S 609 sq. κατῆλθεν ὅν τοιοῦτος ὡς θεοῦ Λόγος, | ἀνῆλθεν ὅν τοιοῦτος ὡς ἡμῶν γένος, Suppl. IX 3 sq. ὁ μὲν νοσῶν εἰςελθεις καὶ λύεις νόσουν | ὁ μὴ νοσῶν πάρελθε, μὴ λύθης νόσουν, An. p. 1697 C τόξον ἀντείνων, ἀσπίδα προτείνων, — S 611 sq. ὡς οὐ κατῆλθεν ἡμέθεις πρὸς τοὺς κάτω, | οὐκ ἀντανῆλθεν ἡμέτομος πρὸς τοὺς ἀνω, 318 sq. εἰ δὲ καὶ τὴν σάρκωσιν εἰςχύγεις πάλιν, | εὐθὺς τὸ διττὸν αὐθίς ἀντεπειεῖσάγεις, Suppl. II 88 sq. εἰ δὲ ἀντινεύσεις, καὶ τὸ τῆς νίκης κράτος | συναντινεύει, An. p. 1704 C ὁ μὲν πρὸς φόρον τοῦ βασιλέως ἔξεφερε τὸ σημαχ, ὁ δὲ τὴν κοινωνίαν τῆς φύσεως ἀντεξέφερε, — Hex. 449 εἰ καὶ παρανόμους ἔννομους ὁρίζεται. Adde P II 160 ἄλλο εἰλκεις αὐτῶν καὶ μεθεῖλκεις τοὺς τόνους, — II 161 ἔταττες, ἀντεταττες, Hex. 69 εἰπών, ἀπειπών, 851 ἔλκων, μεθέλκων, S 111 ἔλκειν, μεθέλκειν, — Av. 99 σχέσει λογισμῶν, δωρεῶν ὑποσχέσει, — S 124 sq. ὁ τοὺς ἐκείνων συμφρονοῦντας ὑβρίσας | εὑδηλον κάτον φρίνεται καθυβρίσκεις, ubi voces simplices cum compositis copulantur. Recte igitur Hex. 695 sq. τοὺς ἔλκτικοὺς δὲ πάντας ιψίνει τόνους, | βάλλει δὲ αλεύθρος ταῖς καθελκτικαῖς πύλαις variam lectionem ἔκτικοὺς (sive καθεκτικαῖς) nobis videmur reieciisse p. 151 n. 2⁴⁾ cf. praeterea P II 222 κλέψκι

¹⁾ Per se ὑποτρέχοντο nihil offendit cf. P II 279 ἀντιστρέφω παρῆλθε θηρίον δρόμῳ, III 22 et fr. 64 (Stud. p. 165) τρέχων ὑποτροφος, S 250 sqq. ἀναδρόμους θηγας ὕσπερ τῷ πεζομετρῷ σάλιν | εἰς τὴν σεκυτοῦ συστροφὴν ἀντιστρέφεις cll. P II 272 sq. οὐτοι νομίζων εὐτυχῆς προεκτρέχειν | ἐκ τοῦ σκελισθείς δυετυχῆς ὑποστρέφει et III 333 βάλλον, διάνοιν, ἔκτρεχον. ὑποστρέψων.

²⁾ Cf. Stud. p. 135 n. 3.

³⁾ Καθῆλας perperam Tp.

⁴⁾ Sed Hex. 1798 τὸ σύνδρομον τε καὶ συνένδρομον σέλας MVTpN et Morelli margo in σύνθρονον concinunt, quam scripturam genuinam esse equidem mihi per-

Θελήσας αὐτὸς ἀντεκλέπτετο, III 36 καὶ τοῖς λίθοις ἔμεινε συλλιθούμενος, 161 sq. τῆς ακρόδικης γάρ ἀστάτως κινουμένης | συναστατούσας εἴησε καὶ τὰς ἐλπίδας, 227 sq. ὅλους προπηδῶν τοῖς τραπεῖσι συμμάχους | ἐκ τῶν ἔκυτοῦ ταγμάτων ἐπέτρεπεν, 392 sq. σοὶ πᾶσαι δούλη τῶν διωμένων φύσις | καὶ τὸν ὑπέρ νοῦν πᾶσαι σύνδουλος κτίσις, Αν. 214 sqq. ἐπεὶ δὲ λοιπόν, ὥςπερ οἱ μῆνοι πάλι | τοὺς γηγενεῖς πλάττουσι τοὺς ψευδοσπόρους, | τῆς γῆς ὁ πυθμῆνος βραχύάρους ἀνέπλασε, Η ΙΙ 176 sq. εἰς αἰχμάλωτον ὄνπερ ἥρπασε θρόνον | ἀντενθρονίζειν ἐν κακοῖς τὴν Περσίδα, R 58 κλεψύχει τὸ πρῶτον μειζόνως ἀντεκλάπη, Hex. 148 φθάνει δὲ πᾶν κίνημα συγκινεῖν ὅλη, 493 τιμῆς βραχείας τοὺς ὑπερτίμους πόρους¹⁾, 1711 εἰ καὶ βαθός γάρ ἐμβαθύνει τοι²⁾ λόγου, 1899 sq. κάμψον δὲ κύτους τῷ Θεῷ τὸν αὐγένα. | καὶ πᾶσαι Περσίδες ἀντικάμπτει τοὺς πόδας³⁾, Van. 24 ὁ, πρὸν κυηθῆ, τῇ φθορᾷ συνεφθάρη, 26 sq. κολάζεται γάρ τῦφος ὡφρυωμένος, | ἀντοφρουωθεῖς τῇ θέᾳ τοῦ μειζονος, S 177 μηδὲ αὖ χαρίζου τῇ Γροφῇ παρεγγράφων, fr. 18 sq. πέπων πεπονθεῖς ἐξυδροῖ <τὴν>⁴⁾ γαστέρα, | οἵνος δὲ ἔκρατος ἐκπέποι⁵⁾ τούτου θράσος, An. p. 1681 B

suasi cf. Suppl. III 69 δεικνὺς ἐκείνην τῷ κράτει σου σύνθρονον et de re ipsa Suicer Thes. Eccles. vol. II p. 1164 sq.

¹⁾ Vulgatam scripturam λίθους ex MVTpN correxi; de foraminibus agitur in corpore discruciatu[m] martyris factis.

²⁾ L. τὸν et verbo: 'quamvis enim rationis profunditas (cf. Hex. 68, Suppl. CVII 18, An. p. 1692 C cl. P III 221) te (cf. Hase ad Leon. Diacon. p. 461 Bonn.) scrutetur'. Εὐβαθύνει optimo iure pro ἐνβαθύνει ex V (= MTP) reposuit Hercher; eodem sensu verbum simplex adhibuit Pisides Hex. 768, tum Ariston apud Stobaeum Flor. LXXXII 7 (Mein. sive Anthol. II 2, 14 Wachsm.). οἱ ἐν διαλεκτικῇ βαθύνοντες εὐκαταπατούσιν ματιμένους, οἱ δὲ ὅλην τρόπου περὶ πολλὰ οστᾶ ἀσχολούσινται, ubi philosophi mentem non adsecuti Usener βραχύνοντες, Wachsmuthius (vol. II p. 22) μηκύνοντες temptabant cf. insuper Philo de poster. Caini § 118 (vol. II p. 26 Cohn) ὁ δὲ τῆς διανοίας ὀρθαλής εἰσιν προελθῶν καὶ βαθύνας τὰ ἐν αὐτοῖς σπλάγχνοις ἐγκεκρυμένα κατέσθε. quo loco citra necessitatem (propter vol. I p. 25, 26 = de opif. mundi 77 οἱ τοῖς νόμοις ἐπὶ πλέον ἐμβαθύναντες) ἐνβαθύνας coniecit Mangey.

³⁾ Hex. 858 στύλον δὲ δεῖξε (1. δεῖξῃ cum T) νυκτὸς ἔμπυρον σέλας prave Morelli margo πυρὸς exhibet. — 1567 ἡθὺς δὲ πνεύμων τὰς σάλαις ἐπιπνέων rectius VpBN₁ et Morelli margo ἐπιπλέον offerunt, quae lectio handquaquam formae πλεύμων (pro πνεύμων cf. Suppl. I 32) favet.

⁴⁾ Recete addidit Hilbergius 'Wiener Studien' IX p. 221.

⁵⁾ Quercii scriptura ἐπεποι in censem non venit, siquidem ex V epigramma sumpsit, qui distinete ἐπεποι praebet aequa ac p; neque aliam lectionem ἐπεποι in M innuit. Graecitati vox accedit ad aoristi formam ἐπεψα adcommodata, nullum vero scrupulum optativus particula ἐν carens movet cf. Av. 170. 514, Hex. 46, S 94. 379, Suppl. XXVIII 2 (p. 140 supra), tum in sententiae condicionalis apodosi, (quae ἐν ex communi consuetudine Av 106, Hex. 1363, An. p. 1681 B secum trahit), P III 197. 359, Hex. 630 sqq. 690, S 143, fr. 12, ac fortasse Hex. 869 sqq. μόλις τὰ κρυπτὰ τῶν διποθίων μέρη | Θεού σκοπήσει καὶ πλέον μηδὲν βλέπων | πλέον ποθήσῃ (ποθήσει Hercher ex B) τὸν κεκρυμμένον πόθον, ubi σκοπήσαι et ποθήσαι MTN suppeditant, et 1590 καὶ τὴν πρόροιν

δέτων γάρ ἀγωνιστῇ εὐφημίας λόγος ἀνταγωνίζηται, 1708 Δώς δὲ τὴν γεῖσα πρὸς τὸν κείμενον ἐβιάζετο, τὸν φόβον ἀντιβιαζόμενον εὑρισκε, — P III 137 sq. πλὴν οὐ προσήκει συγκαλύψαι τῷ λόγῳ | τὸ Περσικὸν καὶ λυμανικὸν τῆς πανουργίας, Αν. 31 sqq. ὡς φευστὸν ἀντίφραγμα καὶ τεῖχος νέου | τεῖχος γόρι αὐτοῖς ἀντέβη τὰ κύματα | καὶ φραγμὸς ἐστὸς εἰς ἀειδόμον φύσιν, 78 τὴν γῆν ὑφέλκων ἐξ ἐκείνης εἴλκετο, Van. 29 sq. παραθεῖται βίᾳ, | ὡς εἴ τις ὀθεῖ πάτταλον τῷ παττάλῳ, An. p. 1705 Α τὸ φῶς κλέπτουσα διελέγχεται καὶ φύσις κύτη τὸ κλέπτειν ἀεὶ καὶ ἐλέγχεσθαι, p. 1725 Β καταιδοῦσται κύνες, δὸν οὐκ ἦδεσθησαν οἱ δρόφυλοι, — tum P II 28 καὶ τὰς ἀτάκτους ἐκτροπὰς ἀναπρέπει, Αν. 247 ἀπὸν παρεῖναι, 360 τὰς εἰςόδους κλείσασα τὰς διεξόδους, Ηεχ. 594 μήπως ἐπαρθεὶς τῷ μεταχροσίῳ θράσει, 744 sqq. εἴπερ δὲ κύτων ἐμβαλλοῦσα τοὺς ρύπους | πάλιν δὲ αὐτῶν ἐκβάλῃ τὰ δάκρυα, | τὰς εἰςόδους πλύνουσα τὰς διεξόδους, 1116 καὶ τοὺς ἐνύπνους ἐξυπνίζειν ἐργάταις, 1685 sq. προστακτικῷ δὲ πάντα μηρόφωτας λόγῳ | ὑποτακτικήν σοι δημιουργεῖς τὴν κτίσιν, 1802 sq. δὲ οὗτος εἰςεληλυθώς Λόγος | ἐξῆλθεν, S 128 κατηγορῶν δὲ τοῦ συνηγορουμένου, 333 συνηγορήσῃ τῷ κατηγορουμένῳ, Suppl. IV 44 καὶ τοῖς ἀποστοις συμπαρών λογίζεται, An. p. 1684 Κ πολιὰ παράφρων καὶ νεότης ἐμφρων εὑρίσκεται.

Memoriae vitium M insuper tollit vocula ἀλλ' praemissa P II 333 ἐξ ἀπορίας εἰς ταπείνωσιν τότε, ubi οὖν post ἀπορίας supplebat Hilbergius (vol. IX p. 211), denique Pinderi conjectura ἐνθεν pro ἐντεῦθεν (cf. Stud. p. 14 n. 2) comprobatur 346 ἔδοκεν, μήπως ἐνθεν εἰςβαλὼν φθάσῃς.

Ad idem genus ex mea quidem sententia pertinent πλωταὶ pro πλωταὶ I 187¹⁾ et τε pro δὲ II 311²⁾, ac lacunam unius versus inter II 265 et 266 statuendam esse lectionis varietas καὶ τὴν αἰτίαν

ἀματέρροιαν σβέσεις, quo loco σβέσοις MN commendant. Quae cum ita sint, Suppl. I 54 πηγὰς δὲ τοῖς σοὶς ἐμβαθύνοις (ἐκβαθύνοι M) κορτάροις relinquenda est optativi forma olim in ἐμβαθύνει mutata, tum Ηεχ. 210 οὐ πλουσίος γάρ, οὐ δυνάστης ἀρπάσεις codicum VpN lectio ἀρπάσοις praestare videtur. Adde p. 222 sq. infra. — Ceterum θράσος habet V θράσος (= Mp), non κράτος, quemadmodum Quercius edidit; varietatem κράτος ex p. notavi ad Ηεχ. 975 καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐνφρόσυσι (ἐκπτοοῦσι μήνις recte Hercher ex B cf. Αν. 523, Ηεχ. 72, Suppl. I 58) τὸ κράτος et 406 τὸ τῶν λεόντων σωφρονίζουσιν θράσος (ubi etiam V κράτος offert, at cf. 926), cf. P II 211 κρατοῦντα τῷ θράσει.

¹⁾ Cf. Lobeckius Paral. p. 428 sqq. (cf. Pathol. Elem. I p. 478 sqq.), qui hanc vocis formam (pro πλωτὴ) in Lexicis omissam Graecitati alienam esse falso autumat; adde Αν. 182, ubi eodem iure ἐπιπλωταὶ pro ἐπιπλωταῖς (p. 21 n. 2 supra) correxi; neque aliud iudicium de ὑπερπλωτῇς (Thesaur. vol. VIII p. 240 A) ferendum est.

²⁾ Cf. Stud. p. 110.

pro τὸν σὸν, ἦ' εὑμηγγένως¹⁾ videtur docere. Accedat II 223, ubi genuinam memoriam (cf. Hilbergius vol. IX p. 211) ποσίν pro ποσί codicis M corrector perperam obliteravit.

Ambigi potest de ηὔπορησε pro εὐπόρησε I 76 cf. Stud. p. 117 sq. ²⁾; idem de II 318 sq. valet διδωρί εὔπορησεν, οὐκ ἔχων, ὅθεν | τὴν λύττων οὐτοῦ τὴν ἀγέττουσαν σβέσει, ubi M σβέσαι exhibit. Neutra enim forma Pisidae usu excluditur, unde indicativum³⁾ cum optativo in interrogative obliqua⁴⁾ poeta consociat Av. 399 sqq. ἔσως γὰρ ἣν τις τοῖς ἐπ' ἄμφω θεοφύσαις, | οὐκ ὅτις ὅπλα συντομώτερον λάβοι, | ἀλλ' οἵ προφλεξει τοὺς ἀνυπέπτους λίθους. Quae fluctuatio⁵⁾ etiam in oratione recta occurrit cf. a) Av. 85 ἐντεῦθεν ἡμῖν ποῖος ἀρεστει λόγος; 416 τί πρῶτον εἰπῶν δευτέρων ἀπάρξομαι; H I 220 sq. τί πρῶτον εἰπών. ποίκι συγγράφων μέσον | τῶν ἐσγέντων σου δράξομαι προοιμίων; Hex. 881 ποῖος πανόπτης εὐτονήσει⁶⁾ νοῦς βλέπειν; 1149 sq. (at cf. p. 134 n. 5) πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ τεκοῦσα Περθένος | τὸ πιστὸν ἔξει τῆς γονῆς τῆς ἀσπόρου; 1469 πῶς καὶ λιθώδης οὐ συνήσει ακρότιν; Suppl. I 95 ποῖον τις (non ποῖον τίς) ἐν τοι γνωστὸν εὐρήσει μέλος; II 17 καὶ πῶς σε βευστοῖς εὐλογήσομεν λόγοις; An. p. 1689 A ποίκιν ἀναδέξομαι⁷⁾ γλωσσαν; — b) Hex. 1277 sqq. πῶς οὐχὶ μᾶλλον τοῦ πανεργάτου⁸⁾ Λόγου | τὰ πάντα θαυμάσειεν ἔργα σὺν

¹⁾ Cf. ibid. p. 126 n. 2.

²⁾ Quo loco εὐδαιμόνες An. p. 1700 B excidit.

³⁾ Cf. Hex. 1131 ἀμηχανοῦσα, πῶς ἀνοίξει τὴν θύραν.

⁴⁾ Scilicet ἔρως idem significat ac ἐπαθητίς cf. Suppl. XVII 1 ἔκουσα Ηαμλου τοὺς ἔρωτας τῶν λόγων. 'Pacti' sive 'conventionis' notionem falso Quercius invexit: 'convenerat enim inter utrosque barbaros, ne quis arma citius altero caperet, quam ille antea incendisset inculpabiles lapides'.

⁵⁾ Cf. Stud. p. 193 n. 2.

⁶⁾ Εὐτονήσαι B, εὐπορήσαι T, qua de voce cf. H II 61.

⁷⁾ Hanc formam, non ἀναδέξομαι (Migne) adgnoscit Quercius (Laur. Esc.).

⁸⁾ Morelli et Quercii scripturam exhibui, quam MT₂ comprobant; Hercher παντεργάτου ex B edidit, quam lectionem etiam VT₁ pN praeberunt. Attamen Hex. 1446 ἀποθαρτον, ὃς ἔδοξε τῷ παντεργάτῃ et 1641 πρὸ τοῦ φαγεῖν ὑμνησε τὸν παντεργάτην hoc momenti faciunt, ut Hilbergii sententiam ('Wiener Studien' VIII p. 298) Λόγου παντεργάτου reponendis amplectendam esse putem, praesertim cum a poeta divina παντούργια (Hex. 56, 1910 cf. etiam Eustathius Thessalonicensis ad Homer. p. 29, 31 sq.; 524, 37 sqq.; 647, 32; 1357, 1; 1848, 51 sqq.) et hominum dolosa πανουργία (P III 138, S 227; adde πανούργος S 186) probe disiungantur cf. praeterea P III 394 αὐτὸς κράτειστε τῶν ὅλων παντοκράτορ et Hex. 294 ἡ παντοποιὸς ἐμφανῶς ἔξουσία. Vix igitur ad composita πανάγιος (P II 170, An. p. 1685 B. C. 1696 C), παναλκῆς (H II 149), παναρκῆς (Hex. 1513), πανήμερος (P II 223, Suppl. III 15), πανόμματος (Hex. 1492), πανόπτης (Hex. 881), πανόπτια (Hex. 220), πανόρμος (Hex. 515), πανόμνητος (An. p. 1697 A) provocari potest, quibus πανεύστοχος ex Suppl. III 5 ἵππεις ἐνόπλους, θηρολέτας <παν>-ευστόχους adiungo, ubi θηρολέτας (pro θηριολέτας) ex M reducendum est.

φόβῳ; Van. 89 sqq. τίς οὖν σκοπίσκει ἐξ ἀποπτου καρδίας | τὸ τοῦ βίου θέατρον αἰσχύνης γέμον | θρήνῳ γελῶντι μὴ σύζεσοι τὸ πατέριον; An. p. 1725 B ἀλλὰ γὰρ ποίη λογογραφικῆς ισχὺς ἐξαγγελτικῇ πλεονεξίᾳ πιστεύουσα τὸ θεῦμα πρεπόντως ἀνιστορήσοι τῆς ὅψεως¹⁾; Quibus locis (cf. etiam p. 220 n. 5) codicum ope adiuti haec addere possumus exempla: Hex. 1374 sqq. πῶς οὖν μελίκρωτόν τε καὶ πῦρ καὶ ἔρος | εἴργει τὸ θεῦμα καὶ τὸ δέρμα συλλέγει | ... δὲ πλάσκει τὸ σῶμα μὴ συναρμόσει (συναρμόσοι MVTp); 1384 ποίης δὲ καὶ τύχωμεν (τύχοιμεν MVTpN) εὐελπιστίας; Suppl. II 69 sq. <τίς τῇ>²⁾ τοσαύτη μυστικῇ στρατηγίᾳ λόγοις πτερωθεῖς ἡ διαπτὰς προςβάλοι; IV 23 τὴν ψυχικήν τις πῶς ἔνωσιν ἐκφράσοι³⁾; Sed nihil huc pertinet Hex. 1245 ὁ πῶς (ὅπως Quercius!) ιδών τις τὸν τρών μὴ θαυμάσσοι (θαυμάσῃ περπεραμενον Hercher), quandoquidem Morelli conatus pro ως εἰ τις ιδοι τὸν τρών (τρώ melius MTN₁ cf. Stud. p. 196 n. 6) καὶ θαυμάσαι repreäsentatur, qui versus genuinam interpolatoris, non Pisidae artem prodit. Graves autem causae impulerunt, ut P II 20 τίς ἐκδιδάξῃ ταξιαρχίας νόμους in suspicionem vocarem (Stud. p. 5 n. 4), formae ἐκδιδάξει longe praeferendam esse existimans ἐκδιδάξῃ, qua de cf. Hex. 1411 ἡ πῶς φυλαχθῇ τὸ λογικῶς εἰρημένον; 1414 ἡ πῶς τὸ φεύγοντὸν εύρεθῇ πεπηγμένον; 1501 sqq. πῶς πρός τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς ἀρλεξίας | ... μὴ μᾶλλον ἐκστῇ καὶ διαστῇ τῷ φόβῳ; 1749 sqq. ποίον κιθέρα σχίσω; | ἡ ποῖ πορευθεῖς καὶ τὸν οὐρανὸν τρέχων εἰς πέμπτον ἀρθῷ τοῦ Σταχιερίτου πόλον; | ἡ ποίον κιθής μᾶλλον, ἡ ποίον πάλιν | ἐκεῖνον ἐγκλείσοντα καὶ ποίον πάλιν | ζητῶν προκόψῳ⁴⁾, φηλαρφῶν ὑποστρέψω; An. p. 1689 A τίς οὖν γένωμα; 1704 D καὶ ποίοις, ἔφη, σπείσω θεῖς⁵⁾;

¹⁾ Ἀψεως non recte ex Laur. enotavit Quercius; in ὅψεως Laur. plane cum Esc. consiprat.

²⁾ Codicis M lacunosa scripturam. ίστη ita corrigendam esse censeo.

³⁾ Sic enim optime per compendium M exhibet; itaque conjectura τὴν ψυχικὴν πῶς ἄν τις ἔνωσιν ἐνεργάσαι non erat opus.

⁴⁾ Omnino legendum cum MVTpN προκόπτω, ubi etiam indicativum adgnosci posse v. 1749 πλὴν ποῖ πτεροῦμαι docet. Codicis T memoria προκόπτων—ὑποστρέψων ad correctorem reddit, ac similiter in Morelli editione nota marginalis ζητῶν προκόπτων ex editoris conjectura videtur fluxisse. Ceterum ante ζητῶν κτλ. interrogationis signa male Quercius et Hercher conlocant.

⁵⁾ Adde P III 325 ἀμηγανεῖ μέν, πῃ τραπῇ πρὸς τὴν μάχην et Hex. 1727 οὐκ εἴδει, ποίον βόρειν ἀρπάσσει λάβω. — Eodem modo etiam Hex. 1313 ποίου γὰρ ἀν τύχωσι συγγνώμης λέγου aut ποίου δὲ καὶ τύχωσι (ell. 933. 1293. 1384) aut ποίου γὰρ ἐντύχωσι (cum genitivo cf. Baehr ad Herodot. IV 140 et intpp. ad Sophocl. Philoct. 1317; dativum Pisides usurpat Av. 44, Hex. 623, S 408, An. p. 1692 C) delitescit; etenim ἀν in interrogationibus nonnisi ad optativum pertinere potest cf. Suppl. IV 12, An. p. 1681 C. 1692 B. 1720 B cl. 1689 B.

Aliis locis, de quibus minus firmum est indicium, codicum auctoritas accedit, e. gr. I 137 ἀμαρτίσοι (pro ἀμαρτίσει) p₂¹⁾, 148 μένοι (pro μένη) V₂ p₂ et II 65 μετάσχου (pro μετάσχη) p₁²⁾, tum I 87 σὺ παντὸς ἀνθρώπους ἐκλεγεῖ τὸ γρήσμαν, ubi leetio ἐκλέγεις etiam in p oblata videatur praestare³⁾, quamquam medium haud raro occurrit⁴⁾, neque a Pisidae consuetudine abhorret. qui promiseat et activam et medium eiusdem verbi formam ponat cf. ἀριθμῷ (An. p. 1681 B) et ἀριθμοῦ·⁵⁾ (ibid. p. 1696 C), θάλαττα (ἐκβάλλω) et θάλασσα (ἐκβάλλουσι) ad Stud. p. 136 sq.⁶⁾, εἰςπράττω (Suppl. LXXXVI 3) et εἰςπράττομαι (R 47), ἐφελκω et ἐφελκοῦσι Stud. p. 156⁷⁾, διαπλάττω (P I 142, III 427, An. p. 1704 A, 1717 C) et διαπλάττομαι (An. p. 1704 C)⁸⁾, κλέπτω (P II 222, III 235, Av. 116. 229, S 176. 303. 311. 406. 502. 569, R 58, Hex. 435, Van. 113. 128, Suppl. IV 20. 103, An. p. 1705 cl. pass. Hex. 1730, Suppl. IV 20) et κλέπτομαι (An. p. 1697 B, 1701 A), κρούω (P II 166, Hex. 91. 1203, S 133 cl. pass. An. p. 1701 D) et κρούομαι (An. p. 1705 D), ὅριζω (An. p. 1713 A cl. pass. P III 384, Av. 71. 73, H II 121, An. p. 1713 A) et ὅριζομαι (P III 318, Hex. 449), παρίστημι (Hex. 817)⁹⁾ et παρίσταμαι (An. p. 1700 B, 1721 C)¹⁰⁾, πήγνυμι

¹⁾ Cf. Stud. p. 118 sq.

²⁾ Cf. p. 12 supra.

³⁾ Cf. Joannes Chrysostomus Homil. XII ad popul. Antioch. cap. 2 (Patr. Gr. vol. XLIX p. 130) καθάπερ ή μείτιτα τοῖς λειμῶσι ἐφιπταμένη, οὐ πάντα ἐκλέγει, ἀλλὰ τὰ γρήσμα λαβοῦσσα τὰ λοιπὰ ἀσίησαν, — accedit Isocrat. I § 52 p. 13 Β ὥσπερ γάρ την μείτιταν ὀρῶμεν ἐφ' ἄπαντα μὲν τὰ βλαστάματα καθίζανουσαν, ἀφ' ἐπάκτου δὲ τὰ βελτιστά λαμβάνονταν, οὗτα δὲν καὶ τοὺς παιδεῖας ὀρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπέιρος οὐσίαν, πανταχούντεν δὲ τὰ γρήσμα συλλέγειν.

⁴⁾ Cf. Blaydesius ad Aristophan. Eecles. 1124; adde (de ape) ἐκλέγεται γάρ τὸν θύμον apud Michaelem Glycam Epist 14 (Patr. Gr. vol. CLVIII) p. 845 C.

⁵⁾ Suppl. XLIII 2 ad βάζομαι (med.) pertinet, cui classi etiam An. p. 1708 D adnecti potest cf. insuper Stud. p. 33 n. 4.

⁶⁾ Hex. 762 ἐφέλκεται μὲν τῆς ἀπάντων αἰτίας recte Hercher ex B (= MVTpN) ἐφίστεται edidit. quam scripturam praeterea Morellus in marg. e varia lectione ἐφίστεται extricavit.

⁷⁾ Καὶ τοῖς πληγαῖς ἔχυτὸν διαπλασάμενος, ubi ἔχυτὸν a Quercio omissum non solum Esc., sed etiam Laur. offert cf. p. 1704 A (διαπλάσας ἔχυτὸν).

⁸⁾ Vitiosam lectionem καλλος περιστάζ (pro παριστάζ) μηδενὸς κινουμένου recte Tp tollunt; totum versum omittit M. fortasse recte. — Av. 182 αὐτὸς παραστάτας τοῖς ἐπιπλέοντας ὄλοις librorum memoria παραστάτας persuadendi sensu usurpata (cf. Plato Rep. X p. 600 D) defendi potest (cf. Stud. p. 21 n. 2), Bekkeri tamen emendatio παραστάτας admodum blanditur.

⁹⁾ Nimicum sistendi significatio in iudicium venit; itaque formas παριστάθαι (Av. 304, II 1 185, An. p. 1700 B, 1705 A, 1717 A, 1721 A, 1725 B), παραστῆναι (P II 182, Hex. 1841), παρεστάναι (P I 115) adstanti notione distinctas seclusi; Hex. 1715 ὡς μῆτε μῆτος σῷ παρίπτασθαι βάθει varietas παριστάσθαι (p₂ et Morelli margo) correctori tribuenda est.

(P III 35. 55, Hex. 134. 621. 710. 1425. 1439, S 464, Suppl. II 24 el. pass. P I 3, II 314. 328, III 284, Av. 38. 272. 521, Hex. 88. 121. 150. 178. 207. 239. 351. 566. 1222. 1414. 1651. 1657, Van. 142. 184. 262, S 11. 140. 685, Suppl. II 4, An. p. 1684 A) et πάγγυρι (Av. 35, Hex. 1693), πλάττω (Av. 115. 215, Hex. 128. 859. 1180. 1379. 1828, Van. 57, S 215, Suppl. IV 72, C 3, CII 3 el. pass. Hex. 1738 et Van. 64) et πλάττομι (H II 108, Hex. 471), ἔναπλάττω (Av. 216, Van. 95. 96, Suppl. II 107) et ἔναπλάττομι (P III 309, S 644), ποιῶ (P III 109. 122. 236. 389. 402. 407. 444, Av. 60. 84. 183. 272. 274. 321. 353, H I 43, Hex. 11. 274. 277. 310. 373. 410. 447. 515. 546. 575. 686. 706. 779. 820. 1010. 1043. 1045. 1050. 1053.¹⁾ 1082. 1159. 1168. 1191. 1496. 1652. 1853. 1861. 1895, Suppl. I 89, II 113, IV 22. 107. 141. 146. 157, XLV 4, An. p. 1692 B. 1693 B. 1701 A. 1713 B. 1728 B) et ποιῶμι (P III 188. 234, H II 89, Hex. 226, An. p. 1684 B. 1685 A. 1709 A. 1712 B. 1713 A. 1721 C. 1725 A. 1728 D), ποιῶ (P III 88, Suppl. IV 90 el. pass. An. p. 1693 A) et ποιῶμι (P I 198, II 359, III 332), προβάλλω (Hex. 665. 924. 1120, S 687, nec non Hex. 320 τέγγει μὲν ικανός καὶ προβάλλει τὴν πόνην, ubi Quercii memoria προβάλλει et contra sensum et contra librorum auctoritatem pugnat, qui uno consensu προβάλλει eum Mor. et Herch. adgnoscunt) et προβάλλομι (Hex. 529, S 277, Suppl. IV 38, XLVIII 5, An. p. 1717 A)²⁾, προσάγω (P III 31 cf. praeterea P I 211, Suppl. CVII 11, An. p. 1681 B. 1700 A. 1717 D el. pass. P II 225) et προσάγομι (Av. 383), προσλαμβάνω (Av. 59. 160, Hex. 1443. 1845, S 707. 716, Suppl. III 10, CII 4, An. p. 1700 B) et προσλαμβάνομι (An. p. 1717 A. 1725 B), στολίζω (Hex. 200) et στολίζομι (P I 131, Hex. 135 el. Hex. 487), στρατεύω (Av. 525, H I 174) et στρατεύομι (P I 202, II 236, Av. 396, An. p. 1697 B. C. 1709 C), σγηματίζω (P I 190, H II 108, Hex. 170. 459. 664, Van. 99, Suppl. IV 71) et σγηματίζομι (P III 211, Van. 186), τίθημι (Hex. 88. 658, Suppl. III 2 el. pass. P II 97. 314, Av. 149, An. p. 1689 A) et τίθεμι (An. p. 1708 A)³⁾.

¹⁾ Ποιεῖ (pro δρᾷ ex MTB et Morelli margine cf. Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 302) ταλαιμάνδρα τὰς ιαμίνους αἰθάληγ. — Attamen S 447 ποιῶ in φορῶν mutandum est cf. Stud. p. 130 n. 3.

²⁾ Sed Hex. 4 εἰς τὴν ἄνημον ἐμβαλοῦ μου καρδίαν forma activa ἐμβαλόν reponenda est, quam expresse tradunt VpN, varietate ἐμβαλόν significat T (ἐμβαλόν B) cf. P I 119. 155, III 291, Av. 410, Hex. 346. 503. 729. 744. 1134. 1235. 1383. 1563. 1677. 1886 (apud Hercherum ex V = MTpN), S 159. 409. 507. — Hex. 1020 ἀλισίν τε τοῦτον ἐμβαλόν τε ξειμάσσει rectius συμβαλόν MVp_tB suppeditatum.

³⁾ An. p. 1717 D δὲ τοῖς λόγοις τὴν φλόγα τοῦ θυμοῦ... ἀναπτόμενος falso

Tutam vero rationem sequimur, eum P II 305 πετρῶσαι pro γερσῶσαι in discrimen venit, quam scripturam et in M et in p obviam iniuria sprevit Bekker¹⁾, neque aliter de I 152 ἔδει γάρ ήμ. δν τὸν συνήγορον Λόγον iudicandum, quo loco Bonnensis editor Quercii contextum ὑπόδν (= VM)²⁾ reiecit, quae sententia etiam in I 201 cadit, ubi in trimetri clausula ex p συνέτρεχεν pro συνέτρεχε (Qu. = VM) Bekker recepit, etsi versus 202 haudquaque forti distinctione seiunctus a consonante initium capit.

Omnino codices Vp adeurate excussi haud negligendum spicilegium offerunt, quod occasione data ex P, Av., H in medium proferre operae pretium est:

P III 224 inepit legitur θάλπει δὲ πάντας καὶ πυρώσει μὴ φλέγων ('omnesque foveat et ardet non urens' ex Quercii interpretatione), sed omnes numeros absolvit distincta utriusque codicis scriptura τῇ πυρώσει cf. Hex. 165 πλὴν μὴ φλογίζων τῇ πυρώσει τὴν κτίσιν cl. fr. 91 ἐνθουσιώσας τῇ πυρώσει τῇ μέθης.

III 328 sqq. οὕτω τὸ πιστὸν τῇ λογικῇ ποίμνης γένος
χωρίζεις μὲν προβλέπων ἐκάστοτε
ἐκ τῶν ἀπίστων θηρίων κυκλούμενον

editorum textum προβλέπων codicem Vp memoria προβλέπων extrudit cf. Hex. 383 τίς τὴν θάλασσαν ἀστατοῦσαν προσβλέπων, 680 τὸν γάρ

'incendens' pro 'incensus' vertit Quercius cf. Stud. p. 172 n. 3. — S 393 sqq. τίς γάρ τὸ λευκὸν ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας | τὸ Γρηγορίου τοῦτο δείκνυται στόμα, | οὐκ οἶδε κεκραγός τε καὶ πεπεισμένον καλ. perperam idem vertit: 'quis enim illum candidum ocellum Ecclesiae, quis illud innuit os Gregorii, nec sentit clamasse penitus persuasum'. Nimirum verba τὸ—στόμα epexegesin trimetri praecedentis ita praestant, ut phrasi τὸ λευκὸν ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας Gregorii Nysseni eloquentiam notari declarant (cf. S 378 sq.), unde γάρ, non (cum Hilbergio 'Wiener Studien' IX p. 219) δη̄ inter τὸ et Γρηγορίου supplendum esse sequitur, nisi potius totum versum interpolatori de sententia ὄμμα—κεκραγός nimis sollicito (cf. Van. 231 sqq. et Suppl. IV 49 sqq.) tribuamus. — Inter ἐπελαζόνυμα (Laur.) et ἐπελαζόνω (Esc.) memoria fluctuat An. p. 1707 C cf. Stud. p. 126 n. 2; neque causa subest, cur Stud. p. 184 ἀλλ' εὐτρεπίζου πάντα τὰ πρὸς τὸν τάξον media forma offendat, quamquam reliquis locis Pisides semper activam adhibet cf. P II 54, Av. 270, 276, 533, H II 138, R 112, Hex. 455, S 676, An. p. 1684 C, 1696 A cl. pass. P II 366, III 320, 321, Suppl. LXVII 2, An. p. 1693 B; P II 176, III 31, 244, Av. 119, 516, H II 24, S 366. Insolitum activae formae exemplum ex P II 229 σοὶ γάρ προελθῶν ἀνταμείβει τὴν τύχην adnotare placet.

¹⁾ Cf. Stud. p. 110.

²⁾ Seil. Heraclii cf. p. 161 n. 1 supra. — De Sergio patriarcha similiter Pisides loquitur Av. 370 λαβῶν δὲ θάττον τὸν συνήγορον Λόγον.

Θερισμὸν γειτνιῶντα προσβλέπει, 988 ὅταν τὸν ὄλλον γειτνιῶντα προσβλέπῃ, 1115 καὶ μὴ παρόντα προσβλέπειν τὸν ἥλιον, Suppl. IV 75 εἶπερ τὰ τέκνα στυγνιῶντα προσβλέπει. Quae ratio praeterea in P III 324 κυκλωθὲν κύτοι¹⁾ προβλέπων τὸ ποιῶν εἰναι, ubi προσβλέπων equidem ex coniectura repono. — Eandam vocem etiam P III 422 καὶ σκηνῆ σε προβλέπει θεωρίχ requiro, siquidem Moses Dei αὐτόπτης erat cf. P III 370 ἐν τοῖς πολλὰ προσβλέπων²⁾ κινήματα, 996 εἰ μή τις αὐτῶν τὰς ἐπάρσεις προσβλέπων, 1498 εἰ γάρ τὸ τῆς γῆς τοῦτο πῦρ ὁ προσβλέπων³⁾.

Neque III 439 χεῖρας νέμοντες ἀσεβῶς ἡπλωμένας Bekkeri (et Hilbergii 'Wiener Studien' IX p. 212) commento εὐτεθῶς opus erat, quoniam Vp clare illam scripturam exhibent⁴⁾. Quae vox apud Pisidam semper eandem versus sedem occupat eaque est trimetri structura, ut praeter P I 195 σὺ δὲ δροσίζεις εὐτεθῶς τὰς καρδίας, ubi articulus cum substantivo arctissime cohaeret, vox quadrisyllaba sequatur: ἀσβλύνεται (P I 97), ἀνατρέχων (P I 237), ἀπληστίκας (H I 156), δεδεγμένος (S 77), ἐδόξασε (Suppl. CVII 10), εὐρχέταις (Suppl. III 38), ἀσκηγμένη (P I 197), μεθαρρόσας (P I 160), μεθαρρόση (Van. 63).

¹⁾ Cf. Stud. p. 10.

²⁾ Cf. p. 159 supra.

³⁾ Dativus a προσβλέπειν pendet Suppl. II 83 (96) τῷ σῷ δὲ λαιπὸν προσβλέπουσι νεύματι et An. p. 1693 C τοῖς ἄνω τε καὶ θειοτέροις προσβλέπειν. — Post Hex. 878 ex V Quercius duos versus: οὐ ἔδιον γάρ εὐτόνῳ τῷ βλέμματι | ἀσκαρδαμυκτεῖ προσβλέπειν τὸν ἥλιον adleit, quos adulterinos esse equilem mihi persuasi; cum V concinit p, varietatem ἀσκαρδαμυκτεῖν καὶ βλέπειν T suppeditat, codex a Morello in editione altera (a. 1618) adhibuit particulam uno trimetro auctiorem οὐ ἔδιον γάρ εὐτόνῳ τῷ βλέμματι | ἀσκαρδαμυκτεῖν (sic) καὶ τὸν ἥλιον βλέπειν, | ἀεννυχοῖς φῶς, τοῦ Θεοῦ τὴν λαμπάδα post 882

τόν

conlocat, N οὐ ἔδιον γάρ εὐκόλω τῷ βλέμματι | ἀσκαρδαμυκτεῖν καὶ τὸν ἥλιον βλέπειν post 878 ponit, versum δέννων — λαμπάδα inter 881 et 882 inserit, quae varietas interpolationis indicia amplificat cf. Stud. p. 131 n. 4 et 132 n. 2. — Hinc igitur phrasin ἀσκαρδαμυκτεῖ (sive potius ἀσκαρδαμυκτὲ) cf. An. p. 1708 B et Blaydesius ad Aristophan. Equit. 292 προσβλέπειν vindicare nihil iuvat, qua de cf. Lucian. Catapl. 26 ἔδιον γάρ οὖν τὸν ἥλιον ἂν τις η τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὲν προσέβλεψεν, Philes de anim. 963 sq. τὴν δ' αὐτὴν σελήνην, ἐκφανεῖσαν μὲν νέαν, | ἀσκαρδαμυκτεῖ τ' εὐτεθῶς τε προσβλέπων, — Tzetzes Chil. II 713 καὶ μὲν οὖν ἀσκαρδαμυκτα προσβλέψωσιν ἐκείνας (scil. τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἥλιου) ell. Porphyr. de vita Pythag. 10 ἀναβλέποντα πρὸς ἥλιον ἀσκαρδαμυκτέ, — Lucian. Icar. 14 γνήσιος ἀετός, ἣν ἀσκαρδαμυκτὲν πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ, Phila vol. I p. 170 v. 606 sq. (Miller) τὸ καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦ κράτους τὸν φωφόρον | ἀσκαρδαμυκτὲ καὶ παραγρήμα βλέπειν, II p. 218 v. 68 ἀσκαρδαμυκτὲ πρὸς τὸ σὸν κάλλος βλέπων, — Aristophan. Equit. 292 βλέψον ἐς μ' ἀσκαρδαμυκτος (v. 1. ἀσκαρδαμυκτὲ).

⁴⁾ Cf. Stud. p. 26. Nostro loco de Heraclii filiis agitur.

Gravioris momenti locus est III 381 sqq.

ὅμως δὲ μικρῷ καὶ βραχὺ δρόμῳ σκάφει
τὴν σὴν θάλατταν ἐκπερῆν εἰδισμένος
ἥμαρτον οὐδέν, μὴ δικπλεύσας ὅλην.

Etenim Bekker codicis p memoriam βραχὺδρόμῳ haud immerito aspernatus in βραχὺδρόμῳ adquievit, quod ex V a Quercio receptum est. Venerum enim vero V perspicue βραχὺδρόμῳ praebet, nec dubitandum, quin Pisidac manum reddat. Eodem modo naturam suam poeta designat H II 15 ἐβουλόμην δέ, καίπερ δὲ βραχὺγράφος (ubi 'rūdis' notionem falso invexit Quercius) cf. Av. 535 sq. ἐνταῦθα μοι νῦν τὸν βραχύγλωσσον λόγον | τὸ συμπέρασμα τοῦ σκοποῦ περιγράφει. In primis vero tardiloquus est in Heraclii laudibus celebrandis cf. P I 60 sqq. πάντας δικτρέουσιν οἱ ταχεῖς λόγοι | τῇ λεπτότητι ζωγραφοῦντες τὰς φύσεις | δταν δὲ περιθῶσι τοῦ πρὸς σὲ δρόμου, | πόδῳ τρέγουσι καὶ βραχύνουσιν φόβῳ. — Nostro autem loco sermonum navigiūm¹⁾ non solum tardum²⁾, verum etiam parvum appellatur, utpote quod ad imperatoris gloriam canendam non sufficiat cf. Suppl. III 86 sqq. τούτοις ἀνυπνήσας σε τοῖς μικροῖς λόγοις³⁾ | φρνεῖς τε πάντως ἐνδέής τῆς ἀξίας, | τὸ γνῶθι σκυτὸν εἰκότως παιδεύομεν. Alibi sane Pisidae sermo sive velocior videtur, quam ut Heraclium dignis laudibus praedicet sive admodum profusus, cum imperatoris res gestae scribendi materiam uberrimam praebeant cf. a) Suppl. II 17 καὶ πῶς σε ρέυστοῖς εὐλογήσομεν λόγοις; III 1 sqq. λόγος μὲν ὑμᾶς οὐ κατισχύει φράσαι | κύτοι τεθεικότος σε τοῦ Θεοῦ Λόγου | ὑπερτετάχυται τῶνδε τῶν ρέυστῶν λόγων, — b) H I 219 sqq. οὕτως ἀπλήστως ἐν γυθεὶς πρὸς τοὺς λόγους | στέργω δι' ὑμᾶς τὴν καλὴν ἀπληστίαν. | Τί πρότον εἰπόν, ποικιλογράφων μέσα | τῶν ἐσγάτων σου δράξομεν προσιμίων; | Ἀντεμπλοκὴ γάρ συγκροτεῖται καὶ μάχη, | τῶν σῶν ἀγώνων νῦν ὄμοι μεμιγμένων, | καὶ μικρὲς ὥσπερ γίνεται μοι καὶ στάσις, | ὥσπερ ρεόντων τῶν ποταμῶν τῶν ὄμβριῶν | δι πόντιος διοῖς ἵσταται μεμιγμένος | οὕτω γάρ ἐκβλύσκοντες ἔξι ἐνός πόρου | τῶν σῶν ἰδρώτων οἱ ποταμοὶ μεμιγμένοι | ὠθοῦσι καὶ σφύζουσιν ὥσπερ ἐκ θύες | ἄλλος τὸν ἄλλον, ἐκδραμεῖν ἡπειρούμενοι | καὶ ταῖς ἀβύσσοις

¹⁾ Cf. An. p. 1693 B τὸ σκάφος τῶν λόγων et Van. 37 sq. ιθυνον ἡμῶν τὴν λαλοῦσαν ὀλκάδα, | τῇ σῇ προσευχῇ πνευματῶσας τὸ σκάφος, ubi phrasis τὴν λαλοῦσαν ὀλκάδα ex eadem imagine fluxit; adde Λν. 129 ἄγουσι πρὸς σὲ τὴν λαλοῦσαν ὀλκάδα et clausulam τὰς λαλοῦσας ὀλκάδες S 87 et 130.

²⁾ Contrario modo navis epitheto ταχυδρόμος insignitur P I 200, quo de cf. insuper P II 208, III 442, H II 147, Hex. 1642.

³⁾ Cf. similiter de bello Avarico Av. 10 sq. ἐγὼ δὲ μικροὺς τῶν ἀγώνων, ὡς ἥδος, | λόγους συνάξας ἔξι ἀκανθῶν τῇς μάχης cf. Hex. 60 ὥσπερ μικρῶν συλλαβῶν κράτος μέγα.

ἐντεθῆναι τῷν λόγῳν. Omnino autem supra vires facultatum suarum sibi audere videtur poeta (cf. P II 32 sqq. ἀλλ' εἰ θελήσω τῶν λόγων τὰ ποικίλα | καὶ τὰς δικροφὰς ἴστορεῖν τῶν φροντίδων, | ὅτας προθύμως ἀνὴρ ὅλων ὑφίστασο, | διττῆς ἀμφιτράνης ἐλπίδος καὶ θήσουπαι, | ὡς μηδὲ τρεῖς τῷ λόγῳ περιγράφων, | μηδὲ προβατίνων καὶ λέγων τὰ καίρια), quare alia silet (H II 153 sqq. cf. P II 149 sqq.), alia saepius narrat (cf. P I 64 sq. cf. Av. 533 sq., S 696 sqq.), alia in tempus magis opportunum differt (cf. Av. 307 sqq.), alia non satis bene efferri posse ingenue profitetar (Suppl. IV 154 sq.).

Nihil profecto offendit, quod βροδυδρόμος aliunde non innotuit; idem enim de βροδυγράφος (H II 15) valet, nec parvum omnino vocum ἀθησαυρίστων fasciculum Pisidae opuscula suppeditant. Ex P accedant praeterea: ἀνεξιγνεύω (III 252 φυῆς ἀνεξιγνεύον ἐπηρήματα), ἀνευτρέπιστος (III 198 ἀλλ' οὐκ ἀνευτρέπιστος ἀνθωπλίζετο), ἀνθοροθετέω (II 315 ἀνθοροθετέω τὰς βάσεις ἡπείγετο), ἀνταμοιβός (II 133 ταῖς ἀνταμοιβαῖς ὕπερ ἀντιλήψεις)¹⁾, ἀντικλέπτω (II 222 κλέψῃ θελήσας κύτος ἀντεκλέπτετο)²⁾, ἀντικτίζω (III 74 τοῖς βροθάροις μὲν φραγμὸς ἀντεκτίζετο)³⁾, ἀντίκρυσιν (I 185 ἐκ τῶν βικίων ὕπερ ἀντικρουσμάτων)⁴⁾, ἀπόσχουνος (I 217 οἱ νυκτικοὶ δὲ τοῖς ἀποσχούνοις τόνοις), καταστενόω (P II 341 καὶ τὴν δυσάντη καὶ κατεστενωμένην scil. ὁδοῦ θέσιν), μελκυπέδιλος (III 118 καὶ νῦν μελκυμπέδιλον ἐκτείνων πόδα), ὁρθίως (II 281 λοξὰς προδεικνύς ὡρθίως παρέργεται)⁵⁾, Πόντιος (II 256 ἐπεὶ γάρ εἰς γειμῶνα πρὸς τὸ Πόντιον | κλίμα)⁶⁾, προκάμπτω (III 406 τούτῳ προκάμψει,

¹⁾ Adiectivi enim forma adgnoscenda est, quae quidem Av. 365 recurrit: τοὺς ἀνταμοιβούς προξδουστες ἄγγελους. Neque quidquam Callimacheum Hymn. IV 52, ubi cf. Schneider p. 266) ἀντημοιβός obstat cf. ἀμαρτίας, ἐπάμαρτις et ἐξημοιβός, ἐπημοιβός. — Ac primo adspectu emendatio ἀνταμοιβῆς se offert, at cf. Oppianus Halieut. V 135 sq. ἐπημοιβαῖς κελάρανται | γλωγίνων προβολῆσιν, ubi ἐπημοιβῆς frustra temptatur. — Nec tamen P II 307 δε ταῖς ἀτάκτοις μεταβολαῖς τὰς οὐσίας codicis M varietas ἀτάκταις iuvat (cf. P II 28, H II 42, R 64, Hex. 262, 387), neque Hex. 876 εἰ γάρ τις εἰς ἄβυσσον ἀπλήστοις κόραις libri N lectio ἀπλήσταις in censum venit (cf. P H 221, Hex. 501, 738, 1101, 1615, Suppl. I 100).

²⁾ Adde R 58 κλέψας τὸ πρῶτον μετένθης ἀντεκλέπτη.

³⁾ Λανεκτίζετο perperam offert V, sed de lectionis φραγμῇ sinceritate non recte dubitavit Quercius, cuius versionem: 'tui vero tentorii insolita inspectio barbaris quidem timorem creabat' falsam conjecturam ἀγθος exprimit cf. Av. 31 sqq. ὡς ἔνστον ἀντίφραγμα καὶ τείχος νέου | τείχος γάρ αὐτοῖς ἀντέβη τὰ κύματα | καὶ φραγμὸς εστῶς εἰς ἀειθρομον φύσιν, 271 sq., κτίσειν τε πύργων ἐκφορὰς ὑπαιθρίους | φραγμούς τε ποιεῖν, Hex. 518 sq. Φάρμυμον δὲ τείχος τῇ θαλάσσῃ συλλέγον | καὶ λεπτὸν ἀντίφραγμα τῇ ζάλῃ πλέκων cf. R 9, Hex. 1634, S 299, 664, — Hex. 1592.

⁴⁾ Cf. Stud. p. 212.

⁵⁾ Cf. p. 218 supra.

⁶⁾ Adde Suppl. I 59 ἡς εἴθε σὲ πόλιν οἱ τὸ Πόντιον στόμα et Stud. p. 13 n. 7.

σὺν τρομῷ τὸν κύρεντα, προσκυντικρούω (II 115 πέτραις προσαντέκρουσεν ἡδαφισμένη), προσκυρτάω (I 180 ὀλκᾶς προσεσκύρτησε πετράω πάχω), συμμετεκτρέψω (II 162 τῆς σῆς ἡραπῆς τὸν νεῦμα συμμετεστρέψῃ). Quibus exemplis III 249 τὰς καμηλίους τότε | πλευράς adiungerem, nisi καμηλίους scrihendum esse censerem, quam formam (cf. Dioscorides II 90 et Oribasius vol. I p. 204, 10 Bussem.-Daremb.) etiam apud Porphyrium de abstin. I 14 (pro καμήλαι) ex Rhœlhrii sententia (p. 27) Hercher p. 7, 22 et Nauckius, 2° p. 97, 27 restituerunt. Neque omnino masculina positio scrupulos movet, siquidem eiusdem generis adiectiva ad utramque positionem et masculinam et femininam prona sunt cf. λύκεις et λυκεῖς, ταύρεις et ταύρεῖς. Ceterum ipse Pisides fluctuationem amat cf. ἄγρια (Av. 21, Hex. 388)¹⁾ et ἄγριος (Hex. 947)²⁾, αἰωνία et αἰώνιος (Stud. p. 28 n. 2), ἐκουσία (Suppl. VII 2) et ἐκουσίος (An. p. 1689 B. 1693 D. 1697 B, nec non Hex. 1596)³⁾, καθαρία (Hex. 1372) et καθάριος (Hex. 949)⁴⁾, σεβασμία (An. p. 1725 A) et σεβασμιος (P I 139)⁵⁾.

Av. 330 στέλλουσι κλέπτας τῆς θυλάσσης ἀγγέλους optimè κλέπτας in Vp habes⁶⁾ cf. Sophocl. Ai. 113^ο κλέπτης γάρ κύτου ψηφοποιός

¹⁾ Adde Av. 29 ὄμως ἐπισχεῖν τὴν τοσαύτην ἄγριαν (Stud. p. 208 n. 3).

²⁾ Καὶ πάρδαλις μὲν λύθρον αἰγὸς ἄγριον, ubi VpN citra necessitatem ἄγριας vindicant; etenim inde ab Homero eadem ambiguitas comparet, cui ἀλλεοῦ modo ἄγριος (Il. 3, 24; 4, 106; Od. 14, 50) est modo ἄγρια (Od. 9, 119); nihil igitur certi de P III 251 adfirmari potest: κρητινούς τε πάντες ἄγριον αἰγῶν δίκην.

³⁾ Οὐ βλέπων εἴργει τὰς ἐκουσίους βύσας ex Hilbergii emendatione (Byz. Zeitschr. vol. VII p. 338 n. 1) pro ἀκουσίαις (Mor., Querc.) sive potius ἀκουστούς (Herch. ex B = MVTpN), quae fluctuatio adiectivi ab alpha privativo compositi Van. 209 δάκνει βλέποντας ἀξίας ἀναξίους in memoriam redigit, ubi ἀναξίας T offert, genuina vero memoria ἀναξίως (cf. S 603) in MLp₂ extat. Margo Morelliana videlicet ex editoris coniectura, qui loci sententiam non perspexit, ἀξίως ἀναξίως praebet, lectio ἀναξίων in V₂ (ἀναξίους V₁ = p₁) correctorem sapit.

⁴⁾ Suppl. IV 160 τῶν σῶν δὲ δεῖξον σφαλμάτων καθάρσιον | ἦν ἀνθ' ὅλων ἔσταξες ίδρωτων γύσιν substantivi vim καθάρσιον habet cf. P III 407 sq. ποίησον αὐτῷ τῶν φθαράντων πταισμάτων | ίδρωτας, οὓς ἔσταξεν, εἰς καθάρσιον cll. P II 195, H 11 69, Hex. 26, fr. 47. — Sed Hex. 1534 δόπος δὲ βύζης φάρμακον καθάρσιον reponendum omnino καθάρσιον cf. Bos-Schaefer Ellips. Gr. p. 318.

⁵⁾ Αράνων δὲ τὴν θείαν τε καὶ σεβάσμιον, ubi frustra σεβασμίαν V₂ p₂ corrigunt. — Hex. 1169 οὐκ ἐπ' ὀρθίας | γραμμῆς διευθύνουσαν, ἀλλ' ἐγκαρσίας (genit.) Hercheri scriptura ἐγκαρσίους (scil. τὰς σύριγγας) omnino auctoritate caret (cf. Stud. p. 121 not.), similiiter tamen femininam formam παρατίθεται noster Av. 515 adhibuit. — Hex. 1254 λαγύν έτοιμην, αύτοκίνητον δόρυ (ξίφος ex versus sequentis clausula pro δόρυ se insinuavit apud Quercium) recte mei codices MVTpN et B apud Hercherum ἔτοιμον habent cf. P I 119, II 361, III 29, Av. 138. 279, Hex. 714. 1627, — eademque ratione Van. 49 πρὸς ὄψος ἔξαίρουσι καὶ δέξαν νόθην reducenda est forma νόθον, in qua MVTpN consentiunt cf. P III 259, H I 107, Suppl. II 36.

⁶⁾ Eosdem nuncios poeta 352 τοὺς λαθόντας ἀγγέλους vocat.

ηύρεθης, — supervacanea vero Bekkeri coniectura est εύκρηπτη est 159 πλὴν οὐδὲ ταύτης ἐντελῆς ἀκάρπια, quandoquidem Vp distinete εύκρηπτα exhibent.

61 sq. καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν¹⁾ αἴμασιν πεφυρμένον
ὅλον τὸ σῶμα τοῖς πόνοις ἐθόσκετο

Quercius πεφυρμένος exhibet, attamen V cum p in scriptura περιφρέμενως congruit, quae bene admitti potest, etsi Bekkeri emendatio περιφρέμενον ex H II 77 sq. adminiculum sumere videtur: καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν αἴμασιν πεφυρμένος | οἱ δύο²⁾ ἐρυθρός ἐκ βίξες ἐγίνετο. — De adverbii forma³⁾ cf. εἰδισμένως (P I 175), ἐψευσμένως (P III 212), ἡκριβωμένως P I 65, III 173, Hex. 1699 [nec tamen S 123 τὴν πίστιν ἡκριβωσαν ἡκριβωμένως, ubi tautologiam scriptura ἐξ ἀπιστίας tollas, quam rataam facit fr. 30 τὴν πίστιν ἡκριβωσεν ἐξ ἀπιστίας⁴⁾ ell. P III 147 ἐδοξεν εἰνπι πιστὸς ἐξ ἀπιστίας, Av. 202 sq. καὶ τὴν ἐσυτῶν ἡξίουν ἀπιστίαν | ἔχειν καθ' ἡμῶν πίστιν ἡκριβωμένην, Hex. 1317 τὴν πίστιν ἀντέστρεψκεν εἰς ἀπιστίαν. Adde Hex. 337 καὶ παρὸν ἐντίθησιν ἐξ ἀκάρπιας el. 662 καὶ κάλλος ἐντίθησιν ἐξ ἀμορφίας. Quae exempla Pisidae artem praestant, qui libenter ex contrariis notionibus orationis lumina adsumit cf. Hex. 886 πᾶσιν γάρ ὅν ἔγνωστος ἐγνώσθης ὅλοις, — P I 140 et Av. 373 τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου, — Av. 450 ἐντεῦθεν τὴν ἀδηλοῖς ἡ δήλη μάχη, Hex. 1665 πρόδηλος ὅν ἀδηλοῖς — Van. 170 πολλήν τε δόξαν τὴν ἀδοξίαν ἔχει, — P I 161 (ἔτρεψκε) τὸ τῆς πλάνης ἀδοξον εἰς εὐδόξειαν, — fr. 41 ἐκκυψκεν εἰδύνεις τοὺς ἀκαμπτεῖς κύργενας, — Hex. 47 καὶ παρὸς ἔμφρων ἐξ ἀκάρπου παρὸδίας, Av. 152 sq. καὶ τὰς ἀκάρπους καρδίας μετειργάσω | παρὸν ἐνεγκεν, — Hex. 157 μετρουμένη γάρ οὐχινῶν ἀμετρία, Av. 47 sq. τῇ τῶν τοσούτων πορέσεων ἀμετρίᾳ | στολὴν παρασκεύειν τελευτῆς εὑμετρίας (el. Van. 6 sq.), S 254 στιγμάς τε μετρεῖν καὶ βοπὸν ἀμετρίας

¹⁾ Cf. Stud. p. 9 n. 5.

²⁾ Cf. praeterea II II 186, R 78, Hex. 34. 836, S 599, Suppl. CVII 31 el. Hex. 392.

³⁾ Cf. Frohwein in Curtii Studiis vol. I (1868) p. 81 sqq., qui eiusdem generis exempla a Millero ad Philen vol II p. 105 sq. congesta neglexit. — Ex nostro poeta hue pertinent insuper ἀντιεμένως (II II 170) et πλανωμένως (II II 125), ταῦ ὄντως (Van. 185, S 327, Suppl. XXX 2, An. p. 1697 C) et ἀπεικότως (P I 52, S 242. 390), εἰκότως (P I 111, II 295, III 131. 366, Av. 230, H II 202, Hex. 113, Van. 81. 165, S 503, Suppl. III 88, IV 10, LXIII 4, LXX 3, CVII 19, An. p. 1725 A), λεληθέτως (Hex. 287, Van. 227, S 439).

⁴⁾ De versuum similitudine cf. Stud. p. 129. — Varietas ἡκριβωμένοι in p₂ nihil

ως

ος

iuvat, nec melius ἡκριβωμένη p offert Hex. 1673.

(cl. Hex. 125), — Hex. 1607 μορφοῦσα τὰ πρόσωπα τῆς ἀμορφίας, — 1687 πάμφορφος ὃν ἔμορφος, — Van. 124 αἰσθητικὴν δρῶν τὴν ἀναίσθητον πλάνην, — 209 δύκνει βλέποντας ἔξις ἀναξίως, — Hex. 1667 ἀρχῶν ἀνάρχως, — Suppl. XL 1 καὶ πῶς ὁ νυμφῶν τῆς ἀνύμφου παρθένου, — Hex. 1392 sq. ὅπως τὸ ἔυστὸν τῆς φυλοῦς ἀποξέσας | ἔρευνετον ἡμῶν ἔξεγειρη τὴν φύσιν, — S 483 ἀσαρκος ὃν ἔνσαρκος (cl. 609 sq.), — 1407 sq. ὡς καὶ σαπέντων ἐκ φυλοῦς τῶν ὀργάνων | ἀσηπτον αὐτοῖς ἀντεγίρεται δέρκες, 1449 ὅμως ἀσηπτον τῶν σαπέντων τὴν φύσιν, — Hex. 509 ἴστων δὲ τὴν βρίθουσαν ἀστάτῳ βάσει, — An. p. 1684 Α φιλοστοργίας ἀστόργου, — P III 267 τῶν ἀτάκτων ταγμάτων (cl. Hex. 262), — Suppl. LXXXVI 2 οἱ τὴν τέχνην δεικνύντες ὡς ἀτεχνίαν, — H II 224 ἔχει δὲ τιμὴν τὴν ακλήν ἀτιμίαν, Van. 169 φέρει δὲ τιμὴν τὴν ακλήν ἀτιμίαν, — Hex. 785 τιμῆς ἀτιμίου, — 214 τομῆς ἀτυμήτοις, — H I 127 εὐτολμίαν ἔδειξε τὴν ἀτολμίαν, — P III 89 sq. καὶ πᾶς τις ὃν ἀτολμος εἰς ὑμᾶς βλέπων | τὸν νοῦν μετεπεύχεν εἰς εὐτολμίαν, — 22 ἀτολματολμῶν, — Av. 461 τράσσει τὴν ἀτρωτον οὐδαμοῦ φύσιν, — Hex. 751 καὶ¹⁾ πῶς ἐν ὅλῃ τὴν ἀϋλίαν ἔχει, 834 sq. καὶ τὴν ἀφυκτον ἐν μάχαις ἀϋλίαν | ὅλην ἔχοντες, — 1044 ἀϋλος ὃν ἔνυλον εἰ κτίζει φύσιν, P I 5 (= Hex. 893. 1659) ὅλην ἀϋλον, — An. p. 1704 Β ἡ γάρ πρὸς δοξολογίαν λύρα πολύφωνος, ἀρώνος ἐν τοῖς ἀτάποις εὐρίσκετο, — Suppl. LXXXI 1 ἀρώνε φωνή, — Hex. 1668 ἐποῆ δὲ ποιῶν ἀγρόνῳ τὰ τοῦ χρόνου. Accedant An. p. 1684 Α ἵνα τροφὸν ἔχων τὴν ἀσέβειαν μὴ διδεῖθῇ τὴν εὐσέβειαν, p. 1717 Α ὁ μὴ δυξεβής ἀσεβέστατος, — P II 372 τὴν πρὸν σεβαστὴν εἰχε δυξεβούμενην, 228 ὁ δυστυχήσας εύτυχος, — III 232 καὶ θάττον ἡ τίμωσε τοὺς τιμωμένους, — 119 τοῖς μὴ πρέποντο σείν ἐστιν εὐπρεπέστερος, — Van. 101 sq. φραντζέται δὲ μηδὲν ὃν ὡς ὃν ὅλη, | καὶ μηδὲν εἰδὼς εἰδέναι δοκεῖν θέλει, — P II 331 sq. οὐδεὶς δὲ λοιπὸν εὕπορος τῷ βραχίῳ | ἐν ταῖς μεριμναῖς τῆς ἀνάγκης ἦν πόρος, — Hex. 1570 ἔμψυχος²⁾ οὐκ ἔμψυχος], ἔγωμένως Hex. 187. 215³⁾, ὔγωμένως Van. 132⁴⁾.

¹⁾ L. ἡ cumi MVN. — Simili ratione Hex. 205 sq. πρὸς γάρ τὸν αὐτὸν ἀντανέργομαι πάλιν | καὶ μᾶλλον αὐτὸν νῦν λαλῶν ἀναπνέω equidem ἡ reponendum esse censeo. Scripturæ varietas λαλεῖν (M) et ἀναπνέον (N) nihil probat; de ἡ μᾶλλον cf. Stud. p. 157 cl. μᾶλλον δὲ H I 137, Hex. 1847, Van. 247.

²⁾ Ex B (= MVTpN) pro ἔμψυχος recte Hercher corredit.

³⁾ Ἐν τῷ μεριμνεῖ τὰς πνοὰς ἔγωμένως ex MVTpNB pro ἔγωμένως, sicuti etiam in versu qui sequitur (216) ἐν τῷ προγένετοι πανταχοῦ συνημμένος (τυνηγμένος margo Morelli, at cf. p. 234 n. 2) iidem libri praeter p συνημμένως praebent. — Fortasse etiam Suppl. I 91 ἀλλ' ἔγωμένων τῇ γαστρὶ συγγεῖς τὸ προκολιον στόμα codicis M memoria ἔγωμένων potius ad ἔγωμένως ducit, sed Hex. 280 ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἔγωμένως περιαριν adverbium in M extat.

⁴⁾ An. 337 ἔρμένως pro ἔρμένως in V primitus exaratum erat, 530 ὁ βραχίων νοῦς δυστυχος γεγενμένος (sic tacite edidit Quercius; γεγενμένος p) etiamnunc γεγενμένως legitur.

Neque aliter corruptus Heracliadis locus (I 236) sanandus est: ὡς ἔξ
ἀνάγκης λοιπὸν ἐστενωμένος | εἰργειν ἔχυτος τὴν φοράν τῆς ἐξόδου, ubi
ἐστενωμένως omnibus numeris satisfacit.

101 sqq. ποίκιν δὲ γλώσσης οὐκ ἐκίνησεν λύρκν
ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ¹⁾ μουσικῆς ἡρμοσμένην,
ἢ πείθεται μὲν πολλάκις τὰ θηρία

Bekker codieis p scriptura καὶ spreta Quercii contextum τὰ retinuit; sed enim V distinete καὶ praebet, quae lectio vel propter 104 προβλέπεται δὲ καὶ τὸ δημῶδες θράσος unice vera est cf. Suppl. III 19 sq. τῇ σῇ φύσει, κράτιστε, καὶ τὰ θηρία | ἐξημεροῦσθαι πολλάκις διδάσκεται²⁾.

Eadem est ratio v. 180 καὶ πανταχοῦ κίνδυνος ἦν ἡρτημένος, ubi non solum p, sed etiam V ἡρτυμένος³⁾ suppeditat, unde Quercii lectionem a Bekkero servatam omni auctoritate carere elucet.

Quartum eiusdem incuriae exemplum 502 sqq. occurrit:

ζῆσθαι μεν οὖν τὸν ὄμνον οὐκ ἐν τυμπάνοις
στρέψθυμος βομβήσαντες, ἀλλ' ἐν ὄργάνοις
τῶν ἔνδον ἥμιν⁴⁾ μυστικῶς ἡρμοσμένων.

Seilicet ἐν ὄργάνοις Quercius oscitantia quadam, cuius origo ex v. 502 (ἐν τυμπάνοις) repetenda est, pro ἔξ ὄργάνων in V legit, quam memoriam

¹⁾ Cf. Stud. p. 9 n. δ; emendationem nostram loquendi usus vindicat cf. P II 31 καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καρίνων καθάπτεται, III 166 καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐπιλαγεῖς ἀτολμίαν, H 1 126 καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς δειλίαν μεθορμόσας, Hex. 314 ή τῶν ἐν αὐτοῖς ποιεῖταιν ακρότης, 691 πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν θερπικὰς λεπτουργίας, 702 πρὸς τὰς ἐν ἡμῖν ποικίλας διακρίσεις, 799 καὶ τὰς ἐν ἡμῖν αὐτοδεσπότους φρένας, Van. 133 κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐν ἡμῖν ὄργάνων, S 602 δ τὰς ἐν ἡμῖν ἐμβατεύσων καρδίας, — P I 45 τῶν γάρ λογισμῶν τῶν ἐν ἡμῖν οἵ τόνι, III 373 τῶν νοῦν τὸν ἐν σοὶ τῷ ξένῳ μαθήμα λόγῳ.

²⁾ Accedit Suppl. IV 61 θραύσνεται γάρ πολλάκις καὶ νήπια. Sed Van. 138 sq. λιξ ἀν δὲ αὐτῇς ἀσφαλῶς ἡρμοσμένης | καὶ ἄπον λογισμῶν ηρεμῶσι θηρία optime τὰ pro καὶ exhibit MVTL cf. P I 11 δός τοῖς αὐσθρόδησι τῶν λογισμῶν ὄργάνοις, Av. 292 τῇ τῶν λογισμῶν τεχνικῇ λεπτουργίᾳ, Hex. 20 τῷ τοῦ λογισμοῦ ἀντεύσασεν νέφει, Van. 111 ἐν τῇ καθ' ὅπον τῶν λογισμῶν ἐκστάσει, S 362 τὸ τοῦ λογισμοῦ νηπιῶδες ὄρπαση, 389 τὰ τοῦ λογισμοῦ συνταράσσουσιν νέφη, 723 τὰς τῶν λογισμῶν ἀστραπὰς ἐπειζόγον ell. P I 45, II 16, 71, 248, III 378, H 1 95. Hex. 12, Van. 1, S 345, Suppl. XCII I. — Facit huc praeterea S 454 sq. τὸ πρῶτον ὅπλοις καὶ λόγιαις τὸ δεύτερον | ἀπαντά θελγαν τῶν φρενῶν τὰ θηρία, quem locum imitando expressisse videtur Philes de anim. 867 sq. ἀρνητῷ λόγῳ | ἀπαντά θελγαν τοῦ δρυμοῦ τὰ θηρία.

³⁾ Cf. P III 244 κίνδυνος ηὐτρέπιστο συντριβῆς γέμων.

⁴⁾ L. ἡμῖν cf. H. II 67 τοὺς ἔνδον ἡμῶν ἐξεγέρσασι τόπους ell. P II 196 τὰς ἔνδον αὐτῇς ἐκκαθαίρουν αἰτίας et Hex. 1367 τῆς ἔνδον αὐτοῦ σαρκὸς ηρμοσμένης. Adde Hex. 1113, 1301, S 81.

in p oblatam falsissime Bekker negligendam esse sibi persuasit cf. P II 245 ψυλησοῦς ἐτέρπου μυστικῶν¹⁾ ἐξ ὁργάνων cl. Hex. 17 ὁ νοῦς θεωρεῖ γνωστικῶν ἐξ ὁργάνων.

In p citra necessitatem acquiescens optimum codicis V (et Quercii) contextum συνημμένον reiecit Bekker Av. 176 χειρῶν πολλῶν ἐκ νε-
φῶν συνηγμένον cf. P II 12 sqq. ἐντεῦθεν ὅπερ βλύσμα πηγάδιον
πόρου | κινούμενον μὲν ἐκ φλεβῶν τῶν ἐν βάθει | δύοσι συνηπταῖ²⁾ καὶ τὰ
ἔσενθροκ συλλέγει, — prave etiam συγκροτοῦντος (V = Querc.) abiecit 415
καὶ συγκλονοῦντος (== p) τοὺς λόγους ὡς εἰς μάχην cf. S 542 sq. καὶρός
δὲ λοιπὸν τοὺς Ἰσυστίνου λόγους | πρὸς τὴν καθ' ἡμῶν συγκροτεῖν ἀγωνίαν
cl. I 223 ἀντεμπλοκὴ (scil. τῶν λόγων) γάρ συγκροτεῖται καὶ μάχη.
Adde P III 16 πρὸς τὰς πυρατάξεις τὸν στρατὸν συνεκρότεις, Av. 403
ἥδη δὲ λοιπὸν συγκροτοῦντες τὴν μάχην, H II 96 sq. χρόνῳ δὲ μικρῷ
συγκροτῶν³⁾ ἐκκρέεις | μίκην κατ' αὐτῶν τριπλοκίνδυνον μάχην.

Quodsi codicis V memoriam contextus fundamentum adgnoscimus,
etiam Av. 359 φυλάττεται μὲν τῆς θυλάσσσης ἡ θύρα et 490 πῆ δὲ ἡ θά-
λαττα τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων respiciamus necesse est, siquidem θυλάττης
et θάλασσα illuc habes. Quam varietatem Quercius dissimulavit aut prae-
tervidit, per imprudentiam in codicis p lectiones delapsus⁴⁾. Nullo

¹⁾ Μουσικῶν falso ex V enotavit Quercius. De μυστικός cf. Stud. p. 36 n. 2, tum Hex. 35 ψυλὴν γεωργεῖν εὐφορίωτατον στάγυν (υἱοὶ μυστικοῦ λόγου pro εὐφορίωτατον corri-
gendum cum VTpN₁, quamquam vulgata memoria videtur obversata esse Philae vol. I p. 103 καὶ γίνεται μὲν εὐφορίωτατος στάγυν, — cf. S 410 τὸν νοῦν σκοπῆσαις μυστι-
κῶς λελεγμένον) et 1089 σκιάν προδεικνύεις γνωστικῆς ἀρθεγέτας (quo loco Hercheri
scripturam μυστικῆς ex B adsumptam confirmant VpN et margo Morelliana cl. S 12
σιγῆ τὰ πολλὰ μυστικῆς περιστέπειν et 16 σιγῆ προσήκει μυστικωτέροις σέβειν, unde simul
ipsius editoris commentum ἀρθεγέτας commode redarguitur). Sed Hex. 426 ὡς εἴ τις εἴ-
ποι πιστικοὺς δομεστικούς perperam Hercher ex A (et Morelli margine) μυστικός recepit
(cf. Du Cange Glossar. vol. I p. 1173), nec melius vocem μυστικός lectione εὐκτικός p₂
oblitteravit Hex. 50 τοῖς στῖς πεποιθῶς μυστικοῖς ἀκοντίοις cf. 1891 στόμασον αὐτοὺς
μυστικοῖς ἀκοντίοις. — Van. 285 σὺ δεῖξον ἡμῖν γνωστικωτέρῳ τρόπῳ T in verborum
contextu μυστικωτέρῳ, in margine γνωστικωτέρῳ praebet.

²⁾ H II 219 ὅλος γάρ εἰ πῦρ τῷ Θεῷ συνηγμμένος inepta est Quercii interpretatio : 'omnis enim ignis est(!) Deo succensus' pro 'totus enim ignis es Deo
coniunctus' cf. Av. 315 ἀεὶ γάρ ὑμῖν εἰς τὸ πᾶν συνηγμμένοι cl. Suppl. XLIX 1 sq.
πανταχοῦ συνηγμένη | τῷ συζύγῳ πέφυκα. Verbum συνάπτειν apud Pisidam recurrit in-
super P I 80. 224, II 192, Av. 200. 338, H II 60. 63. 76, Hex. 216. 266. 535. 750.
920. 1105. 1467. 1695. 1742, S 21. 139. 216. 217. 231. 421. 471, Suppl. I 12, XXII 2,
fr. 17, An. p. 1688 A.

³⁾ 'Animo versans' falso vertit Quercius.

⁴⁾ Similis est ratio formarum αὐτῶν P II 168 (Stud. p. 135 n. 4) et αὐτῆς 363
(ibid. p. 13 n. 3).

autem pacto aequabilitatis studium in censem venit, cum praeter θάλατταν 482, θαλάττης 412. 441.¹⁾ 483, θαλαττίς 212, θαλαττίων 438 V etiam formam θαλάσσης 330 et 474 exhibeat; adde ex eodem codice θάλασσαν Hex. 383, S 703, θαλάσση P I 192, III 453, Hex. 518²⁾, θαλάσσης Hex. 1005, θαλασσώσαι P II 305; — θαλατταν H I 39, θάλατταν P III 382, θαλάττης P I 238, H II 76, Hex. 1517. 1583. 1806³⁾, θαλαττίς Hex. 1035. θαλαττίκς P I 224, θαλαττίου Hex. 1561, θαλαττίῳ P II 322, Hex. 1732, θαλαττίων P I 215. In universum igitur formae Atticae praeferuntur, nec tamen vicissitudo detrectatur⁴⁾. Cuius generis exempla in V recurrunt γλῶτταν H II 125, R 95, Hex. 1071⁵⁾, γλώττη S 590, γλῶτταν H II 129, Hex. 711. 930. 1872 et γλῶσσαν Av. 90, Hex. 2. 1597, γλώσσης Av. 101, S 562, γλώσση P II 173, γλῶσσαν P I 14, Hex. 650⁶⁾, γλωσσῶν P II 169. 172, Av. 199, γλῶσσας Av. 506, γλωσσίδος Hex. 1598, δεκάγλωσσον Av. 86, θρασύγλωσσον Van. 191, S 458, πολύγλωσσον S 622, πυρσύγλωσσον Hex. 1796, — λύτταν P II 319, H I 72, λυττῆς S 579, λυττᾶ Hex. 1395, λυττῶν P II 348, Av. 116 et λυσσοδήμητος Hex. 1560, λυσσώδει P II 303⁷⁾, — μέλιτταν P I 89, μελίττης Hex. 1179, μέλιτταν Hex. 1165 et μέλισσαι Av. 63, μελισσῶν P I 83⁸⁾, — ταράττουσαν P II 185, ταράττη S 399, ταράττεται Hex. 395, ταράττον P II 2, ταράττειν S 566, συνταράττουσιν S 389, συνταράττων S 549 et συνταράσσουν S 274, — τυμ ἔττων Av. 93, διέττει Hex. 1290, διέττων Hex. 108, διέττοντες Av. 221⁹⁾; βδελύττεται P III 11; διττόν Hex. 1191. 1862, S 319. 323, διττῆς P II 35, διττὴ R 100, διττοῖς P I 72, διττοὺς Hex. 1024, διττῆς S 271, διττὰ P III 409; ἡττημένων P II 5, ἡττον S 275. 291. 567; θᾶττον P II 46. 176. 232. 250. 267. 323, III 232. 321, Av. 370 421, H I 150, Hex. 1110, S 533¹⁰⁾; μελάτται P III 123, Hex. 336; νεοττός Hex. 595, νεοττοί 1057; νύτται Hex. 504, νύττουσιν S 653; παττάλῳ et πάτταλον Van. 29; περιτ-

¹⁾ θαλάττης p offert.

²⁾ Hex. 534 falso Vp θαλάττη pro γαλάζῃ habent.

³⁾ In Hexaëmero vulgo θαλάττης legitur; cum V conspirat p, qui eandem formam etiam Hex. 1005 suppeditat.

⁴⁾ Cf. insuper θαλάττης Suppl. I 32, III 51, θαλάττη IV 95, θαλατταν An. p. 1685 B. 1708 A et θαλάττη An. p. 1680 A.

⁵⁾ Γλῶσσα vulgo (= T) legitur, cum V conspirant MpBN.

⁶⁾ Γλῶτταν edd. (= T), το etiam MpBN adgnoscunt.

⁷⁾ Cf. Stud. p. 174 sq.

⁸⁾ De forma μέλισσαν Hex. 1343 cf. Stud. p. 121 n. 6.

⁹⁾ Cf. Stud. p. 172 n. 3.

¹⁰⁾ De Van. 20 cf. p. 188 n. 4 supra.

τεύσαντι Hex. 1307, περιττῆς Hex. 211, περιττῷ S 179, περιττὸν Hex. 700, 1618, περιττὸν Av. 187, περιττοῖς Hex. 985; πλάττει S 215, πλάττουσι Av. 215, πλάττεται Hex. 471, ἐπλαττον Hex. 128, Van. 57, ἀναπλάττοντες Van. 95, δικαπλάττων P I 142, μεταπλάττουσιν Van. 159¹); πλήττεις P I 90, πλήττει P I 242, III 107, Hex. 472, 1257, πλήττουσι R 86, πλήττοντες Hex. 725; πράττων P II 54, 64, III 26, 85, 155, Av. 96, 130, 190, πράττονται Hex. 826, πράττειν P III 315, 401, ἐπράττετο P II 239, ἀντιπράττονται H I 116, ἀντιπράττονται H I 170, εἰς-πράττεται R 47; σράττεις Hex. 1882; τάττεις S 175, τάττων Av. 291, Hex. 339, ἔταττες P II 161, ἔταττετο P II 72, III 149, ἀντιτάττεται Hex. 1012, ἀντέταττες P II 161, προτάττων P II 119, H II 138; τετ-τάττων P III 150, H I 210, Hex. 264, S 576; φράττειν Hex. 1157, ἐμφράττεις S 663; φρίττει Hex. 1353; φυλάττει Hex. 689, φύλαττε P III 456, φυλάττων S 626, φυλάττεται Av. 359, συμφυλάττει Hex. 731, συμ-φυλάττων Hex. 343; χράττεις Hex. 440 et ἐλίσσεται Hex. 802; περιπτύ-σουσι Hex. 1628, περιπτύσσουσι Hex. 1014²); φυνίσσεται Av. 492. — Ex M (Suppl.) accedunt διττοῦ IV 114, διττῶν IV 128; ἀνθελίττων (sive potius ἀντελίττων)³ I 42; ἡττῶν III 89, ἡττον III 44; θῆττον IV 165;

¹) Αἴθους μεταπλάττονται ἐψυχωμένους, ubi scripturam vulgatam (= TLP) μεταλλάττονται ex VM corrixi, ἐψυχωμένους vero ex V pro ἐμψυχωμένους recepi cf. Av. 505 (ἐμψυχωμένα p), H I 213, S 420. Similis forma ἀποθλιμένου (ἀποθλιμένου Migne) An. p. 1724 A ex Quercii libidine pro ἀποθλιβομένου (Laur. Esc.) inrepsit, ac praeterea augmenti neglecti exempla tollenda sunt cum Laur. Esc. p. 1693 C ἐπίστατο pro ἡπίστατο (cf. P II 145, 363, III 202), cum Esc. p. 1693 C ὑπερόρα (ὑπερόρα Laur.) pro ὑπερεόρα (cf. ἔώρα p. 1708 C, 1721 A, ἔωράκει p. 1700 B) et p. 1696 A (καὶ τὰς ἄγκυρας) καθορμήσω (τῆς πίστεως) pro καθωρμήσω (cf. p. 1704 A ἔγώ γάρ τῷ λιμένι τοῦ Χριστιανισμοῦ προσορ-μίζομαι).

²) Sicuti pro περιπτύξσα (= Tp₂ NB) ex V (= Mp₁) reposuit Hercher. Ceterum ττ in hac voce tolerari potuisse Platonis exemplum διαπυττόμενα (Leg. IX p. 588 E) docet; στ necessario requirunt βύσσην An. p. 1681 A, βύσσον Hex. 487 (quamquam Hesychii glossa βύττος γυναικός αἰδοῖον videtur repugnare), βύσσαν Suppl. XIV 2, τρισ-σατήσι Suppl. XIV 1; adde An. p. 1688 A ὃν θάτερος μὲν ἀνδρείως ἐνέδεστη (sic) διὰ σταυροῦ τοὺς ἄγνωτας τῆς πίστεως ἐνεδέξατο, ubi Jacobissi emendationem ἐν Ἐδέσῃ (ad Anth. Pal. I 10, 19; ed. crit. vol. III p. 9) ipse codex Laurentianus a Quercio male lectus confirmat (ἐν Ἐδέσῃ etiam Esc). — Carmen heroicum de Vanitate vitae (Van.) cum stilum epicum referat, de industria semper στ, numquam ττ offert cf. γλώσση 46, διστογίτωσ 42, λύσης 77 ell. αὐθαλέσσαν 45, πυρόεσσαν 42, σκύσσα 67, tum κυνέσσοντα 60 et κορύσσεται 4.

³) In compositis spiritus lenis etiam apud scriptores non Jonicos comparet cf. Blassius ad Kuehneri ausf. Gramm. I 2 p. 417, cuius exemplis adiungo ἀπελισθμέναι (Apollodor. Poliorc. p. 30), ἀπελίσσεται (Nicander Ther. 220 cum O. Schneideri nota p. 231), κατελίθαι (Aristides Or. XXIV vol. I p. 480, 14 Dind. cl. v. l. ad Plutarch. Vit. Demosth. XXV 2 p. 857 D et ad Pausan. Perieg. X 32, 9; 35, 5), ὑπελίττοντες (Ni-

κρειτόνων IV 5; πλάττουσιν IV 72; πράττεις III 30, εἰςπράττοντες LXXXVI 3; φυλάττεις III 11, φυλάττειν LXX 2, συμφυλάττεις IV 106¹) et γλώσσης XCIV 1, γλώσσαις LXXVII 1; τρισσὸν XXIX 1, τρισσὴν XXXV 4, τρισσοφροῦς XLIV 2, τρισσοφρεγγῆ XLV 8, — ex Laur. (An.) ὑπηρίττετο p. 1693 D; ἀπαλλάττεσθαι 1709 B; βδειύττομαι 1689 B; γλώττης 1685 D. 1705 C. 1708 A. 1717 B, γλώττη 1692 D. 1697 A. 1705 B. 1729 B, γλώτται 1704 B. 1705 C. 1729 A, εὐγλωττίς 1681 C; δεδιτόμενοι 1724 B; ἐλάττονι 1681 B; ἥττης 1721 A, ἥτται 1709 C. 1717 D; διεκήρυττεν 1685 B²), προεκήρυττεν 1693 C³); κρείττον 1692 B, κρείττονος 1680 A. 1684 A; μορμολύττεσθαι 1704 D; νεοττός 1696 C; ὑπορύττεται 1701 D; προσπατταλεύσαντες 1724 A; περιττός 1704 C; πραττόμενον 1704 C, διεπράττετο 1692 D; ἐταττόμην 1697 C, προστάττεται 1704 B. D. 1717 D. 1721 C, προσταττόμενος 1716 B, προσέταττεν 1713 A. 1717 A. 1720 A, συνετάττετο 1684 C, ὑποτάττεσθαι 1717 C, ὑποταττόμενον 1704 C; τέτταρον 1689 C; ἀπέφραττεν 1692 C; ὑποφρίττει 1720 B; φυλακτόμενος 1684 C, ἐφύλακττεν 1708 A. B, ἐφύλακτον 1725 B, ἐφυλάττετο 1700 C et γλῶσσαι 1689 A; περισσείν 1705 A, ὑπερεπερίσσευσεν 1684 B; τεσσαράκοντα 1716 C, — ex fragmentis γλώττης apud Georgid. (Stud. p. 184); ἥττων fr. 77; κρείττονας 89; ταχτάττεται 180 (Stud. p. 30).

lus Narrat. 4 in Patr. Gr. vol. LXXXIX p. 628 B), — ἀπειλίσσων (Aeneas Tact. XVIII 9 cum Koechlii nota: Griech. Kriegsschrift. vol. I p. 67), ἀπειλίσσομένης (Hero Autom. in Mathem. Vet. p. 245), ἀπειλίσσομενον (ibid. p. 268), ἀπειλίσσουσ (Paulus Silentarius Ecphr. S. Sophiae I 235), ἐπειλέξαν (Cassius Dio XLVI 36), ἐπειλέξασ (Paulus Silent. o. I. II 145), ἐπειλέπτον (Achilles Tatius I 6, 6, ubi Hercher ἐπειλέξον temptabat), tum voces ἐμαντελιγμός (Pollux Onom. IX 118, Eustathius ad Homeri II. 14, 214 p. 979, 28) et φοινικελέπτης (Trag. inc. 271 p. 891 Nauck). Itaque non sine consilio Hex. 120 et 238 codicibus innixus ἀνθελιγμοῖς in ἀνθελιγμοῖς mutavi Stud. p. 123 n. 4 et 125 n. 5, quae forma apud Ps. · Plutarch. de placit. philos. XV 5 p. 896 C recurrit, quamquam θ pro τ. H. Dilesius Doxogr. Gr. p. 380, 5 corrigebat; adde Theodos. Acroas. I 155 οἱ δὲ στροφὰς ἐπαγγοῦν ἀντελιγμάτων, ubi codex unicus (cf. p. 210 n. 1 supra) non Foggini et Jacobsii lectionem ἀνθελιγμάτων, sed Cornelii scripturam ἀντελιγμάτων offert. De verbi simplicis spiritu ambigi potest (tenuem praebet e. gr. Anthologiae codex Palatinus IX 189, 2 βῆματ' ἐλίσσεται), sed nescio an Pisidae asper eximendus sit in ἐλίξαι Van. 219, ἐλίσσεται Hex. 802 (ἐλίσσεται M), ἐλίξαι Van. 39, ἐλίξῃ Hex. 134 (ἐλίξαι TN), ἐλίξαι fr. 183, 1 (cf. Stud. p. 52), eademque ratione voci κατειλέπται P III 391 verba εἰλημάτων Hex. 86 (εἰλημάτων N) et εἰλουμένη Hex. 581 admodumanda esse iudico.

¹⁾ R 86 τὸν ἀέρα πλήγτουσι καὶ τοῖς δακτύλοις falso M (ex 88 ἀγγουσι καὶ τύπτουσι τὴν σκάνην μόνην) varietatem τύπτουσι offert, nec melius Hercher Hex. 472 ἀπαξ δὲ πλήγται καὶ παρανεῖ πολλάκις sinceram (cf. 452) lectionem πλήγται (= MVTp₁ N) cum A (= p₂ et Morelli marg.) in τύπται mutavit.

²⁾ Falso διεκήρυσσεν pro διεκήρυξεν (Laur. Esc.) Quercius p. 1705 C edidit.

³⁾ Ηροζεκήρυττεν male Esc. exhibet.

Nec tamen eo inducor, ut v. 146 ἐκ τῆς ἀκάρπου τῶν κακῶν κακούργιας¹⁾ ex V κακεργίας recipiatur, quam libri memoria aut negligentia praeterit aut taceat mutavit Quercius; vulgatae enim lectioni praeter ipsius Pisidae usus patrocinatur, quippe qui eodem modo formas κακουργίας (P III 141. 457, Suppl. III 16), κακουργεῖν (S 620), κακούργος (P III 63, An. p. 1724 A), tum similia composita adhibeat, veluti ἀλουργίς (Hex. 1295), ἀλουργός (S 446), αὐτουργεῖν (An. p. 1725 A), αὐτουργία (P I 199), δημιουργεῖν (Hex. 512. 1042. 1424. 1514. 1686, An. p. 1700 B), δημιουργός (Hex. 56. 159. 1910, An. LXIX 1, CVII 10, An. p. 1705 A, 1717^(c)), θευματουργεῖν (Hex. 1811, Suppl. XV 2), θευματουργία Suppl. CVII 6, An. p. 1697 A. 1705 C. 1729 A), θευματουργός (P II 310), θεουργεῖν (H I 8 23. 25), θεουργός (Hex. 1788⁽²⁾), κακθυπουργεῖν (An. p. 1692 B. 1704 B. 1716 A), κακιούργημα (P II 150), κατακρεουργεῖν (An. p. 1704 C), κογγυλουργής (Suppl. XLVIII 1), κοσμουργία (Hex. 907), λειτουργεῖν (An. p. 1692 B), λειτουργία Hex. 270. 691. 1485, An. p. 1692 B bis. 1696 C), λεπτουργία (Av. 292, Hex. 1189. 1285. 1520), λιθουργία (Hex. 553), λιθουργός (Hex. 1600), μελουργεῖν (Hex. 918) et μελουργία (P I 85⁽³⁾), μηχανουργεῖν (Av. 291), μηχανουργία (Hex. 1213), μηχανουργός (Hex. 160), νεουργεῖν (P III 372, Hex. 1069), νοσουργός (Suppl. IV 104), ζενουργεῖν (Hex. 532⁽⁴⁾), οικουργία (Hex. 692⁽⁵⁾), πανουργία (P III 138, S 227), πανουργός (S 186), παντουργία (Hex. 56. 1910⁽⁶⁾), πλαστουργία (P II 262. 271), συντομουργός (Hex. 1520), συγματουργεῖν (H II 139. 205, Hex. 1083, Van. 116), σωματουργεῖν (Hex. 1606), σωματουργία (Hex. 138), φυτουργεῖν (P II 111, Hex. 656, An. p. 1696 A), φυτουργία (Av. 531), φυτουργός (Av. 12, S 167), γειρουργία (S 28, Suppl. XIX 1),

¹⁾ De pleonasio cf. Lobeckius Paralip. p. 635 sq.

²⁾ Hex. 1792 τὸ ζωτικὸν σύνταγμα τῆς ἀρθροσίας falsam varietatem θεουργίας praebet p., nec minus interpolata est lectio ἀληθείας, quam in eodem codice simul super-scripsit corrector, quamquam ἀληθείας MTN adgnoscunt; de ἀρθροσίᾳ cf. H II 33, Hex. 1383. 1854, An. p. 1689 A.

³⁾ Καρποὺς μελουργεῖ τῶν ἐνίκμων (l. ἐνίκμων cum T) βοτρύων et ἄλλον ἐν σοτῶν φρενῶν μελουργίαν, sed fortasse formae μελιτουργεῖ et μελιτουργίαν delitescunt. Differunt enim exempla a Lobeckio Paralip. p. 47 sqq. et Pathol. Elem. I p. 366 collecta, minime autem iis adsentior, qui C. F. Hermanni sententiam (Philol. vol. II — 1847 — p. 428 sqq.) amplexi vocem ἀληθεστής ex ἀλφι et ἔδω compositam esse censeant, in Bekkeri interpretatione (Homer. Blätter p. 177) adquiescens.

⁴⁾ Hex. 1201 τερπνὴν ζενουργεῖ τάς πνοᾶς μελαρδίαν ad partem interpolatam pertinet; ceterum T pro μελαρδίᾳ vocem μελουργίαν offert, quae per se nihil offendit.

⁵⁾ Falsa varietas οἰκουργίας in Tp, N extat cf. λειτουργίας pro λειτουργίας in B ad Hex. 691.

⁶⁾ Altero loco perperam πανατία Morelli margo invehit.

χειρουργός (Suppl. IV 88). Neque vero rationem nostram καλλιεργία (H I 149) infringit, quamquam praeter καλλιεργεῖν et καλλιέργημα etiam καλλιουργεῖν et καλλιούργημα sermo Graecus adgnoscit¹⁾, nec magis cum οὐσιοργός (Hex. 425) formae πάρεργος (H II 163) et συνεργός (P II 365, H I 104) contendи possunt.

In Heracliaе Vp non solum ἔργον pro ἔργων confirmant II 136²⁾, μὴν pro μὲν II 149³⁾, sed etiam I 156 ἀλλ' εἰς τοσκύτην εὐσεβῶς ἀπληστίας | ὅρεξιν ἡλθες optimam scripturam (cf. Stud. p. 26) εὐσεβῶς offerunt: Heraclii insatiabilitas eodem iure 'pia' est, quo pyrei Persici destructio εὐσεβής καθαίρεσις adpellatur H II 225; ad idem oxymori genus locutiones εὐσεβής κλοπὴ (An. p. 1725 B), εὐσεβής πατραλοίς (ib. p. 1684 B) et εὐσεβοῦσα ζημία (Van. 202) redeunt, ac perinde ἀπληστία epitheto καλὴ⁴⁾ ornat H I 220 et An. p. 1724 C.

II 69—132 propter codicis p defectum tantummodo V in censum venit; hinc vero genuina memoria τυχόν et ἀστεος (cf. Stud. p. 196 n. 6) emergit v. 84 τυχόν μὲν ἄλλος ἐν τοσκύτη συγγύσει (οὐκ ἐν κυβερνῶν ἀρδίως ἡνέσχετο) et 109 σκυτὸν παρασχεῖν τοῖς πρὸ ἀστεως τέποις, neque 96 Bekkeri coniectura ἐκκρέτερες pro ἐκκρέτερεis egemus, quandoquidem ἐκκρέτερεis in ipso V extat.

Simili ratione II 152 τὰς κλεῖς ἔχοντα τῆς ὁδοῦ πεφραγμένης⁵⁾ non ἔχονται (Querc.) V praebet, sed ἔχονται; (= p) primitus exaratum erat, secunda vero manus ἔχοντα correxit, quod Bekker coniectando adsecutus est.

Cum p in scriptura ἐκγόνους V consentit II 190 τὸν κλῆρον ἀντέπεμψεν εἰς τοὺς ἐγγόνους, unde Quercii et Bekkeri contextum auctoritate prorsus carere intelligimus. Optime autem ἐκγόνους ad loci sententiam quadrat: nimirum hereditatem parricidii omnes Persarum reges in filios⁶⁾ suos transmittebant, quae tragedia fatalis mythum de Saturno poetae suggestit H I 62 sqq., ubi Chosroam Hormisdae patris inter-

¹⁾ Provocari quadamtenus potest ad fluctuationem inter formas κακοεργῆς et κακεργῆς, ex quibus posterior in Lexica nondum recepta apud Joannem Geometram in Crameri Anecd. Paris vol. IV p. 287, 19 legitur: πάσαν δ' ἀμφοτέραις ἀρύουσι κακεργέες ἀστολ.

²⁾ Οὐκ ἢν γὰρ ἔργον πολεμικῶν συνταγμάτων, ubi verum Bekker repperit.

³⁾ Cf. Stud. p. 150 n. 3.

⁴⁾ P II 199 recte κακὴ nuncupatur. Tropum inlustrant καλὴ ἡττα (Suppl. III 89 cl. P II 5) et κακὴ νίκη (Av. 109, Van. 5) cf. insuper καλὸς δόλος (Av. 380), καλὴ ἀπειγεῖα (An. p. 1720 A), καλὴ ἀτιμία (H II 224, Van. 169). Adde p. 231 sq. supra.

⁵⁾ Cf. Stud. p. 150.

⁶⁾ Etiam Van. 221 ὅπεις νομίζειν καὶ δρακόντων ἐκγόνους falsa est codicis M varietas ἐγγόνους cf. An. p. 1684 A.

fectorem a Siroë filio trucidatum esse tradit: ποῖος πεσόντα Χοσρόγν ὡροσκόπει; | πάντως ἐδοξεν ἐμπεσεῖν τῷ τοῦ Κρόνου¹⁾ | τέκνου γάρ δρυκτῆς ὁ σφαγεὺς ἀνδρεύθη.

Variarum lectionum spicilegio conjecturarum manipulum adnecto:

P II 164 sqq. καὶ πῶς γένη τοσαῦτα καὶ πολυτελῶν
ἡθῶν διαφορὰς καὶ φρενῶν διαστάσεις,
τοῦ σοῦ λόγου κρύσαντος εὐρύθμιο τόνοι
οὐχ ὥσπερ ἄλλος μυθικὸς τὰ θηρία
πρὸς κύτον²⁾ εἰλκεῖ, ἄλλος πρὸς γνώμην μίκην
γλωσσῶν τοσούτων συγγένεις μεθήρμοσας;

1. μεθαρμόσας³⁾ commate post μίκη (168) adiecto⁴⁾. Simili ratione P I 160 sq. ἔως ἔτρεψες εὐτεβρὸς μεθαρμόσας | τὸ τῆς πλάνης ἀδοξεν εἰς εὐδοξίαν et II 230 sq. τὰς δὲ συμφορὰς ὄλκας | ἔτρεψεν⁵⁾ εὐθὺς εἰς γκράν μεθαρμόσας ad ἔτρεψες et ἔτρεψεν, non ad μεθαρμόσας verba εἰς εὐδοξίαν et εἰς γκράν pertinent cf. etiam H I 126 sq. καὶ τὴν ἐν κύτοις δειλίαν μεθαρμόσας | εύτολμίαν ἐδειξε τὴν ἀτολμίαν.

II 188 sqq. ἔρως γάρ ἡμᾶς εὐτεβής⁶⁾ περιτρέχων
εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ περιστάσεις πλέον
νευρῶν συνιστᾶ τοὺς τόνους τοῦ σαρκίου

¹⁾ Scil. ἀστέρι, quod sidus est 'grave' (Propert. V 1, 84), 'impium' (Horat. C. II 17, 23), 'triste' (Juvenal. VI 569). Pisidae mentem plane pervertit Quercii versio: 'quotusquisque extincti Chosroae notavit dies, pro certo statuit moriturum lapsu temporis: at illum nati furor homicidam sustulit'; nimirum κρόνου (sic) pro Κρόνου legerat.

²⁾ Cf. Stud. p. 136 not.

³⁾ Interpolatori versum 169 adtribui non posse ex 170 sqq. elucet. Ceterum vox σύγκυσις Pisidae in deliciis est cf. P II 143. 290. 308, III 234. 271. 305, Av. 464, H I 154, II 40. 84, Hex. 195. 355. 1039. 1218, S 46. 105. 186. 313. 316. 336. 397. 477. 599, Suppl. IV 95.

⁴⁾ Contraria est ratio P III 394 ἀδέσις, κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ, ubi vulgo κράτιστε a παντοκράτορ seiungitur, at cf. H I 13 ὁ κράτεων Περσοκράτης cl. Hex. 1076 καὶ παγκράτες τὸ θεῖον ὑμῆσαι κράτος, tum S 27 ὁ κράτιστος ἐκτεμῶν εὐεργέτης cl. P II 85 ἀνηγόρευον καὶ κράτοσυντα δεσπότην. Videlicet omnium dominatrix Dei potestas significatur, quapropter Quercii interpretatio: 'tu ipse, optime in omnibus omnipotens' prorsus reicienda est. Dei dominatio κράτος est P III 388, Hex. 1076. 1284. 1353. 1423. 1591. 1653. 1655. 1676, neque aliter de Christo vox usurpatur Hex. 1785, Suppl. CIV 4, CVII 32 cf. insuper S 331 τῷ σὺν Θεῷ κράτοσυντι τῆς οἰκουμένης et quae Stud. p. 150 observata sunt.

⁵⁾ Cf. p. 218 supra.

⁶⁾ Non 'amor pietatis' (Qu.), sed Heraclii 'pius amor' erga exercitum significatur cf. Stud. p. 26 cl. Suppl. III 53 sq. ἔρως δέ τις σε πρὸς Θεῖν πυρούμενον | κατεῖγεν.

1. νεύρων. De nervis enim artus continentibus sermo est, qui νεῦρος, non νευροῖ (cf. O. Schneider ad Callimach. vol. I p. 386) nuncupantur cf. Hex. 647. 687. 1474. 1574, S 565¹).

III 260 sq. ἐν τοῖς πόλησιος ἐν κυριοθεῖν τῶν Βαρβάρων
πυκνῶς ἐνεστρέφοντο μὴ κινούμενοι

1. ἐκγυθέντων, — alioquin enim propter κινούμενοι forma ἐκγυθέντες requiritur cf. An. p. 1725 B κυνῶν πλῆθος περιστάντες τὸν ἄγιον, τὸ τῆς φύσεως ὀμορφάγον ἐκρίψαντες, οἷς δὴ Θησαυρὸν Δεσπότου πολύτιμον ἀγρύπνως ἐφύλακτον, εἰτε θρηνώδη πως ὑλακήν ὡρυσόμενοι καὶ γοερᾶς ἐπικλαντες²), ώς εἰπεῖν, τὴν ἀπήγησιν, ἐπιτάριον ὥσπερ ἐπετραχύδοιν τῷ σώματι³).

Av. 28 sq. ὅμως ἐπισχεῖν τὴν τοσαύτην ἀγρίνην
ο ποντογείτων Ἰστρος ισχυσεν μόλις

1. Ποντογείτων. 'Late conterminus' Ister Quercio est, qui frustra codicum memoriae παντογείτων patrocinatur⁴), ποντογείτων Bekkero debetur. Nec tamen Ister 'mari vicinus'⁵) intelligitur, sed fluvius 'Ponto vicinus' in censum venit, siquidem Pisides eorum sententiam amplexus est, qui Istrum in duo flumina disiungi existinarent, quorum alterum in sinum Adriaticum, alterum in Pontum Euxinum exiret⁶). Eodem fere modo Scymnus Chius Istrum epitheto Ποντικὸς notat 665.

¹) Alia est ratio An. p. 1701 A τῇ πρώτῃ λέξει τοξεύει τὸν δράκοντα τῇ νευρῷ τῇ; Ψυγῆς εὐέργειος ιστάμενος et p. 1705 D τὴν Δαρδανῶν διενυκτέρευε λύραν προσύμενος καὶ τὰ νεύρα τῇ; Ψυγῆς φηλαφῶν εὐήγειος ἐμελέθει ταῖς πράξεσιν.

²) Sic enim cum Laur. et Esc. reponendum pro ἐπειλῶντες, quod tamquam ex Laur. falso Quercius exhibet.

³) Constructio κατὰ σύνεσιν recurrit p. 1697 C οἷς κυνῶν πλῆθος περιγυθέντες τῇ; εὐσεβεῖσις τὸν λέοντα.

⁴) 'Recte παντογείτων appellatur Ister sive Danubius, qui suo cursu Romani imperii fines ad septentrionalem partem videbatur describere.'

⁵) Cum ποντογείτων contendi possunt ἀληγείτων (Homer. Epigr. IV 6, Nonnus Dionys. XLII 17, Paulus Silentarius Ecphr. S. Eccl. II 612) et θαλασσογείτων (Constantinus Manasses 4807), de Ποντογείτων cf. Ιστρογείτων (Manasses 3526. 4610. 5888) et Σκαρμαδορογείτων (ibid. 5981).

⁶) Cf. Aristoteles Anim. Hist. VIII 13, 4, Mirab. Auscult. cap CV, Theopompos fr. 140 (Hist. Gr. vol. I p. 202 Mueller), Timagetus fr. 1 (ibid. vol. IV p. 519), Timonax fr. 1 (ibid. p. 522), Scymnus Chius Perieg. 193 sqq. (at cf. Meineke p. 16), 664 sq. 773 sqq. (sive Anonym. Peripl. Ponti Euxini 68 ap. Muellerum, Geogr. Gr. vol. I p. 419), Apollonius Rhodius IV 484 sqq. (cum Scholiis), Diodorus Siculus IV 56, Strabo I p. 57.

Scilicet Ἰστρος proprie vocatur Danubii pars media usque ad Pontum deflexa¹⁾; quam regionem ab Avaris cultam esse ex R 123 patet: θλάσσων τὰ κέντρα τῶν παρ' Ἰστρῷ σκορπίου cf. Av. 527.

58 sqq. ὅμως δὲ ταύτην τὴν ἀφορμὴν ἡ νόσος
ἡ τῶν καθ' ἡμές προσλαβοῦσα πραγμάτων
πολλής ἐποίει τῶν μερῶν δικιάζεις

I. ἐκ τῶν cf. Polybius III 32, 7 θεωροῦμεν δὲ τὸν μὲν Ἀντιοχεὶν πόλεμον ἐκ τοῦ Φιλιππικοῦ τὰς ἀφορμὰς εἰληφότα cf. 7, 5 πόθεν ἔκκαστα τῶν πραγμάτων τὰς ἀφορμὰς εἰληφεν²⁾;

66 πρώτην δὲ τὴν ἀνθοῦσαν ὡς πρώτην πόλιν

I. Ἀνθοῦσαν. Constantinopolis enim designatur, quam nomine illo notatum esse testatur Stephanus Byzantius s. v. Συκκί p. 590, 18 sq. (Mein.) ἡ πόλις κατη παρὰ τὸ γεννικῶς ἀνθεῖν Ἀνθοῦσα. Scilicet 'nova Roma' veteris Urbis nomen adsumpsit cf. Joannes Lydus de mens. IV 75 p. 126, 51 sq. (Wuensch) Πόμη Φλωρίου καὶ ἡ Κονσταντινούπολις, ἣγουν ἀνθοῦσα cf. 30 p. 89, 19 sq. Φλωρίου δὲ αὐτὴν ὀνόμαζον, ὥσπερ ἡμεῖς Ἀνθοῦσαν. A Constantino Magno appellationis originem repetit Eustathius Thessalonicensis ad Dionys. Perieg. 803 (Geogr. Gr. vol. II p. 357 Mueller) παρὰ δὲ τοῦ μεγάλου Κονσταντίνου κληθῆναι αὐτὸν Ἀνθοῦσαν, quam memoriam inlustrant Joannes Malalas p. 320, 17 sqq. τὴν δὲ Τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνανεωθείσης καὶ εἰς δόνομα αὐτοῦ κτισθείσης, ποιήσας τῷ Θεῷ θυσίαν ἀνάμματον, ἐκάλεσεν Ἀνθοῦσαν et Chronicum Paschale (Patr. Gr. vol. XCII) p. 709 A τὴν δὲ Τύχην τῆς πόλεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνανεωθείσης, ποιήσας θυσίαν ἀνάμματον, ἐκάλεσεν Ἀνθοῦσαν (l. Ἀνθοῦσαν³⁾). Adde Julii Honorii et Aethici testimonia apud Rieseum Herm. vol. XII (1877) p. 143 sq. Itaque prorsus reicienda est Quercii interpretatio: 'ac primo urbem, quae ut prima magis florebat'⁴⁾.

¹⁾ Cf. Ptolem. III 10, 1 (cl. 8, 3), Strabo VII p. 304 sq., Marcian. Heracl. Peripl. mar. ext. II 31 (Geogr. Gr. I p. 555 Mueller), Seneca Quaest. Nat. I praef. § 7 (eum Koeleri excursu), Plinius Hist. Nat. IV 79, Columella II 1, 8.

²⁾ Accedat Hex. 1323 τὴν ἀξίαν λαβοῦσαν ἐκ τῶν πραγμάτων. De locutione τῶν καθ' ἡμές-πραγμάτων cf. P I 54 et III 395.

³⁾ Apud Malal. p. 322, 6 sqq. βαστάζουσαν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ γειδί τὴν Τύχην τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ αὐτὴν τεγχυσωμένην, ἦν (om. Oxon.) ἐκάλεσεν Ἀνθοῦσαν extrema verba ex interpolatione fluxisse Chronicus Paschalis silentium p. 712 A comprobant.

⁴⁾ Simili ratione apud Paulum Silentiarium Ecclir. S. Eccles. I 22 γευσογίτων αἴθουσαν codicis Palatini scripturam ἀνθοῦσα in ἀνθοῦσα mutari posse censem Graefe,

67 sqq. ἔως μὲν οὕν ή ῥίζα τῆς ἀποσπάδος
ἐν τοῖς ἐφαρπαγεῖσι τῶν Σκυθῶν τόποις
τὸ τοῦ γέροντος ἐθρασεύετο θράσος

I. ὑφαρπαγεῖσι cf. 23 ή ῥίζα τῆς γῆς τοὺς ὅρους ὑφήρπασεν cl. 78 τὴν γῆν ὑφέλκων. Minus recte ἐφαρπαγεῖσι L. Dindorfius Thesaur. vol. III p. 2543 D coniecit, ubi etiam ἐθρασύνετο pro ἐθρασεύετο temptatur. Sane apud Philostratum Epist. XXXVI 2 p. 478 (Hercher) ex codicibus (cf. Boissonadi Annot. p. 175 n. 14) θάρσησον pro θάρσευσον restitutum est, sed nihil impedit, quominus praeter θάρσεω (θάρσενω) et θάρσηνομα (θάρσηνομα) forma θάρσεω (θάρσενω) admittatur cf. ἐγκρατέω-ἐγκρατεύομα-ἐγκρατύομα, ὁγέω-ογένω-ογύνω, τορέω-τορένω-τορύνω, γέω-γενέω-γύνω¹). Itaque vocem ἀθησαύριστον ex Av. lucramur, quod carmen haud tenue spicilegium suppeditat cf. ἀντεμοιβῆς 365 (p. 229 n. 1 supra), ἀντεπαίρω 76 (ἐπεὶ δὲ τὸν χοῦν ἀντεπῆρεν ή κόνις), ἐμφύλισμα 19 (παρεντεθέντες ὥσπερ ἐμφυλίσματα²), μετεργάζομαι 152 (καὶ τὰς ἀκάρπους καρδίας μετειργάσω), μυριαρχία 219 (όπτῳ συναθροίζοντα μυριαρχίας³), Ποντογείτων 30 (p. 241 supra), προσκυντιτείνω 391 (προς αντιτείνειν ἡξίουν οἱ Βάρθοροι), προφλέγω 401 (ἀλλ' δε προφλέξει τοὺς ἀναιτίους λίθους)⁴).

recte tamen Constantinopolis nomen Ἀνθούσα delitescere perspexit Meinekius apud Kortuemum, des Silentarius Paulus Beschreibung der h Sophia und des Ambon (1854) p. 35 sq

¹) Fluctuationem inter εἴη and εἴναι illustrat Lobeckius Rhemat. p. 199 sqq.; adde quae dixi 'Wiener Studien' vol. VIII p. 242. Alibi apud poetam nostrum θαρρεῖν (Hex. 76, Suppl. XCIV 2, 3) et θρασύνεται (Hex. 390. 554, S 629, Suppl. IV 61) habes. Ceterum cum θάρσος-θρασεύω-θρασύνω conferri possunt βάθος-ἐμβαθύνω-βαθύνω et βράδος-βραδεύω-βραδύνω.

²) Alibi eodem sensu ἐμφύλιον vel ἐμφύλισται extat cf. insuper ἐμφύλισμάς. Quae formae Bekkeri emendationem ἐμφύλισματα tacite in textum receptam cōprobare videntur, sed pro Vp Suppl. XLVI 5 καὶ τὰς ἀκάρπους ἐμφυλίζει καρδίας pugnat, ubi ἐμφυλίζει metrum evertit, correptam vero syllabam καρδίας fr. 2 commendat, sicuti contrario modo ὅ (cf. Suppl. CII 4) producitur Suppl. XXXI 2 εἴληφσας ἡμάς ἐκ βυθοῦ τῶν πτωσιμάτων et XCII 2 εἴληφσας ἔνδον πνεύματος θείου γάρ. ubi neque εἴληφσα (cf. Ebeling, Lexic. Homeric. vol. I p. 395) neque forma εἴληφσα ferri potest. Ceterum simplex λ haud raro in codicibus occurrit cf. Geponica (ed. Beckh) p. 239, 19; 289, 14. 16. 19; 295, 9; 305, 10. 13; 310, 4. 9; 313, 3. 14. 16; 315, 14; 316, 5; 317, 1. 6. 7; — sed scripturam γραῦλιζεν pro γρυλίζεν diserta Grammaticorum praecepta vindicant (cf. Lobeck. ad Phrynic. p. 101 sq), unde Hex. 976 τὰ μικρὰ γρυλίζοντα τῶν γοίων βρέφη codicis M memoriam γρυλίζοντα recipiendam esse sequitur.

³) = Μυριάδας, sed cave μυριανδρίας propter Constant. Manass. 1059 (ξεκοντά τὸν ἀριθμὸν ἵσαν μυριανδρίας) reponas; eadem enim ratione γλυπτογένει militum mille ordinem denotat cf. Schleusner Lexic. in Vet. Testam. vol. III p. 447.

⁴) Προφλέξει in codicibus et apud Quercium extare Bekker testatur, attamen et

75 ἐως τὸ γῆρας τῷ Σκύθῃ παρεκράτει

Ι. τὸν Σκύθην cf. Hex. 115 παρακρατεῖ τὸ σφῆγμα τῶν κυλισμάτων, 454 παρακρατῶν¹⁾ δὲ τὴν βολὴν ἡπειρυμένην, 652 παρακρατεῖ²⁾ δὲ σποδύλους τὸν κύριον. Verte: quamdiu senectus Scytham cohibebat (sive: premebat)³⁾; falsissime enim Quereii est interpretatio: 'usque dum senio Scytha succumberet' cf. v. 67 sqq.

159 sqq. πλὴν οὐδὲ ταύτης ἐντελῆς εὔκαρπίν⁴⁾,
ἐως δὲ βλαστὸς προσλαβῶν τὸν ἥλιον
καὶ μῆδὲν ὡμὸν εύρεθῇ τῆς ἀμπέλου

inter v. 160 et 161 unius versus lacuna statuenda est; neque enim Bekkeri emendatio προσλάβῃ sufficit, quippe quae tantummodo grammaticae rationi conveniat, quam idem editor incaute neglexit H I 235 sqq. δο νοῦς μεταστάτης ἴδεως μερίζεται, | ἐως δὲ σὸς νοῦς καὶ τὸ πηγαῖον στόμα | λύσει τὰ πολλὰ τῶν λόγων ἐμφράγματα. etsi genuinam formam λύση (239) in p repperit et. Hex. 460 sqq. καὶ τῆς ἀπειλῆς ζωγραφεῖς τὴν εἰκόνα, | ἐως φοβηθεῖς περὶ τὸ πλῆκτον δὲ βλέπων | κλίνῃ⁵⁾ τὰ νότα, καὶ προκύψῃς εἰς γόνου | καὶ τῷ φρέσῳ τὸ σῶμα συστείλας ὅλον | φύγῃ τὸ τραῦμα τῆς θολῆς κινουμένης, 1017 sqq. καὶ κυρτὸν ἀφρὸν ἀντεπικλέῃ τῷ σάλω, | ἐως μαχίσῃς ἡ ξυροῖς τεθηγμένοις | τέμνῃ τὸν ιχθὺν τεγχικὸς βυθοδρόμος | ἀλσίν τε τοῦτον συμβεῖ ὁν ἐξικμάσει⁶⁾. 1065 sqq. σχιροῦσιν κύτην εἰςβαλόντος ἥλιου, | ἐως πυρωθεῖς τῶν κυλινδρῶν δὲ στρόφος ἐγκυμονήσῃ τὴν σπορὰν τῇ κοπείᾳ | οὕτω τε λοιπόν ἐξ ἀμήτορος τόκου | γονὴν νεουντργήσωσιν⁷⁾ ὠδηνος ξένην. Neque aliter iudicandum de Hex. 133 sq. ἡβῆ δὲ γηρῶν καὶ παρακράτην οὐκ ἔχει, |

Vp et Querciana editoris Bonnensis lectionem προσάλεξε: distincte praebent. Ex contrario codicis p memoriam ἄλλος pro ἄλλῳ δὲ Bekker reticet.

¹⁾ Sic Hercher optime pro περικρατῶν ex V (= MTr N et marg. Morelli) rescripsit.

²⁾ Hercheratē perperam B apud Hercherum offert, aliud eiusmodi vitium in R 68 sustuli Stud. p. 191 n. 2.

³⁾ In censum non venit 'praevalendi' notio, quae a Lexicographis neglecta comparet apud Theodosium Aer. I 183 τῆς εὐφρόνης γὰρ τὸ σύντος παρεκράτει, quo sensu Pisides ex usu communī ἐπικρατεῖ usurpat S 30.

⁴⁾ Cf. p. 231 supra.

⁵⁾ Κλίνει p offert, male κλινεῖ praebet V, κλίνει N.

⁶⁾ Non sine probabilitatis specie Hercher ἐξικμάσῃ scripsit; falso τρεπεῖ et ἐξικμάσει B praebet, Praeterea ex MTr₁ B συμβαλῶν pro ἐμβαλῶν edidi.

⁷⁾ Coniunctivi formas ab Herchero reductas utrobique T, altero loco M confir-

η οὐ
ματ; in p ἐγκυμονήσει et νεουντργήσωσι habes.

έως δέ πήξεις κύτον εἰδίξει Λόγος, quo loco Hercheri coniecturam εἰδίξει comprobat p¹), 696 sqq. Βάλλει δέ καλεῖται ταῦτα καθελκτικοῖς πύλαις, | ἐώς δέ περιβούσα καιρὸν ἀλλοιώσεως | ἐξαιματώσει τὰς τροφὰς ἡ θερμότης | καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὀθήσεις τούτων | καὶ πᾶν πειτεῖτον ἐκφορήσει φορτίου, ubi ἐξαιματώσῃ et ὀθήσῃ²) ex T, ἐκφορήσῃ ex mea ipsius emendatione repono³). Inter coniunctivum et optativum memoria variat⁴) Van. 51 sq. καθίσ δέ χοῦς κάτεισι καὶ μένει⁵) κάτω, | ἐώς δέ τοῦ Κτίσαντος ἀρμόσει Λόγος, ubi ἀρμόσιοι ΜΤ₁ suppeditant, ἀρμόσῃ T₂⁶), et 104 sq. πλὴν τέως φρονεῖ μέγα, | ἐώς παρέλθοι τοῦ θίου τὸ παῖγνιον, ubi coniunctivum MLp₂ praebeant⁷).

260 ἀλλ' ἀναπαύστως ἐν μέσῳ τῶν βροτάρων

1. ὁν ἀπαύστως cf. 262 καὶ πρὸν δι' ἡμᾶς Περσικὴν κινθν μάχην⁸). Minus recte olim ('Wiener Studien' vol. XIII p. 45 ad Suppl. IV 111 sq.) ἀδιαπαύστως temptaveram nec magis Hilbergii coniectura (ibid. IX p. 212) ἀκαταπαύστως adridet

278 οὐ γάρ πρόσωπον μὴ θέλων ἰδεῖν μάχης

¹) Operarum errore apud Migneum εἰδίξει extat.

²) Quae forma propter ἀπώσω S 701 haudquaquam in dubitationem vocari potest cf. Stud. p. 135 n. 1; adde Κέρσα Suppl. LV 2 et συγγένεις LXXVII 2 (ubi correctio συγγένεις supervacanea est) cf. Hex. 972 τυπηθείσεις.

³) Ν ἐξαιματω-ῶθηση-εἰδίξεις offert, ac praeterea inter 699 et 700 interpolatus trimeter πρὸς τὴν ἀποκρίνουσαν ἔξοδον δράμοι occurrit.

⁴) Sed Hex. 673 sq. ὅργῃ δὲ καρποὺς ἔξενεγκεῖν ἡ ζέσις, | ἐώς δὲν ἔλθῃ τῆς παρακμῆς δέ χρόνος codicum MN varietas δέδοι: a Pisidae usu plane abhorret. Nec magis fr. 5 ἄγριες δέν εἰης ἐν βίῳ, σύνειμι τοι optativus probari potest, unde ἄγριες δέν ἀναμένεις conicio cf. An. p. 1720 Β κελεύσαι πάλιν πρὸς τὴν φρουρὰν μεταστήσασθαι, μέγαρις δέν τῷ τυράννῳ τοῦ ἀγῶνος δηλώσῃ τὴν ἔνστασιν. De coniunctivo cf. Hex. 1421 sqq. γωριστικὴ πέφυκε τῶν ἡροσμένων, | σφιγγούσα τὴν σύμπτην, ἄγρι τὴν δέσιν | λύσῃ, quo loco Hercheri scripturam pro λύσῃ ex A receptam Tp, confirmant.

⁵) Sic omnes quos inspexi codices (et margo Morelliana) pro νεύει habent, quae lectio iusto sensu destituta est.

⁶) Αρμόσα: VLp adgnoscunt.

⁷) Post tempus historicum ex ἐώς indicativus imperfecti (Av. 67 sqq. 75, Van. 74 sq.), aoristi (P I 160, 219, II 9 sq., H I 91 sq. 206, Hex. 1834 sqq., S 32, Suppl. II 55 sq.), perfecti (H II 192 sq.) pendet, neque differunt H I 22 sqq. πάλιν παροινεῖ διεσεβῆς δέ Χοσρῆς | καὶ πῦρ θεούργειν καὶ θέσις φαντάζεται. | ἐώς σὺν αὐτῷ καὶ τὸ πῦρ ὑπερβάσαν | σὺν τῷ θεούργοντι συγκατερθάρη et 30 sqq. γιγαντεῖδε καὶ τὸ παρανήσαι θέλει | καὶ τὸν πρὸ πάντων εἰκονίζει Βαλτάσαρ, | ... ἐώς κατ' αὐτοῦ δάκτυλος θεηγόρος | ... θήρου μελανῆς ἐξεφύνησε κρίσιν, siquidem formae παροινεῖ-θεούργει-φαντάζεται-γιγαντεῖδει-εἰκονίζει temporum historicorum vim praestant.

⁸) Voce ἀπάυστος Pisides utitur P III 15 et Suppl. XXXV 4.

l. τὸ. Neque enim structura οὐ—μὴ θελων ferri potest; alia est ratio P II 213 sq. ἀλλ᾽ οὐδὲ ταῦτα, καίπερ ὅντα θηρία, | τοῦ σοῦ παρῆκας μὴ μετα-σγένιν ἡμέρου cl. S 286 οὐκοῦν σὺν ἡμῖν μὴ θέλων ἐκουσίως.

281 καὶ τῆς κατ' αὐτῶν ἀσφαλείας ἡμέλει

l. καθ' αὐτόν¹⁾. Futilis enim est Quercii interpretatio (cf. Stud. p. 3 n. 2): 'κατ' αὐτῶν puto dictum esse pro κατ' αὐτοῦ, ut saepe ὑμᾶς pro τέ, eum Pisida loquitur de Heraclio', neque Bekkeri commentum κατ' αὐτὸν sufficit cf. P II 373 καὶ που καθ' αὐτὸν διερροῶν ἐπηγέρατο, S 192 αὐτὸς καθ' αὐτὸν ἐννοῶν ὑπεστάλη, — P I 113 αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς ζωγραφοῦντες ἡμέρα, S 358 sq. ὁδοστάτοις τῇ γραφῇ καὶ τοὺς τάχους | αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς cl. P III 361 αὐτὸς κατ' ἐμαυτὸν συλλαβῶν ἔφην τάδε. Adde P III 71 ἡ τῶν κατ' αὐτὸν (l. καθ' αὐτὸν) ἐξεπήδει ταχυμάτων et Hex. 441 αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὡς θέλει, ψηφίζεται, ubi Quercius lectore non monito κατ' αὐτὸν exhibuit, quamquam editio Morelliana καθ' αὐτὸν offert eademque codicem (MTpN = Herch.)²⁾ est memoria. — Similiter etiam P III 245 sq. καὶ ποὺ τις αὐτῶν ἔξ ἀνάγκης ηὔξατο | ἐλθεῖν κατ' αὐτοῦ συντομώτερον ξίφος equidem καθ' αὐτοῦ repandum esse censeo cf. H II 207 εἰ μὴ καθ' αὐτῶν ἀσπάσοιντο (ἐκπά-σοιντο?) τὰ ξίφη³⁾.

376 sq. δείξας γάρ αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις ὅλοις
ἀντιπρόσωπον ἔξανέστησας φόβον

l. αὐτὸν scil. τὸ φρικτὸν εἰδος τῆς γραφῆς τῆς ἀγράφου (373)⁴⁾.

405 καὶ τοῦ στρατηγοῦ τῆς⁵⁾ ἀτέσπτου Παρθένου

l. τῆς cf. 445 τὸν οἶκον εἶχεν ἡ στρατηγὸς Παρθένος cl. fr. 40 αὐτὴν στρατηγήσασαν ὡς εἰδὸν μόνην. — Quibus exemplis olim ('Wiener Studien' XIII p. 59) Av. 457 ζένον γάρ οὐδέν, εἰ πολεμεῖ Παρθένος ad-simulaveram, ubi πολεμίζει Quercius, πολεμεῖ <καὶ> Hilbergius (IX p. 213) temptabat. Sane primo obtutu medela <προ>πολεμεῖ lenior videtur,

¹⁾ Cf. Stud. p. 9 sq. et 13 n. 3 cl. p. 135 n. 4.

²⁾ In N καθ' αὐτὸν comparat.

³⁾ Sed Hex. 1864 ὅτε πρὸς ἡμᾶς βαρβαροῦνται τὰ ξίφη recte Hilbergius VIII p. 299 Hercheri scripturam καθ' ἡμῶν codice V innixam refutavit: cum Morello et Quercio πρὸς ἡμᾶς MTN faciunt, p. καθ' ἡμῶν praebet.

⁴⁾ Ceterum contentio quaedam inter αὐτὸν et ὅλοις inest, qua de cf. Stud. p. 21 cl. P III 394 αὐτὸς κράτιστε τῶν ὅλων παντοκράτορ. Similiter εἴς et ὅλοι per oppositionem componuntur P I 222, H I 52, II 18. 22 sq., Hex. 1412, An. p. 1729 B.

⁵⁾ Fortuitum editionis Bonnensis mendum τῇ Mignei lectionem τῇ procreavit.

sed coniecturae στρατηγεῖ ne nunc quidem paenitet, quoniam sanandi rationem simillimi loci stabiliunt, quibus contra metri leges φύσιν pro οὐσίν P II 30 (p. 213 supra) et εὐθείς pro ὄρθις Hex. 1168 (Stud. p. 121) in codicibus legi observavimus¹⁾, unde S 2 συντομωτάτην pro φρονηματάτην (Stud. p. 170 n. 3), 626 οὐσίς pro φύσις (ibid. p. 213), fr. 64 πετρώδει pro λιθώδει (p. 174) corrigere non dubitavi. Ex coniectura adiungam:

1) P II 325 σμικροῦ δὲ πόνου τε πράγματος, ubi σμικροῦ²⁾ πόνου δὲ (cum Bekkero³⁾ vel πόνου δὲ μικροῦ sponte se offert, sed Pisidae arte exactius perpensa πόνου pro μόγθου ex 326 (πόνους τοσούτους εἰς μάτην ἡλλάξετο) se insinuasse verisimilius est cf. P II 35 εἰκῇ δὲ μογθῶν καὶ μάτην πονούμενος et Av. 320 sqq. καίτοιγε ταῦτα μὴ πονοῦντες ἔξι θέους, | ὅπερ μάλιστα τοὺς πόνους ποιεῖ πόνους, | παρ' οἵ το μογθεῖν εἰς μάχην οὐ γίνεται.

2) Hex. 1716 μήτε πλάτος σὸν ὕψος εἰς πέριξ τρέχειν, quo loco εἰς ὅρους ἔχειν Pisidam seripissime in codicem MVTpN memoria ἔχειν pro τρέχειν colligo, quae varietas et auctoritate et sensu caret.

3) S 629 φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου τὸ στόμα, ubi τῆς τελευτῆς omnes numeros explet. Quodsi anapaestum a rudi correctore in scite obliteratum esse cum Hilbergio (IX p. 219) statuimus, equidem commento Hilbergiano: φράττει θρασυνθὲν κύτῳ τοῦ θανάτου στόμα meum: φράττει θρασυνθὲν τοῦ θανάτου φρικτὸν στόμα praefero. — Cuius generis menda in Pisidae codicibus ad praecepta metrica aevi Byzantini studiose adcommodatis haud raro occurunt cf. e. gr. Hex. 878 ὅσον θεωρεῖ (Mor. et Qu.), καὶ κόρκες ἀμβλύνεται, ubi ἀτενίζει (Herch.) praeter B optime MTN et Morelli margo praebent⁴⁾, et 1053 δρὶς σταλαμάνδρος τὰς καμίνους κιθάλην, quo loco Hilbergius eiusdem codicis B⁵⁾ scripturam ποιεῖ genninam esse perspexit. Neque alia est ratio Hex. 1784 τὸν ἄστετον ῥοῦν τὸν καλῶν γαρισμάτων, ubi ἀγνθῶν ex MVTpN rependendum est, quamquam eadem versus clausula Suppl. III 72 ἀλλ' ὡς κορηγὴ τῶν καλῶν γαρισμάτων recurrit. Etiam S 367 κυρροφεῖ μέν,

¹⁾ Adde οἱ λίθοι pro οἱ πέτραι P III 39 (Stud. p. 111) et ἐπέρειν pro εὐφρόνην Hex. 1114 (p. 119).

²⁾ Sive potius μικροῦ cf. Stud. p. 189 n. 2.

³⁾ Cuius sententiam amplexi sunt Hilbergius (IX p. 210) et Mueller (ad Ignat. p. 8 n. 9).

⁴⁾ In Vp manifesta interpolatio: κόρκες μύει τε καὶ σκοτῖ τούτου φρένας extat.

⁵⁾ Cf. p. 225 n. 1 supra; Vp falsissime εἰς αἰθάλην δρὶς σταλαμάνδρος καμίνους praebent.

οὐλλὰ τίγριδος δίκην de κοιλιοφορεῖ cogitari potest¹⁾, sed sufficit, ni fallor, κυρηφορεῖ, qua de vocis forma cf. ξιρηφορεῖν S 383²⁾.

4) Incertum est iudicium de Hex. 648 κτίζει δὲ πλευράς, ωραῖς; οὐδὲ τρίγχει et 672 καὶ τὴν πρόσωψιν ωραῖς; τῇ γλόγῃ Quos locos praetervidit Hilbergius, cum ἀγλατίζεται (IX p. 212) et ἀγλατίσμένος (ib. p. 214) P III 112 κατῶν γάρ κιγκήν ωραῖς; τόπος reponeret, Hexaëmeri versu 1271 εἰ γάρ τις οἶκον ωραῖς; τόπον βλέπων confisus, ubi Herchero lectionem ἀγλατίσμένον suggessit B (cf. VIII p. 303). Qua varietate Pisidae manum reddi propter codicum MVTpN et marginis Morellianae consensum negari nequit, vix tamen a me impetro, ut verbi ἀγλατίζειν regio amplificetur, praecepsitum eum aliud eiusdem mensurae³⁾ exemplum apud Menandrum fr. 855 (vol. III p. 228 Kock) occurrat: ὁς ωραῖς; ή τύχη πρὸς τοὺς βίους.

486 sqq. ὡς κυμάτων γάρ ἀντισύνδρομον μάγγη
εἰς ἐν τι φεῦκα συμφορῶν ἀφιγμένον·
πῇ μὲν γάρ ή γῇ τῶν ἀθάπτων Βαρβάρων
ύλην παρεβλάστησε τῶν δένδρων πλέον,
πῇ δ' ή θάλασσα τῇ φορᾷ τῶν λειψάνων
οὐλουρένη τε καὶ κατεστορεσμένη
ἕξ ἀλλορύλων κύματων φονίσσεται

orationis perpetuitas inter 487 et 488 misere turbata lacunam indicat hoc fere modo explendam: μάγην οὐεῖν ἦν συμπεφυρμένην τότε et. 193 sqq.

509 sq. οὔτω γάρ ή μὲν ὅψις ή τῶν ὀμμάτων
πᾶσαν καθαιρεῖ βλαπτικὴν θεωρίκην

1. καθαίρει, quam voce etiam prava Quercii versio ('ita enim visus, qui est ex oculis, ab omni emundabitur noxio spectaculo') videtur significare cf. omnino P II 200 λόγῳ καθάρεις⁴⁾ τὰς ὀρέξεις τῆς βλάβης, R 16 καθαίρεται δὲ τῶν μολυσμῶν ὁ ζόφος, Hex. 25 sq. καὶ τῶν

¹⁾ Εγκυμονεῖ coniecit Hilbergius IX p. 218, quam opinionem versus 366 ἐγκυμονῆσαι πάντας ηὐτεπισμένον potius redarguit quam comprobavit.

²⁾ Facit hic etiam ἀπόηφάρον P III 402, ubi V ἀπόηφάρον, non ἀπόδοφάρον (Qu.) praebet; accedat θερδότος (Stud. p. 217 n. 5) et omnino Lobeckius ad Phrynic. p. 679 sqq.

³⁾ Syllaba anceps Suppl. III 7 καὶ θέσιν ἥθος οὐκ ἐνωραῖς; ταῖς πρόσεισιν ωραῖος πάλιν Υπ ωραῖσμένος exhibit, sed totus versus ex particula interpolata (1286—1292) petitus est.

⁴⁾ Metaphorae usum v. 196 τὰς ἔνδον οὐτῆς ἐνναθαίρεων αἰτίας explanat cf. Hex. 945. 948, S 635.

φρενῶν τὴν γνῶσιν ἡτονημένην | τῷ σῷ καθαίρεις γνωστικῷ καθαρίῳ, — neque alia est ratio An. p. 1685 C ὀρθολημὸν ψυχικῆς καθαίρουσιν οἱ πηγῆς τὴν κατάνυξιν ἀναβρύσουσι, ubi extreum verbum pro ἀνακρύσουσι ex Laur. et Esc. reposui¹⁾.

H I 80 παρῆλθεν ἡ γῆ τῆς ἀφεγγοῦς ἐσπερας

1. παρῆλθε πηγὴ cf. Sophoc. fr. 870, 2 νυκτός τε πηγάς. Ipse Pisides de sole dixit Hex. 230 φωτὸς δὲ πηγὰς κοσμοκινήτους βρένει, ac saepius omnino vocem πηγὴ translate usurpavit: ad propriam significationem proxime aeedunt Suppl. I 54 (de sudore) πηγὰς δὲ τοῖς σοῖς ἐμβαθύνοι²⁾ καρτάφοις, — Hex. 646 πόθεν δὲ πηγὰς κιμάτων ἐπεισάγει, — Av. 150 πηγὰς δὲ τῶν σὸν ἔξανοίξας ὁ μυάτων³⁾, sensu translato πηγὴ ψυχικὴ habet An. p. 1685 C, tum An. p. 1692 C ἐκ τῆς τῶν ἀγαθῶν πηγῆς, quae imago adecuratius exprimitur p. 1729 B τοῦτο δεῖγμα τῆς δει βριούσης τοῦ μάρτυρος χάριτος, ὡςπερ μάκ σταγῶν τὴν ὅλην τῆς πηγῆς πιστούμενη γλυκύτητας τῶν μαρτύρων γάρ ἀέναος ἡ γοργία τῆς χάριτος, Χριστὸν ἔχουσα τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν, τὸ ὄντο τὸ ζῶν τῷ πιστεύοντι χαριζόμενον, — Suppl. IX 1 (de Anargyris) πηγὴ πέψυκα φίστικῆς εὐεξίας, — S 379 (de Gregorio Nysseno) τὴν Γρηγορίου γάρ μαστικωτάτην φρέναν | πηγὴν Θεοῦ⁴⁾ φράσκαι. — P II 107 πηγὴν γάρ ἥδεις τῶν κακῶν τὴν Περσίδαν, — Hex. 51 πηγὴ μὲν οὖν πέρικε τοῦ λόγου μάκ, An. p. 1689 Α ποίειν ἀναδέξουμαι γλωτσαν ἡ λόγων πηγὰς; denique P I 66 Ὁμηρος, δὲν λέγουσι πηγὴν τῶν λόγων, ubi sententia excitatur (cf. Stud. p. 195 n. 2), quam ipse Pisides v. 67 sqq. explanat: τὰς γὰς λάλους ἐκεῖνος εὐρύνει φλέβας | καὶ τοὺς λογισμοὺς τῆς νεκτούσης φρενὸς | βλύζων ἐπάρδει καὶ ποτίζων ἐκτρέψει, | μένει τε πλήρης πολλάκις κενούμενος. Perpetram vero Quercius poetae fontem sibi adgnovisse visus est in Aeliani narratione V. H. XIII 22 Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὁμηρον

¹⁾ Cf. Hex. 54, S 154, 650, Suppl. CVII 24.

²⁾ Cf. Stud. p. 221 not.

³⁾ Haudquaquam ἔντεξες intelligendi sunt (cl. Hesychii glossa: πηγὰς τῶν ὀρθαλμῶν οἱ πρὸς τὴν ἐνθάδει, ubi post πηγὰς minus recte interpungit Schmidt vol. III p. 330 n. 2147 et ed. min. p. 1237), sed ipsae lacrimae, quae eodem modo ἔσονται τῶν ὀμμάτων adpellantur Av. 143 cf. etiam Euripides Alcest. 1067 sq. ἐν δὲ ὀμμάτων | πηγὰς πατεξέργαστον cl. Aeschylus Prom. 400 sq. δακρυστέστετον δὲ ἀπ' ὅστιν ἔσθιεν λειβομένα ἔρεις παρειάν | νοτίοις ἔτεγχα πηγὰς.

⁴⁾ Hinc igitur v. 376 ἥδη δὲ λοιπὸν καὶ τὸ τοῦ λόγου στόμα non 'eloquentiae' (Qu.), sed τοῦ λόγου os intelligendum esse adparet. Alio sensu τὸ πηγαῖον στόμα idem Gregorius Nyssenus nuncupatur S 649 (Heraclius H I 238 cl. P II 12 sqq.), eiusdemque ἔειθρα γλώσσης praedicantur Suppl. XCIV 1 (cf. τὰ ἔειθρα τῶν σῶν οὐρανοθρόματων λόγων de Sergio patriarcha).

κύτὸν ἐμοῦνται, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεράνα ἀριστένους. Mihi communis locus respici videtur, cuius origo e dicto Homericō manavit Il. XXI 195 sqq. μέγχ σθένος Ὄμενον, | ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα | καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεάται μηκεῖ νέουσιν cf. Dionysius Halicarnassensis de compo. verb. XXIV p. 370 (Schaefer) κορυφὴ μὲν οὖν ἀπέντων καὶ σκοπός, ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρήναι, δικτίως ἂν "Ουρηὸς λέγοιτο, Eustathius ad Odyss. p. 1379, 22 sq. ὁ πάσης τῆς ἐν λόγοις τέχνης καθηγετής, ἐξ οὗ οἵ τινος ὀκεανοῦ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι λογικῶν μεθόδων πηγαί, Quintilianus Inst. X 1, 46 ita nos rite coepturi ab Homero videmur. Hic enim, quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium fluminum fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit. Eodem redeunt¹⁾ Longinus de sublim. XIII p. 56 (Toup) πάντων δὲ τούτων μάλιστα δ Πλάτων (Ουρηικώτατος ἦν) ἥπερ τοῦ Ουρηικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς κύτὸν μυρίας δσας παρατητοπόδες ἀπογετευτάμενος, Tzetzes Chil. XIII 626 (= Proleg. in Allegor. II. 51 sq. p. 5 Boisson.) δ "Ουρηὸς δ πάνσοφος, ή θάλασσας τῶν λόγων, Alleg. II. 16, 116 p. 198 νῦν "Ουρηὸς δ πάνσοφος, ή θάλασσας τῶν λόγων, 21, 107 p. 289 λόγους συμπλόκους "Ουρηὸς, τὸ πέλκης τῶν λόγων, Jamb. 249 p. 518 (Kiessling) "Ουρηὸς κύτας, ή θάλασσας τῶν λόγων, — Ovidius Amor. III 9, 25 sq. adice Maeoniden, a quo cœu fonte perenni | vatum Pieriis ora rigantur aquis, Manilius II 8 sqq. cuiusque ex ore profusos | omnis posteritas latices in carmina duxit, | amnemque in tenues ausa est deducere rivos, Petronius Satyr. 5 Maconiumque bibat felici pectore fontem, Columella de re rust. praef. § 30 nec parens eloquentiae Deus ille Maeonius vastissimis fluminibus facundiae suaे posteritatis studia restinxerat²⁾. Ex Pisida hausit Theodosius

¹⁾ Hinc etiam Theodoretus Therap. II (Patr. Gr. vol. LXXXIII p. 841 C) Mosen adpellat τὸν τῆς θεολογίας ὀκεανόν, ἐξ οὗπερ ποιητῶν εἰπεῖν, πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα. Cum Oceano imperatorem comparat Pisides P II 48 sqq. ὁ νοῦς διαρκῆς Ὄκεανον μιμούμενος | κυκλῶν τε τὴν γῆν καὶ τὸ πάνη περιτρέχον | καὶ πάντας ἄρδων καὶ μένον πεπληγμένος, ac similiter de Heraclii scriptis theologicis loquitur S 84 sqq. καὶ τὸν ἀγωγούς τῶν θεορέζων λόγων | ἐφίκεν ἡμῖν, ὀκεανοῦ τινος δίκην, | δε πάντα πληροῖ καὶ τὸ λῆγον οὐκ ἔχει.

²⁾ Adde Plinium H. N. XVII 5, 37 ubi 'ingeniorum fons' Homerus vocatur, et Macrobium in Somn. Scip. II 10 Homerus divinarum omnium inventio- num fons.

Acr. II 255 Ὅμηρε, ποιητῶν λόγων ὁ τῆς μάχης | πόρρω περικός, ubi codex Parisinus distinete πηγὴ τῶν offert¹⁾.

88 τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρούμενήν

I. <ἐπὶ> τῷ κτλ. Seilicet finis, ad quem tendit custodia, designatur, unde falsam esse Quercii interpretationem: ‘a Chosroae diluvio bene custoditam’ elucet; Hilbergii conjectura (IX p. 215) ἐν in versus introitu supplementis poetae sententiam minus dilucide exprimit.

97 sq. ὥ²⁾ Σκηπίων, σίγησον ἐγράφη νόμος
τοὺς σκηπιῶντας Ἡρακλείωνας λέγειν

I. Σκηπίωνας³⁾, unde verbum σκηπίζω Graecitati (cf. Thesaur. vol. VII p. 2644) eximendum est, quam Heraclias his vocibus auget: ἔνσφαλής

¹⁾ Idem ex conjectura Pisidae immemor Hilbergius Byz. Zeitschr. VII p. 341 n. 1 repperit. Ex Pisida, quocum Stud. p. 110 n. 3 Theod. II 266 composui, contextus Theodosiani vitium tollas I 157 οἱ Κρητικοὶ δράκοντες οἱ λοχοδρόμοι, ubi procul dubio vox λοχοδρόμοι latet, ex Hex. 61 (ὥ πολλὰ βροντῶν ἐκ νερῶν λοχοδρόμων) adsumpta cf. Hex. 802 ἐλίσσεται γάρ λοχοειδῶς ὡς ὄφες, S 71 οὐρανοῖς, λοχοκινήτους ὄφεις, 320 κάντεῦθεν ὥσπερ λοχοκινήτος δράκων. — Similiter Theod. III 123 δπῆ δὲ μικρῷ προστέχει πετροστίγμων Jacobsii emendationem πετροστέγμων confirmat Hex. 1556 sq. ποθεὶς δὲ γῆλός κωβῖνον πετροστέγμων | ὄγκης γαστόρος γίνεται περιγαμένης, ubi ex MVTpNB corrigendum πόσις δὲ γῆλος, ex TVpN ὄγκης (cf. Hex. 699 καὶ τὴν ἀποκρίνουσαν ὀθήση θύραν). — Theod. I 99 μόνον φανέτω πατρικὸς ὀπλισμένος cum Cornelii lectione πατρικῶς, quam ego ex ipso codice enotavi, apte conferri potest Pisides R 121 κίνησον ὅπλα πατρικὰ τεθηγάνα, quo loco optime πατρικῶς exhibet T (cum Hilbergio ‘Wiener Studien’ IX p. 216). — Occasione data exemplis Stud. p. 210 prolatis Theod. I 169 sq. adiungo: θεοδοσίου μὴ παραβλέψῃς πόνους | τοῦ στέμματος του συγγραφέντας εἰς ολέσ.

²⁾ Litteram initialem, ut quae rubro distinguenda esset, codicis V librarius primus neglexerat, postea vero incuria quadam δι supplevit. — Similis oscitantia H II 153 ἡβουλόμην pro ἡβουλόμην procreavit (cf. Stud. p. 151 n. 1), quamquam ἡθελον (P III 307, S 49, Suppl. II 32) ad θελω pertinet, non ad ἡθέλω, quae forma semel in vita Anastasii p. 1709 C εἴτε ἡη μονοδιηή ἡθέλειτε (i. ἡθέλοις cum Laur. Ese.) μεταγειττεσθαι διάταν occurrit, nusquam vero in carminibus, ubi constanter θελω adhibetur cf. P I 167, II 32. 112. 222. 304, III 5. 50. 51. 121. 310. 316. 391. 396. 401. 427, Av. 1. 38. 98. 165. 168. 226. 227. 278. 339, H I 27. 30. 113, II 62. 90. 206. 221, R 82, Hex. 58. 161. 396. 441. 470. 478. 485. 539. 595. 603. 761. 763. 885. 897. 1022. 1028. 1406. 1424. 1433. 1447. 1528. 1593. 1654. 1712. 1725. 1729. 1787. 1815, Van. 10. 31. 101. 163. 180. 182 (at cf. Stud. p. 189 n. 4), 213. 252, S 99. 142. 173. 175. 235. 248. 253. 269. 282. 284. 286. 288. 290. 408. 441. 511. 515. 594. 620. 635. 672, Suppl. I 14. 40, III 16. 50, IV 59. 110. 136. 157, XXXIII 1, XLV 7, LVII 2, LXXXV 1, fr. 132. 180. Eandem formam hiatus effugiendi studium etiam An. p. 1705 A τῇ θελοντι confirmat.

³⁾ De sententia cf. Drapeyron, l'empereur Héraclius et l'empire Byzantin (Paris. 1869) p. 271.

I 60 (ποῦ νῦν ὁ λῆπτος τῶν ἀεισφολῶν μάγων)¹⁾, ἀντενθρονίζω II 177 (ἀντενθρονίζειν ἐν κακοῖς τὴν Περσίδα), ἀντεργάτεις I 48 (τὴν γείραν καγρᾶς τῶν ποδῶν ἀντεργάτιν), βραδυγράφος II 153 (cf. p. 228 sq. supra), διπλοκινδύνος I 138 (σὲ δὲ στρατηγὸν διπλοκινδύνου μάχης), ἐμφρογὴ II 186 (ὁ δεσμὸς οὗτος ἐμφρογαῖς πενθυμένος, quo sensu I 239 ἐμφρογμα adhibetur), θεουργέω I 8 (Ηέρσας τὸ λοιπὸν μὴ θεουργεῖν τὴν κτίσιν). 23 (καὶ πῦρ θεουργεῖ). 25 (σὺν τῷ θεουργήσαντι), υφικυρίζενος I 75 (καθεῖται ὑδραν, υφικυρίζενον βλάζην), Περσοκράτης I 13 (ὁ κρατῶν Περσοκράτης), πλακωμένως II 125 (ἡ γλῶττα φεύγει καὶ βοῇ πλακωμένως).

180 καὶ τὴν πρὸς ἄκρον ὑπεργραμμένην τύγην

1. Ὁψις ἡρμένην cf. Hex. 1713 εἰ καὶ πρὸς ἄκρον ὥψις ἀρθροῦ φρένες cl. P III 241 πρὸς ἄκρον ὥψις καὶ καταρέοπον βάθος, tum Hex. 181 καὶ ταῦς δυσὶν πρὸς ὥψις ἵπταται μέγα, — P II 254 τούτου δὲ δῆλον ὡς πρὸς ὥψις ἡρμένου, Hex. 590 (et 1712) πρὸς ὥψις ἀρθρεῖς, Van. 46 πρὸς ὥψις ἐξαίρουσα, 49 πρὸς ὥψις ἐξαίρουσι, 155 πρὸς ὥψις ἡρται, 226 καὶ πρὸς μὲν ὥψις τῷ δοκεῖν ἐπηρμένη, fr. 10 πρὸς ὥψις ἡρθη. Plane improbabilis Hilbergii est ratio, quippe qui (IX p. 215) inter ἄκρον et ὑπεργραμμένον metri fulerum νῦν ad loci sententiam prorsus incommodum interiecerit.

210 sq. καὶ πᾶς ὁ τῆς γῆς δῆμος ἐκ τῶν τεττάρων
ὑμνησε πλευρῶν ἐν θεάτρῳ τῷ βίῳ

1. τοῦ βίου, quam emendationem²⁾ Van. 90 τὸ τοῦ βίου θέατρον αἰσχύνης γέμον firmat cl. 105 ἔως παρέλθῃ τοῦ βίου τὸ παίγνιον, — cf. praeterea Suppl. II 102 καὶ τῷ θεάτρῳ προεγελάς τῶν βαρβάρων, ubi itidem a ludis imago sumpta est, qui benignam poetae materiam praebent R 77 sqq., Hex. 338 sqq.³⁾, Van. 253 sqq. cl. An. p. 1688 B⁴⁾.

II 19 sqq. τοιοῦτον οὐκ ἔν, καν γενέσθαι τις λέγοι,
τὸ πρὸν φονευθέν κῆπος ἐξ Ἡέκαλεος,

¹⁾ Magi 'semper errantes', non 'mendaces' (Qu.), intelliguntur.

²⁾ Eadem clausula in Sibéri martyrologio p. 160 reddit: ἥψις τὸν ἐγθέον ἐν θεάτρῳ τῷ βίου.

³⁾ Hinc ad rem nostram facit 341 διεξάγων δὲ τοῦ βίου τὸν ἄξονα. De metaphora ipsa cf. Hex. 1270 κανοῦται εἰκῇ τοῦ λέγου τὸν ἄξονα.

⁴⁾ II I 204 sq. τὸν πενταπλοῦν (πεντάπλουν perperam Bekker edidit) εἰς ἄκρον ἔγνωται δρόμον, | ἕρον, ἐλαύνον, ἀντεγέρων, συντρέζον primo adspectu τετραπλοῦν expectatur, sed licentiam tropus a quinquerito petitus explicat; ad Athen. XI p. 495 f neutiquam provocari potest.

οῖον καθεῖλεν Ἡρκαλῆς ὁ δεσπότης
κῆπος, τύραννον, οὐ μίνι φθεῖον πόλιν

1. κῆπος τύραννον interpunctione post κῆπος sublata cf. S 675 καὶ τὴν τύραννον αἰγυμαλωτίσει πλάνην et Hex. 499 μήτε θρασὺν τύραννον ἐποτηρένων, ubi θράσος reponendum ex MVTpN¹⁾. Praeterea v. 19 conjectura λέγη necessaria esse videtur: similiter Hex. 1454 sqq. καὶ καὶ τις ὠμόστρικον ἀνθεώπου κρέας | ιγθὺς σπαράξει, καὶ τὸν ιγθὺν ἡγρότης ... καὶ πᾶσκν ἀπλόδες ἀνθυποδράμαι φύσιν optimo inre Hercher ex A σπαράξη (== VpN₁ cf. ἀρπάσῃ MN₂, ἀρπάξῃ T)²⁾ et ἀνθυποδράμη (== Vp cf. ἀνθυ-
ποδράξ N) reposuit cf. S 295 καὶ καὶ ταραχθῆς, τὸς δύο πάντως λέγεις. — Extra omnem suspicionem καν (== καὶ ἐσκόν) cum indicativo coniunctum habes³⁾ H I δ καν δυσσεβηθεὶς ὁ Κτίσκης ἡνείγετο, Hex. 1502 ὁ μᾶλλον ἐγγύεις, καὶ πέφυκεν ἄγγελος, 1870 sq. καὶ ἐστιν ισχυρώνος ἐξ ἀστίκας | καὶ μὴ λαλῶν ἔσωθεν ηγησε-^{<ν>}⁴⁾ μέγικ, attamen Hex. 1878 ἐγνωμεν αὐτόν, καὶ δοκεῖ λεληθέναι recte Hercher ex V (== TpN; καὶ δοκεῖ male M) δοκῆ recepit⁵⁾ cf. S 211 μύστην ὅρῳ σε, καὶ δοκῆς λεληθέναι ill. Suppl. IV 48 ἐνεστιν ἐν τοῖς, καὶ δοκῆ διεστάναι et Hex. 1387 ὡς ἀν δοκῶσι, καὶ δοκεῖσι γειρόνως, quae exempla S 303 σκυτὸν δὲ κλέπτεις, καὶ δοκεῖς λεληθέναι nostram emendationem καν δοκῆς comprobant.

24 sq. πλὴν μισθὸς ὑμὸν ἐστιν εὐτρεπισμένος,
οὐ μῆθος ἵππωφ τῆς φθορᾶς ἀνωτέρω

1. μισθὸς ἵππων-ἀνωτέρων. Etenim mercedem⁶⁾ pro Hesione liberanda Laomedon equos immortales⁷⁾ constituit, de quibus inde ab Homero (Il. V 266 sqq. 640. 651 et. Hymn. in Vener. 211) plures (cf. intpp. ad Hygin. LXXXIX) fabulantur.

41 ιατρὸς ἐλθῶν κυρίος γαληνίας

¹⁾ Primo adspicere τυσάνου expectatur, eadem vero ratione sibi invicem respondent τὸ δημητρεῖς θράσος Av. 104 et τὰ τοῦ δημητροῦ θράση H II 34; adde τὸ θράσος τὸ βάρβαρον Av. 142, πᾶν ἐναντίον θράσος Hex. 1866.

²⁾ Σπαράξοτ Morello perperam Hercher tribuit.

³⁾ Cf. G. H. Schaefer Append. ad Bastii Epist. erit. (L. 1809) p. 26 sq.

⁴⁾ Correxi cum MVTpN pro καὶ μὴ λαλῶν ηγησεν ἔνδοθεν.

⁵⁾ Hex. 1026 δε (δε minus recte MTB) καὶ παρ' ἡμῖν εἰ σκοπήσοι (σκοπήσει VpN cf. σκοπήσοι M) μαχλάδα perperam Morellus in editionis tertiae (a. 1624) margine δε καὶ παρ' ἡμῖν ἐστέπησε μαχλάδα temptabat cf. Stud. p. 156 n. 4.

⁶⁾ Vox μῆθος ex v. 26 μῆθος γάρ οὖτος καὶ κεγρωτηνός ψόζος inrepsit.

⁷⁾ De locutione τῆς φθορᾶς ἀνωτέρων cf. fr. 79 ἀλλ' εἰσὶ δίηγες καὶ τρύους (cf. Stud. p. 154) ἀνώτεροι.

I. Γαλήνιος, quae adiectivi forma etiam alibi (cf. Thesanr. vol. II p. 502 A) pro Γαλήνειος occurrit. Vitiosam memoriam corrector in proparoxytono haerens videtur incoleasse.

110 sq. οὐχ ὡς τι τερπνον, καὶ μάλιστα τοῦ χρόνου
γεμάνος ὄντος, εὐπορεῖν εἰθισμένους

I. εἰθισμένος. Heraclii enim indoles designatur¹⁾.

120 sq. πάσις ἀνέγνως <τὰς>²⁾ διατάξεις τῶν νόμων
τὰς ἐξ ὅπλων καὶ πραγμάτων ὡρασμένας

legendum videtur τε καὶ μαχῆν cf. R 118 δέον σε λοιπὸν καὶ πρὸς ὅπλα
καὶ μάχας cf. S 460 (σιγὴν εἴει) πᾶν ὅπλον κύτου προδραμόντος εἰς
μάχην. Caesura enim necessaria versus caret, si καὶ reliquitur ad
voce sequentem legitime pertinens. Nostram rationem confirmant P I 3
πρὸς ἔμπυρόν τε καὶ πεπηγμένην στάσιν, 57 ἀντιστροφάς τε καὶ μεταπτώσεις
φέρει, 134 εἰς ἐνθεόν τε καὶ νέκυν ἀνάπλασιν, III 243 συμπτωμάτων τε καὶ
φόνων καὶ κλασμάτων, Av. 364 τὸ Περισκόν τε καὶ τὸ Βάρβαρον γένος, 455
ἀνατρέπειν τε καὶ καλύπτειν τὰ σκάρη, 491 ὀγλουμένη τε καὶ κατεστορευμένη,
H I 153 ἐμφυλίων τε καὶ ζένων καὶ βαρβάρων, II 162 τὴν δραστικήν τε
καὶ μετ' ἔργων ἔμπόνων, Hex. 758 τὰς τῶν ἀνω τε καὶ κάτω ζητεῖ φύσεις,
1798 τὸ σύνθρονόν³⁾ τε καὶ συνέκδομον σείσκη, S 73 ἡ πρακτική τε καὶ
σοφὴ στρατηγία, 305 ἀσυγκέντος τε καὶ καλῶς ἡγωμένης, 534 εἰ γάρ μίκην
τε καὶ μίκην λέγεις μίκην, Suppl. IV 32 εἰ καὶ ταχύς τε καὶ πτερωτὸς εἰς-
βάλλοι, LXXXII 2 ψυχῆν ἀλιεύς <τε>⁴⁾ καὶ πυλωρὸς τῶν ἄνω, CVII 5 τῇ
κοσμίᾳ τε καὶ τετραγένῃ φύσει⁵⁾. Neque enim καὶ ita in tertia thesi con-
locatur, ut in caesuram semiquinariam eadat, saepissime in arsi tertia
occurrit cf. P I 12. 26. 63. 69. 93. 94. 108. 112. 126. 142. 146. 172.
191. 203. 223. 239. 245, II 4. 5. 14. 17. 27. 30. 37. 40. 43. 46. 50.
51. 63. 85. 98. 99.⁶⁾ 103. 128. 129. 139. 143. 160. 165. 174. 189.
211. 219. 242. 268. 274. 275. 290. 296. 305. 312. 314. 317. 329.

¹⁾ Falso interpretatur Quercius: 'non ut qui deliciis, cum praesertim tempus
instat hiberum, in more habent diffluere', quae explicandi ratio formam εἰθισμένοι
requirit.

²⁾ Cf. p. 216 n. 1 supra.

³⁾ Cf. Stud. p. 219 n. 4.

⁴⁾ Τε in M omissum supplevi.

⁵⁾ In eadem versus sede τε comparet etiam Av. 344, R 105, Hex. 346. 371.
1055, S 349. — Van. 233 sq. εἰ καὶ πέτη (l. φέρη, cum MVLp cf. φέρει in T) γάρ καὶ
τὸν αἰθέρα τρέχεις, ἡ ταπεινὸς ἡ σθάνει καὶ συνέργη τοῖς κάτω equidem εἰ τε (vel εἰ σὺ) expecto,
cum imperfectum iusto sensu caret.

⁶⁾ Cf. p. 210 supra. — De III 224 cf. Stud. p. 226, de S 303 ibid. p. 253.

336. 341. 357. 359. 361. 364, III 2. 17. 22. 33. 56. 61. 84. 97. 129.
 131. 132. 146. 171. 192. 217. 220. 222. 232. 235. 237. 241. 266.
 276. 293. 299. 307. 316. 331. 340. 369. 381. 410. 423. 437. 449.
 460, Av. 3. 5. 50. 72. 91. 95. 100. 104. 106. 120. 124. 126. 128.
 133. 147. 151. 194. 197. 199. 200. 220. 221. 231. 239. 240. 241.
 272. 273. 288. 295. 296. 303. 337. 345. 381. 388. 438. 452. 464.
 471. 496. 499. 506. 527, H I 18. 23. 24. 26. 30. 52. 54. 81. 83. 111.
 114. 125. 150. 151. 163. 172. 216.¹⁾ 238, II 26. 34. 39. 46. 50. 60.
 71. 110. 117. 119. 125. 145. 160. 222, R 9. 10. 13. 14. 24. 26. 27.
 32. 43. 68. 72. 74. 78. 118. Hex. 1. 2. 9. 19. 27. 30. 56. 76. 80. 82.
 87. 105. 108. 121. 133. 162. 164. 169. 176. 178. 191. 192. 200. 201.
 202. 219. 239. 247. 249. 288. 295. 300. 301. 320. 336. 342. 345.
 366. 368. 375. 381. 385. 390. 391. 396. 397. 420. 427. 431. 440.
 447. 458. 462. 472. 486. 487. 502. 535. 536. 538. 541. 558. 560.
 572. 573. 578. 617. 626. 649. 661. 678. 686. 735. 737. 757. 764.
 768. 774. 777. 780. 783. 794. 812. 813. 850. 870. 878. 884. 885.
 897. 902. 913. 915. 935. 948. 963. 1008. 1016. 1022. 1031. 1051.
 1058. 1060. 1074. 1079. 1146. 1179. 1181. 1184. 1192. 1207. 1216.
 1232. 1236. 1258. 1259. 1260. 1261. 1269. 1273. 1275. 1276. 1280.
 1283. 1287. 1289. 1302. 1321. 1332. 1333. 1337. 1349. 1354. 1376.
 1382. 1386. 1395. 1397. 1402. 1404. 1429. 1438. 1452. 1455. 1456.
 1466. 1467. 1477. 1483. 1484. 1496. 1503. 1504. 1505. 1511. 1513.
 1516. 1559. 1562. 1583. 1588. 1589. 1605. 1619. 1620. 1624. 1634.
 1652. 1656. 1657. 1672. 1708. 1719. 1721. 1722. 1725. 1728. 1729.
 1736. 1737. 1742. 1745. 1748. 1750. 1762. 1763. 1764. 1787. 1815.
 1830. 1840. 1841. 1854. 1873. 1876. 1906. 1910, Van. 8. 16. 18. 20.
 28. 40. 80. 92. 98. 113. 120. 123. 125. 128. 135. 147. 155. 156. 187.
 190. 192. 199. 218. 220. 222. 233. 234. 239. 252, S 20. 34. 46. 53.
 54. 86. 139. 151. 186. 187. 215. 217. 230. 254. 264. 269. 275. 279.
 306. 321. 336. 338. 343. 350. 368. 370. 376. 430. 443. 454. 465.
 498. 499. 505. 522. 576. 587. 593. 595. 597. 605. 620. 635. 636.
 637. 642. 645.²⁾ 649. 697, Suppl. I 9. 93. 99. 114. 115, II 2. 29.
 31. 35. 36. 37. 38. 42. 44. 79. 88 (sive 99). 89 (sive 100). 110, III
 12. 26. 30. 75. 78, IV 36. 42. 53. 55. 73. 82. 102. 125. 136. 144.
 158. 167, XV 1, XXII 2, XXXVIII 2, XLI 1, XLVII 3, XLIX 3,

¹⁾ Ο τῶν ἀγώνων <ναὶ> βραβεύεις καὶ δεσπότης ex Hilbergii emendatione ('Wiener Studien' vol. IX p. 214) pro βραβευτής, ubi βραβεύτης legendum esse inepte Quer-
 eins coniecit.

²⁾ Καὶ Κύριον <γὰρ> καὶ Θεὸν λέγων ἄμφα, ubi γὰρ p suppeditat.

LXXI 2, LXXXII 1¹⁾, LXXXIX 1, XCIV 1, CI 4, CV 3, CVII 16, fr. 12. 14. 28. 54. 64. 79. 111. 130. 140. 148. Quae lex primo adspectu violatur Hex. 1375 καὶ μὴν ὁπός καὶ δίζε καὶ γοῦς καὶ δρόσος, 1397 γολὴν ἔχον καὶ φλέγμα καὶ λύσιν μάχης, 1436 εἰ καὶ γολὴν καὶ φλέγμα καὶ πάλιν²⁾ λάζιον, 1474 ἀτηρίας καὶ νεῦρον, σάρκας καὶ φλέβας, Suppl. XLI 2 καὶ Βηθλεέμ. καὶ φαῦσιν ἀστέρος νέου, XLVII 4 ὡς τὰς πόλεις, καὶ τοῦτο δεικνύει νέον, CVII 32 Χριστῷ γάρις καὶ δόξα, τῷη καὶ κράτος, attamen illie hepthemimeres in eensem venit, de qua plane eadem lex valet cf. P I 47 τὰς ποικίλας γνώμας τε καὶ δικιρέσεις, 74 δείξητος ἀνδρίας³⁾ τε καὶ φρονήσεως, 139 λαζῶν δὲ τὴν θείαν τε καὶ σεβάσμιον, II 172 γλωσσῶν δικιρέσει τε καὶ θεωρίᾳ, III 290 ἀλλ' εἰς παρεξόδους τε καὶ πλανημένας, Av. 195 ἀλλ' εἰς πολυπλόκους, H II 220 ἀλλ' ὡς ἀλευθέρων τε καὶ σεσωσμένην, Hex. 193 τὸν κύτον ἀνθρωπόν τε καὶ Θεὸν φύσει, 284 ἀλλ' εἰς τὸ μετόπωρόν τε καὶ κράσιν μέσην, 1249 ὅλας ἀσυγγένους τε καὶ μεμιγμένας, 1370 ἡ καὶ μελικράτῳ τε καὶ τινὶ δρόσῳ. 1374 πῶς οὖν μελικράτον τε καὶ πῦρ καὶ ζέφος, 1775 ἀλλ' εἰς ἀνάστασίν τε καὶ νέαν πλάσιν, 1789 τὸ πᾶσι τοῖς ἔνω τε καὶ κάτω μέρον⁴⁾, Van. 83 ἐν τῷ πειστηθεὶ τε καὶ βρίθειν κάτω, S 19 ζητεῖν τε, πῶς ποιάτι τε καὶ πόσαι φύσεις, 248 ἡ καὶ πάλιν λύσιν τε καὶ σφίγγειν θέλεις, 315 καὶ πῶς ἀσυγγένους τε καὶ μίκη λέγεις, 322 οὔτως ἀσύγχυτόν τε καὶ μίκη λέγων, 395 οὐκ οἶδε κεκρυγός τε καὶ πεπεισμένον, 401 σκόπει τὰ τῶν ἔνω τε καὶ κάτω λόγων, 418 τὸν κύτον ἀνθρωπόν τε καὶ Θεὸν Λόγον, 682 εἰς δ' καὶ γε τὴν στέιρην τε καὶ περιφρενηγη, 698 καὶ τοὺς πολυπλοκεῖς τε καὶ πολυτρόπους, Suppl. XLVIII 8 ἐφ' οἵς συνεργήσας τε καὶ συνκαπίσας⁵⁾, quibus locis exempla particulae καὶ in quarta arsi conlocatae admovenda sunt: P I 6. 9. 29. 221, II 41. 149. 164. III 4. 162. 180. 354. 425. 460, Av. 31. 53,

¹⁾ Κήρυξ παλαιᾶς καὶ προφῆτης τῆς νέας, quemadmodum codicis M memoriam προφῆτα, κήρυξ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας corrigendam esse censeo cf. Hex. 318 κήρυκα νυκτὸς καὶ προφῆτην ἡμέρας cf. Phila vol. II p. 282 v. 12 κήρυκα λαμπτὸν (λ. λαμπτὸν), ἄγγελον τεραστίου. Sed fortasse sufficit προφῆταιρύξ, etsi vox Lexicographis non cognita evadit cf. προφῆταιρύξ, quod vocabulum ἀθηταριστὸν occurrit in Siberi Martyrologio p. 130 (et 60).

²⁾ Sic scripsi pro πνεῦμα cum MVTN, πνοὴν frusta temptabat Hilbergius vol. VIII p. 303. Corruptelae ansam dedisse videtur varietas πνεῦμα vocis φλέγμα falso (cf. 1398. 1402 sq. 1416. 1429) superscripta, quae pro φλέγμα in VN extat.

³⁾ Quercii lectio ἀνδρίαν in V non legitur, nec tamen codicis M auctoritas diaphthongum firmat cf. Suppl. XCIV 2 ἀνωθεν ἔσγειν ἐν Θεοῦ τὴν ἀνδρίαν. Vulgarem usum vox δειλανθρία (P III 42) refert.

⁴⁾ De Hex. 1671 καὶ πᾶν λόγων ὄνομα τε καὶ ρῆμα ξένον cf. Stud. p. 18.

⁵⁾ Quarti pedis thesin τε occupat insuper Hex. 713. 896. 1447. 1448 (et Suppl. CIV 3 ex coni.).

H I 112. 128. 139. 157, II 174. 210, R 64. 81. 86, Hex. 207. 287. 389. 570. 593. 641. 679. 718. 792. 824. 990. 1166. 1264. 1278. 1299. 1365. 1375. 1398. 1426. 1432. 1436. 1546. 1558. 1653. 1671. 1753. 1773. 1847, Van. 49. 50. 69. 110. 154, S 67. 157. 164. 235. 237. 263. 310. 379. 400. 439. 476. 549. 591. 666. 692, Suppl. I 23. 25. 79, II 54. 55. 82, III 19, IV 13. 97. 139, IX 3, XXIX 2, XXXV 2¹), XXXVIII 3, XLIX 2, LII 2, XCIVII 1, CVII 28. 29. 33, fr. 25. 138 et apud Georgid. (Stud.) p. 184 v. 3 Eodem pertinet, quod enclitica cum praecedenti voce arte cohaerens nunquam post incisionem in tertia aut quarta arsi adhibetur²), quod praeceptum coniecturam quae ultiro se offert Av. 413 καὶ μὲν δὲ τις <τις> συνεπῆλθε³) καὶ μάκη refellit, nec legem infringit Suppl. I 113 εἰ τῶν ἐκυτοῦ τις κατέται νιημάτων, siquidem τις tantummodo encliticae speciem ostendit, re ipsa autem solidam subiecti notionem praebet⁴). Neque alia est ratio H I 212 καὶ σμοῦ πάντες σοῦ φανέντος τὴν πόλιν, S 224 ως καὶ τὸς ἔγνως σοῦ γάρ οὐκ ἔστι πλέον et H I 207 κατεπλάγησκεν οἱ πρὸ σοῦ διφροστάται⁵), —

¹) Nimurum tradita lectio πόδες πρόξωπα συγκάμπτουσα τρόμῳ potius ad πρόξωπα συγκάμπτουσα καὶ πόδες τρόμῳ, quam ad πόδες, πρόξωπα συγκατακάμπτουσα τρόμῳ ducit.

²) Tē praeter thesin tertiam et quartam praebet secunda et quinta cf. a) P I 70. 232, II 43. 50. 124. 268. 342, III 24. 125. 167. 237. 238. 251. 313. 377, Av. 158. 183. 198. 222. 252. 272. 274. 280. 284. 327. 352. 409. 456. 476. 517. 527. 533, H I 27. 124, II 91. 208. 210, R 50. 108, Hex. 42. 262. 396. 410. 413. 621. 632. 1020. 1068 (apud Hercherum) 1478. 1483. 1484. 1639. 1670, Van. 170, S 19. 151. 172. 200. 254. 299. 307. 498. 500. 519. 606. 703, Suppl. II 101, III 26. 64. 87, XXXVIII 2, XLVI 4, CVIII 2; — b) P II 67. 325, III 150. 323, Av. 274.

³) Cl. P II 122 πόθος δέ μοι τις ἐνθάδε προσῆλθε. Omnia Hilbergii ratio recipienda est νῦν ἐπῆλθε pro συνεπῆλθε corrigentis IX p. 214.

⁴) Tις suam sedem habet in prima arsi P I 168, Av. 422. 470, Van. 97, in seunda thesi P II 217. 278, III 89. 93. 144. 245. 258. 405, Av. 46. 83. 374. 466, H I 151, II 27. 141. 158, R 20, Hex. 426. 731. 876. 894. 996. 1229. 1242. 1245 (cf. Stud. p. 223.) 1268. 1271. 1333. 1363. 1424. 1454. 1491, Van. 29. 62. 130. 174. 208. 212, S 212. 665, Suppl. I 88. 95 (Stud. p. 222.), 97. 112, IV 30, LXXIV 1 et arsi Av. 426, Hex. 692. 983, Suppl. III 53, in thesi tertia P I 23. 137. 227, II 122. 306, III 135. 195. 357, Av. 1. 105. 399, II 1 184. 233, Hex. 95. 602. 611. 1462, Van. 30, S 531, Suppl. IV 23 (Stud. p. 223), fr. 151 et quarta Hex. 1193, Van. 163, S 513, in quinta thesi P II 42 et arsi Av. 426, Hex. 692. 983, Suppl. III 52. Similiter π explet thesin secundam P II 292. 293, III 179. 193. 320. 487, II II 110, Hex. 585. 1152. 1617. 1623, Van. 227, S 182. 466. 472. 478. 598, Suppl. IV 65, tertiam P III 196, II II 57, Hex. 174, quartam Hex. 1515.

⁵) Σοῦ habes insuper in thesi prima (Hex. 79, Suppl. XXX 1), tertia (Hex. 1845, S 512, Suppl. II 9), quinta (Suppl. LXIV 1), iu arsi prima (P I 38. 111, II 273, III 318, Suppl. III 31), secunda (P II 42), quinta (S 4), enclitica occupat thesin tertiam (P I 101, II 17. 184. 223. 235. 259. 362, III 149. 315. 386. 403, II I 34. 94. 141. 222, II 154, Hex. 27, S 131. 178. 302. 497. 571. 704, Suppl. III 81, IV 121, XLIII

P I 211 ὅμως ἀπαντεῖ; σοὶ προσῆγον τὴν χάριν, Hex. 154 σφίγγει δὲ πάντα σοὶ κρατούμενος¹⁾ μόνῳ et P III 421 Μωσῆν, ὃς ὥφθη σερκὶ σοὶ²⁾ μόνῳ μόνος, Hex. 1679 ἀπαντα γίνη πρὸς τὸ σοὶ³⁾ δεδογμένον, S 510 τὴν ἐκλογὴν δρῶν πρὸς τὸ σοὶ⁴⁾ δεδογμένον.

1), quintam (P I 46. 242, II 58. 202. 220. 225, III 145. 339, Av. 307, H II 122. 215, R 114, Hex. 55. 293. 739. 1726. 1855, S 440. 720, Suppl. III 69, IV 116, XLII 1, CIV 4, fr. 11. 178, nec non Hex. 156 ἔξωθεν αὗτος τῷ πλάτει συστίγγεται, siquidem σου σφίγγεται ex VTpB reponendum est), arsin primam (S 674), secundam (Hex. 1903), quintam (H I 166, Hex. 19. 30, S 204. 232. 302, Suppl. II 89, fr. 71, sed Hex. 349 κοινὴν δὲ δούλην πᾶσαν εἴναι σου κάτιν praestare videtur εἴναι τὴν cum MN₂ et margine Morelliana), sextam (S 583). Cf. etiam μοι in thesi tertia (P II 151) et quinta (S 438).

1) Genuinam loci scripturam pro μόνῳ κρατούμενα (Mor. Qu. cf. insuper Hilbergius VIII p. 303) codices MVTp, N suppeditant (κρατούμενος λόγε p₂), ex A κρατούμενα μόνῳ perperam Hercher edidit.

2) Vulgatam lectionem σαρκὶ σοι correxi.

3) Τὸ σοι falso Morellus et Hercher exhibent.

4) In editione Querciana male τὸ σοι legitur. Euclitica occurrit in arsi prima (Av. 233, S 154. 595), secunda (Av. 135. 380, II I 184, Hex. 489, S 278. 310. 427. 464. 508. 666, Suppl. III 24, XLVIII 4), quinta (Av. 166. 226, II I 103. 215, Hex. 1711, S 573. 574), sexta (fr. 5), tum in thesi tertia (P III 21. 57, II I 11. 136. 148. 152. 155, II 3, Hex. 32. 166. 1686, S 156. 166. 239. 243. 244. 341. 553. 597. 677, Suppl. I 10, III 76. 167) et quinta (P III 424, Hex. 1654. 1841, S 268. 407. 584. 717, Suppl. XXXIX 4), forma accentu praedita praeterea occupat thesin primam (P II 40. 229, III 379. 392, Av. 12, Hex. 175, Suppl. IV 6) et tertiam (P I 85, II 239, III 373, Av. 316. 381, Hex. 888, S 6, Suppl. I 88. 95. II 4. 73, IV 48, LI 2), arsin primam (P II 182, III 370. 399, R 70, S 174, Suppl. II 45), secundam (S 153, Suppl. II 15), quintam (Hex. 103. 548). Adde μοι, quae vocula comparet in thesi tertia (Av. 414, S 288. 706, tum 103 τὸν Νεστορίου <μοι> πανταχοῦ ληρημάτων cum p₂, ubi σὸν temptabat Hilbergius IX p. 219, — 206 τὸν Νεστορίου μοι ζωγραφήσεις αἰτίαν, quo loco unicus codex V distiuite μοι, non Quercianum μὲν offert, — 650 τὸ Γρηγορίου <μοι> τὸν λόγους ἀναβρέψει, ubi μοι recte superscripsit codicis p corrector, minus recte σὸν addendum esse censuit Hilbergius l. c. cf. v. 653 νότιουσιν ἡμᾶς) et quinta (H I 225, Van. 240, S 179, Suppl. IV 2, LXXI 2) et in arsi prima (P II 306, III 360, Av. 440, Hex. 1094, S 102. 269), secunda (P II 122, Av. 535, S 170. 314. 601. 613), sexta (S 588).

APPENDIX METRICA.

Peropportune accidit, ut libelli ratio ad quaestiones metriae deflecteret; commoda enim et idonea occasio offertur, ut argumentum ad obrussam exigatur, sine quo cetera nuda, ieuna, infirma sunt. Pessime dumtaxat cernendi iudicandique munere funguntur, qui effusis habenis omnia ex opinione suspendant: mihi quidem melius litterarum et studiorum eommodis consulere videntur, qui nimia sui aestimatione non elati excogitandi licentiae frenos adhibeant. Itaque non sine voluptate criticam artem in Pisidae carinibus utiliter exerceri non posse mihi persuasi, nisi cogitationis impetus praecceptis metricis coercentur et reprimatur, quorum interior cognitio firmissimum eontra errores propugnaculum praestet.

Magnos sibi spiritus ipse poeta sumit propter iambos affabre factos Suppl. CVII 1 sqq. Γεώργιος μὲν τῶν τῶν συγγραμάτων | ἥγουν ιάμβων εὐκρότως ἐσκεμμένων | δ Πισσίδης πέρυκε συγγραφεὺς μέγας¹⁾, cuius praeconii veram rationem exsequi non licet, nisi hexametri a Pi-

¹⁾ Cf. practerea Av. 48 στολὴν παρατητέν τεγμακῆς εὐμετρίας, 170 καὶ ταῦτα μέτροις τεγμακῆς συναρμόσοι, S 500 τούτοις τε μέτρον τεγμακὸν συναρμόσατε cl. Van. 6. Hinc argumenta dogmatica enucleandi difficultatem parant S 503 sqq. ἀλλ' οὐκ ἀνέξη τοῖς λάμβοις εἰκότως | ἀντεμπλακῆναι τὴν γραφὴν τῶν δογμάτων | στιγμὰς γάρ εὐθὺς καὶ ἐσπάς, ὡς ξε οὐθούς, | ζητεῖς παρ' ἡμῶν, εἴ γε νυγμὴν ἐν μέσῳ | τὸ μέτρον ἡμᾶς ἐκβαλεῖν ὀναγκάσσει, ubi ἐκβαλεῖν pro ἐμβαλεῖν ex V₂ recipiendum esse vox ζητεῖς docet. Non 'stimulum inicere' (Querc.), sed 'minutias eicere' metri ratio cogit, quae quidem v. 505 στιγμὰς et ἐσπάς adpellantur perinde ac 234 στιγμὰς τε μετρεῖν καὶ ἐσπῶν ἀμετρίας. Notionem ἐσπῆ inlustrat Suicer Thes. Eccles. vol. II p. 911, eundem sensum ac στιγμὴ (cf. Otto, d. Sprichwörter und sprichwörtlichen Redensarten d. Römer p. 290 sq.) praestat νυγμὴ etiam Hex. 158 (μετρουμένη γάρ οὐρανῶν ἀμετρία) ὡς πρὸς ὃς νυγμὴ γίνεται στενουμένη, quo loco vulgatam scripturam στιγμὴ (cf. Hex. 149 cl. 1242) ex B (= MVTpN) recte correxit Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 298.

sida conditi in iudicii discrimen veniant. In his acerrimus Nonni adsecla reperitur, qui magistri disciplinam ad sumum fastigium provehere praemeditate studeat¹⁾; cur igitur ultra specimen artis Nonnianae non progressus metro iambico priores partes deferre praeoptavit adeoque indulxit, ut modum excedere non dubitaret, quandoquidem vel argumenta epica iambis pertexuit. Videlicet laudis cupiditate ineensus gloriae aemulus esse maluit quam servum pecus imitatorum augere, tantum vero aberat, ut acinulationis stimulis excitatus ipsi scholae bellum indiceret, ut callidissima Nonni articia in alium eampum transfunderet, ubi virtus poetica libere excurrere ac facilius gloriae commendari posset.

Quae imitatio ambitiosa in clarissimam lucem prodit, si elisionis exempla ad calculos revocantur. Praeclare Ludwichius docuit²⁾ Nonni artem in eo constitisse, ut eoniunetiones tautum et praepositiones ac perpauca adverbia apostropho afficeret, non est tamen dissimulanda nostrae quoque sententiae summa, praesertim cum G. Weinberger, vir ceteroquin doctus et cautus, artifici eomplicatam notionem hoc iudieo evolvi posse autem³⁾: 'für eiu metrisches Gesetz müssten Substantiva und Präpositionen, Verba und Coniunctionen wohl gleichwertig sein. Handelt es sich aber nur um das Bestreben, die Elision zu vermeiden, so begreift sich, dass dies bei Substantiven und Verben verhältnismässig leicht durchzuführen, eine grössere Zahl von Hexametern aber ohne δ und elidierte Präpositionen kaum möglich war'. Nimirum artificiosis lenociniis id praeccipue contendisse videtur Nonnus, ut hexametros ad nativam rationem dirigeret: hinc igitur dactylorum volubilitatem spondeorum ponderi praefert, hinc in exitu versuum clausulas spondaicas trochaieis potiores habet, hinc invito in verborum confiniis syllabas natura breves positionis auxilio producit, longas hiatus ope corripit, hinc erasin et synizesin respuit, hinc denique elisionem anguste coercuisse censendus est. Debilitatur enim vocabuli nervus una syllaba resecta. Jam vero nativam vocis vim accentus designat, quapropter tonum non habent proelitiae, ut quae sui iuris non sint, amittunt enclitiae, cum proprio vigore destitutae ad praecedentia se adplicant. Rectam igitur viam sibi iniisse visus est Nonnus, cum elisionem in his potissimum vocabulis admitteret, quae simul cum syllaba etiam tonum perdere

¹⁾ Cf. dissertatione nostra 'de Georgio Pisida Nonni sectatore' (Analecta Graeco-Latina — Cracoviae 1893 — p. 38 sqq.).

²⁾ Beiträge zur Kritik des Nonnos von Panopolis' (1873) p. 16 sqq. et Mus. Rhen. vol. XXXV (1880) p. 500 sqq.

³⁾ 'Studien zu Tryphiodor und Kolluth' ('Wiener Studien' vol. XVIII — 1896 — p. 174).

possent: scilicet procliticis formae $\dot{\alpha}\mu\varphi'$, $\dot{\alpha}\nu\tau'$, $\dot{\alpha}\varphi'$, δ' , $\dot{\epsilon}\pi'$, $\dot{\epsilon}\varphi'$, $\kappa\alpha\tau'$, $\kappa\alpha\theta'$, $\mu\epsilon\tau'$, $\mu\epsilon\theta'$, $\pi\alpha\tau'$, $\dot{\alpha}\pi'$, $\dot{\alpha}\lambda\lambda'$, $\mu\eta\delta'$, $\circ\ddot{\alpha}\delta'$ optime adsimulantur, nec vigoris defectio in δ' et τ' , θ' , $\pi\alpha\tau'$, $\pi\alpha\theta'$ sentitur. Quibus exemplis exceptis hae restant voces accentu praeditae: $\mu\dot{\eta}\tau'$, $\circ\ddot{\alpha}\tau'$, $\delta\tau'$, $\dot{\epsilon}\theta'$ — $\dot{\alpha}\varphi'$, $\dot{\epsilon}\nu\theta'$, $\circ\ddot{\alpha}\kappa\epsilon\tau'$, $\dot{\epsilon}\delta'$, attamen $\mu\dot{\eta}\tau'$, $\circ\ddot{\alpha}\tau'$, $\delta\tau'$, $\dot{\epsilon}\theta'$ normae non adversantur, siquidem vocabula composita in censum veniunt, quorum posterius membrum $\tau\epsilon$ repraesentat, pro $\dot{\alpha}\varphi'$ Dionys. VI 84, X 400, XXXVII 233 recipiendum est $\dot{\alpha}\varphi$ sicuti Paraphr. VII 46 reete Scheindler exhibet, singula vero formarum $\dot{\epsilon}\nu\theta'$ (Dionys. III 284), $\circ\ddot{\alpha}\kappa\epsilon\tau'$ (ibid. XIX 23), $\dot{\epsilon}\delta'$ (Paraphr. VI 138) testimonia, si modo sana sunt, ipsum legis fundamentum subducere nequeunt. Quin etiam subtilius et adecuratius universam quaectionem consecutati Nonnum studiose operam dedisse perspiciemus, ut encliticarum elisarum usus in angustum gyrum compelleretur: enclitica enim vox ita praecedenti adhaeret, ut unum quodammodo vocabulum efficiatur, quod quidem elisione admissa gravitatis partem desperdat.

Quam Nonniana disciplinae normam Pisides in iambicis carminibus¹⁾ ita secutus est, ut magistri morositatem longe superaverit; omnibus enim exemplis circumspectis rationibusque subductis eo adducimur, ut ne enclitica quidem vocabula elisioni obnoxia fuisse statuamus.

Omni offensione praepositiones vacant, quae quidem propter elisionem accentu priventur:

ἀνθετικοῦ) in arsi prima: Suppl. IV 161

” ” *tertia*: P II 34, III 85³⁾;

$\alpha \vee \tau'$ " " " H I 119;

ꝑπ⁴) in thesi secunda: P II 7, R 44, Hex. 1308. 1518, S 94. 440,
Suppl. II 60;

" " quarta: H II 105:

αφ' in thesi prima: R 67, Suppl. III 59⁵);

¹⁾ De hexametris cf. Analecta Graeco-Lat. p. 48 sq. (de G. P. Nonni sectatore p. 11 sq.); in unico pentametro elisionem offerit Suppl. XCVI 2 δεξιάνεος μύθους παιδός ἀπὸ θυστέου.

²⁾ Apud Nonnum non occurrit; habet Tryphiodorus 650.

³⁾ Hex. 1401 ὡς πρὸς μάχην θήγουσαν ἀνθρώπους πράτην prava est codicis T memoria ἀνθρώπους πράτην.

⁴⁾ R 44 ὁ τῆς ἀπ' ἀρχῆς ἐντολῆς ὀδοστάτης et S 94 πρὸς τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἀντανελθοῦ φροντίδας ex p. S 440 πρὸς τοὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐμπαθεῖς του προστάτας ex mea emendatione adposui; Quercius ubique ἀπαρχῆς praebet cf. quae dixi 'Wiener Studien' vol. XIII p. 31.

⁶⁾ Hex. 1804 ἀψίς ἐκείνην, ὅπερ εὗρε, τὴν θύραν codicis N varietas ἀφ' οὗ nullius est pretii.

ἀφ' in thesi secunda: P II 104, III 95, Suppl. III 10¹⁾;
 " " quarta: H I 218, Suppl. IV 84;
 δι' in thesi prima: P II 102. 113, III 86, Av. 87. 458, H I 186. 217,
 II 147. 161, R 125, Hex. 16. 53. 902. 1243. 1802. 1805.
 1820, Van. 7. 129, S 193. 194. 380, Suppl. III 17. 46.
 55, IV 57, XLVI 3, LXI 3, XCV 3;
 " " secunda: P I 44. 81. 97. 110. 147. 251, III 62. 116. 117.
 302, Av. 8. 136. 262. 263. 285. 287, H I 21. 170. 193.
 220, II 32, R 17, Hex. 428. 609.²⁾ 744. 745. 946. 1077.
 1529. 1768. 1889. 1899. 1901, Van. 138, S 28. 40. 53.
 247. 490, Suppl. III 13, IV 144, VII 2, XL 4, L 2;
 " " quarta: P I 176, Hex. 1876, S 511, Suppl. IV 131.³⁾;
 ἐπ' in thesi prima: P III 365, Hex. 150;
 " " secunda: P I 51, II 53. 208, Av. 264, H I 58. 241,
 S 107.⁴⁾;
 " " quarta: P III 338, Av. 399;
 " " quinta: Hex. 1168.
 ἐφ' in thesi prima: P I 44, II 103, S 586, Suppl. XLVIII 8;
 " " secunda: Suppl. I 114;
 καθ' in thesi prima: P III 21, Av. 317;
 " " secunda: P I 113, II 100. 373, III 71.⁵⁾ 246.⁶⁾ 395.
 445, Av. 15. 18. 59. 122. 201. 203. 281.⁷⁾ 332. 397,
 H II 7. 9. 99. 207, Hex. 441.⁸⁾ 634. 681. 708. 882.
 1138. 1300. 1395. 1471, Van. 4. 35. 86. 111, S 39. 48.
 192. 253.⁹⁾ 265. 267. 326. 348. 359. 377. 540. 543. 582,
 Suppl. II 43. 107, IV 78;
 " " quarta: P I 54, Av. 40, S 53. 413;

¹⁾ Scilicet lego: ἦν ὡς (pro ἦνπερ) ἀφ' ὅλους προσλαβόν πανοπλίν, quae lectio editionis principis scripturae: ἦνπερ πρὸς ὅλους καὶ. praferenda est.

²⁾ Τὰς σὰς δι' αὐτῆς, ὡς ἐφικτόν, ἐμφάσας. Ex interpolatione διαυγεῖς in p₂ fluxit. Contra Hex. 1766 εἰ καὶ διαυγοῦς εὐπορήσει παρδίας in N m. pr. δι' αὐτοὺς dederat.

³⁾ De Hex. 821 καὶ τῇ δοκήσει δι' ἀφενοῦς ἀμαρτίας cf. p. 266 infra.

⁴⁾ De H II 203 καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς σγηματουργήσεις φύσιν cf. Stud. p. 21 n. 4.

⁵⁾ "Η τῶν καθ' αὐτὸν ἐξεπήδα ταγμάτων (pro κατ' αὐτὸν) cf. Stud. p. 246, ubi etiam P III 246, Av. 281, Hex. 441 (not. 6-8) tractavi.

⁶⁾ Ἐλθεῖν καθ' αὐτοῦ συντομώτερον ξίφος (pro κατ' αὐτοῦ).

⁷⁾ Καὶ τῇς καθ' αὐτὸν ἀστραλείας ἡμέλει (pro κατ' αὐτῶν).

⁸⁾ Αὐτὸς καθ' αὐτὸν (κατ' αὐτὸν Querc.), ὡς θέλει, ἐμφέρεται

⁹⁾ Καὶ πῶς καθ' αὐτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις (pro καὶ καθ' θεατοῦ) cf. p. 135 n. 4 supra, sed θεατοῦ simul tolerari potest cf. P III 361 αὐτὸς κατ' ἐμαυτὸν συλλαβῶν ἔργη τάσεις.

$\alpha\alpha\theta'$ in thesi quinta: Av. 132, Hex. 278. 1086. 1332. 1889, quibus locis $\alpha\alpha\theta'$ ἡμέραν occurrit, quae forma pro $\alpha\alpha\theta\eta\mu\acute{e}\rho\alpha\eta$ in eadem trimetri sede reponenda est R 115 et fr. 133¹);

$\alpha\alpha\tau'$ in thesi secunda: P I 14, II 106, III 182. 361. 409. 416, Av. 140. 193. 245. 350. 372. 418, H I 18. 33, II 94. 97. 171, R 99, Hex. (116 cf. Stud. p. 132 n. 2). 236. 1857, Van. 40, S 676, fr. 110. 177 bis (cf. Stud. p. 25) et apud Theoph. p. 308, 14 (Stud. p. 28 n. 5)²);

" " quarta: P III 437, Hex. 998. 1303. 1696³);

" " quinta: Hex. 829;

$\mu\epsilon\theta'$ in thesi prima: P II 101;

" " secunda: P I 165, S 257. 304, Suppl. II 53;

" " quarta: Hex. 902;

" " quinta: P II 368.

$\mu\epsilon\tau'$ in thesi prima: P I 36;

" " secunda: P I 135, H I 42. 154, II 30, S 207;

" " quarta: P III 458, H II 162, Hex. 897, 1906⁴).

$\pi\alpha\varrho'$ in thesi prima: P I 23, Av. 322, H I 123, II 124, Hex. 1781. 1815;

" " secunda: P I 28, III 142. 274. 327, Av. 57. 61.⁵ 224. 328. 407. 422. 470, H II 77. 187, R 93. 96. 128, Hex. 334. 597. 845. 932. 1026. 1061. 1088. (1137 cf. Stud. p. 134 n. 5). 1182. 1347. 1410. 1487. 1611, Van. 97. (146 cf. p. 134 n. 7 supra). 173, S 171. 325. 506. 615, Suppl. II 26. (92). 104, IV 22⁶);

¹) In versus introitu $\alpha\alpha\theta'$ ἡμέραν habes P III 21 et Av. 317. Quodsi codicum memoria respicitur, Vp semper $\alpha\alpha\theta\eta\mu\acute{e}\rho\alpha\eta$ adgnoscunt, T ubique $\alpha\alpha\theta'$ ἡμέραν habet, in Hexaëmero M et N ita variant, ut singulis locis (278 N, 1889 M) $\alpha\alpha\theta\eta\mu\acute{e}\rho\alpha\eta$ suppedient. Sed P II 368 omnes libri manuscripti (MVp) in lectione $\mu\epsilon\theta'$ ἡμέραν consentiunt.

²) De P III 71. 246, Av. 281, Hex. 441 cf. p. 262 n. 5-8.

³) P II 336 γνώμη κατέγει καὶ κατέπιν τοῦ σοῦ κράτους et 357 Σμως ὑπῆρχη καὶ κατέπιν, κανός δὲ κηνον vocem κατέπιν in κατ' ὅπιν disiungere non audeo cf. Lobeck. Pathol. Prol. I p. 597.

⁴) Ineptum versum (Hex. 513) ὡς μὴ δεηθῇ τοῦ μετ' αὐτὸν πυθμένος recte omitunt MV, nec iuvat N, ubi post 514 trimeter legitur, aut TB, qui ἡς pro ὡς praebebat.

⁵) Καὶ τοῖς παρ' αὐτῶν ἀμμασιν πεφυμένως (pro ἔαυτοῖς) cf. Stud. p. 9 n. 5 et 231. Similiter Van. 175 ἐν τοῖς ἔαυτοῖς ἀντικλομένης στρόφοις Morellus ἔαυτοῖς praebet (cum L), quod vitium iam editio Commeliniana (a. 1596) sustulit (= VTp).

⁶) Eodem pertinet P II 120 καὶ δὴ παρευθὺς τὴν ὑπέρθεσιν φθίσας, sed iunctim vox efferenda est ut παρευθύς (An. p. 1696 B) et παρεύρημα (ibid. p. 1729 B: παρὸν γένημα Esc.). Nec repugnat Hex. 236 ἐν τῇ κατ' εὖθε (κατευθὺς MTp) τῶν ἐλασμάτων

$\pi\alpha\rho'$ in thesi quarta: P I 191, III 192. 217, R 123, Hex. 1333. 1349.
1358. 1555;
" " quinta: P III 167, Av. 349, Hex. 1544. 1829, Suppl.
I 114.

ūφ' 1) in thesi prima: R 127, Suppl. III 29;
" " quarta: Hex. 1848.

Eodem iure per elisionem atona evadunt ab omni suspicione remota:

ᾳλλ' in thesi prima: P I 35. 76. 90. 100. 107. 124. 166. 191. 227. 248, II 32. 153. 160. 194. 207. 211. 213. 333.²⁾ 338. 350. 361, III 53. 59. 65. 78. 107. 159. 198. 262. 290. 366. 385, Av. 26. 71. 122. 125. 167. 186. 195. 209. 248. 260. 294. 401. 434. 516, H I 49. 108. 120. 156. 172, II 13. 23. 112. 122. 131. 151. 185. 204. 220, R 64. 74. 112, Hex. 39. 60. (77 cf. Stud. p. 131 n. 4). 119. 166. 191. 212. 237. 248. 260. 284. 287. 319. 347. 399. 451. 481. 535. 589. 591. 597. 611. 791. 883. 894. 1000. 1231. 1345. 1356. 1431. 1707. 1717. 1766. 1775. 1838. 1881, Van. 13. 34. 231, S 11. 56. 69. 100. 105. 166. 170. 184. 226. 234. 263. 283. 291. 327. 350. 425. 433. 445. 481. 488. 513. 563. 608. 691. 702. 721, fr. 11. 46. 79, apud Theophan. p. 324, 17 (Stud. p. 33), apud Georgid. (ibid. p. 184), Suppl. I 90. 100, II 35. 59, III 33. 44. 57. 72. 74, IV 9. 14. 41. 47. 49. 79. 133. 162, XLVII 3, XLVIII 6, LXX 2. XCVIII 2³⁾;

in arsi prima: S 415;

" " secunda: P III 283, S 260;

τάσσει, siquidem loci significatio premitur cf. Lobeck. ad Phrynic. p. 144 sq. et Pathol. Prol. I p. 616 sq. Temporis enim notionem apud Pisidam modo εὐθεῖς; (P I 135, 155, 157, 191, 200, II 194, 203, 231, 271, III 86, 106, Hex. 282, 286, 362, 910, 943, 1642, Van. 126, 181, S 319, 505, 681, fr. 41, Suppl. I 24, An. p. 1700 B, 1717 B) modo εὐθέως; (P II 21, 182, III 26, Av. 140, H I 234, Hex. 610, 676, 1904, S 216, 217, 231, 403) exprimit.

²⁾ Cf. Stud. p. 221.

³⁾ De versu interpolato: ἀλλ' εἰσὶ πάντα πρός τι γράμμιον τέλος; cf. p. 134 n. 8 supra.

ἀλλ' in arsi tertia: P II 75, Av. 228, H I 55. 145, II 32, Hex. 765.¹⁾ 1527. 1692, S 155. 276. 630. 659, Suppl. IV 29. 85;

" " quarta: P I 141, II 3. 299. 313, Av. 503, H I 191, Hex. 240. 245. 357. 1169. 1570, Suppl. I 91²⁾;

" " quinta: S 678;

μηδ' in thesi prima: P II 328, H II 114, Hex. 351. 357. 534. 737. 1240, Van. 135, S 177³⁾.

οὐδ' in thesi prima: P II 280, Av. 255. 257. 513, H II 45, Hex. 1341, S 432, fr. 78 et Stud. p. 153 ex Suid. vol. II 1 p. 334, 13.

In nullam praeterea offensionem δ' incurrit, ubi elisio monosyllabi vim omnino frangit:

in thesi prima: P II 340. 352, III 442, Av. 112. 149. 339. 396. 429. 490. 511, H I 29. 95, II 75, Hex. 273. 275. 308. 467. 563. 583. 1147, Van. 154. 195. 213. 227, S 268. 284. 298. 301. 317. 318. 399. 405. 427. 461. 478. 529. 660. 682. 686, Suppl. II 88 (sive 99), IV 36, CVII 16, fr. 140 et apud Theoph. p. 308, 14 (Stud. p. 28 n. 5)⁴⁾;

in arsi prima: P I 177. 244, fr. 5. 19. 106, Suppl. XXXV 4, tum Av. 78 τὴν γῆν <δέ> ὑφέλκων ex conjectura nostra⁵⁾.

Neque enim δ' in quinta thesi adgnosci potest H II 163, ubi τοῦ Δούβιος in τοῦ δέ ὁ βίος abiit (cf. Stud. p. 119 n. 2), nec minus corrupti

¹⁾ Δοκεῖ παρελθεῖν, ἀλλ' ἔνει μένει μόνον. Scilicet codicis p₂ scriptura δ. π. πλὴν ἐκκλίνεται μόνον rudem correctorem sapit.

²⁾ R 110 τοὺς πολλάκις φεύγοντας, ἀλλὰ πολλάκις memoriam τ. π. φ. ἀλλ' αὐθίς ἄναξ offert M, sed interpolationem vocis αὐθίς mensura prodit; accedit quod etiam v. 111 τῷ σῷ λογισμῷ δεξαστικῶς τετμημένους vitiōse λόγων in eodem codice extat. Ceterum cf. Av. 56 καὶ ταῦτα πολλῶν πολλάκις τετμημένων.

³⁾ In prima arsi habes S 23 εἰ μηδ' ἀν αὐτὸς τῶν λόγων ἴνειγετο, sed omnino legendum: εἰ μηδὲν (pro εἰ μηδ' ἀν), quod versus initium Hex. 752. 1649, S 404 recurrit. Perperam etiam Hex. 74 καὶ μηδὲν ἡμῖν ὡς ἀκόμπιοις κομπάσης Vp μηδέ εἰ offerunt.

⁴⁾ Hex. 975 καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐκπορεύοσι τὸ κράτος pedem solutum falsa varietate τῶν δέ tollunt Vp (τῶν N); Hex. 438 τοῖς ἀφεσίμοις δακτύλως ὑπογράζει nihil codicis V memoria τοῖς δέ ἀφεσίμοις καλ. iuvat, siquidem καὶ ante τοῖς supplendum est cumi MTp et Morelli margine, unde cadat necesse est Muelleri (ad Ignat. p. 8 n. 5) et Hilbergii ('Wiener Studien' vol. VIII p. 302) conjectura: τοῖς ἀφεσίμοις <δέ> δ. ὑπ.

⁵⁾ Van. 179 στρέψει δὲ πυρνὰ τὰς κόρας τῶν δημαρτῶν voce πυρνὰ destitutus δέ ἐαυτῆς temptabat Morellus, attamen πυρνὰ optime (cf. P I 31, Hex. 1309. 1877) praebent MVTLp. Nec magis Hilbergii et Bekkeri commenta ad P I 116 et III 3 in censem veniunt cf. Stud. p. 211 et 209 n. 2.

sunt Hexaëmeri versus duo, qui in secundi et tertii pedis thesi δ' exhibent:

21 ἐλαμψε δ' ἡμῖν τὸ πρός εἰρήνην σέλας
et 821 καὶ τῇ δοκήσει δ' ἀψινοῦς ἀμαρτίας.

Alterum quidem versum (821) ex editione Hercheriana adposui, sed editoris silentium de Morelli et Quercii memoria δι' manifesto operarum vitium arguit, quod fugit Hilbergium, cum (vol. VIII p. 308) δι' ex coniectura proponeret. Nec tamen δι' Pisidae manum reddit, quandoquidem sincera memoria τῆς in MVTpN₂ extat cf. P III 44 ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἐφάνετο et Hex. 280 ἐν τῇ δοκήσει τῆς μάχης ἡνωμένας. — Prior autem locus (21) ad versuum seriem (18 sqq.) pertinet, quae et correctorum incursionses et interpolatorum contumelias perpessa ita refingenda est:

ἐπεὶ δὲ τῇ σῇ φωτοκοσμῷ λαμπάδι
παρῆλθεν ἡ νῦν καὶ τὸ πνεῦμα σου φθάσκω¹⁾
τῷ²⁾ τῆς μεσίνης³⁾ ἀντεφύσησεν⁴⁾ νέφει,
ἐκλάμψκω⁵⁾ ἡμῖν τὸ πρός εἰρήνην σέλας⁶⁾;
ἥκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καρδίας κτλ.

decem versiculis (22—31) missis, quos quidem Quercius⁷⁾ inter σέλας et ἡρω ex Vatic. 166 inseruit:

¹⁾ Vp₁ verborum νέφει et φθάσκω sedes mutant, at cf. p. 232 n. 2 supra; de participiorum concursu cf. P II 57 sqq., S 531 sq., Suppl. I 27 sqq.

²⁾ Ex V falso τῷ enotavit Quercius.

³⁾ Morellus et Quercius τοῦ λογισμοῦ praebent, τῆς μερίμνης Hercher ex A reduxit, quocum codice VTpN aliisque libri quos inspexi conspirant; variam lectionem τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφύσησην (sic) νέφη iam Morellus in margine adscriperat, quae memoria ex Paris. 1281 videtur fluxisse, ubi male 18 ἐπὶ pro ἐπεὶ, 19 φθάσει pro φθάσκω, rectius 20 τὰ τῆς μερίμνης ἀντεφύσησην νέφη habet.

⁴⁾ In editionem Quercianam casu fortuitoque ἀντεφύσησεν inrepsit.

⁵⁾ De transitiva vocis significatione cf. An. p. 1701 D ὁ δὲ οὖς σιδήρῳ πυρίτης λύθεις κρουόμενος τῇ βίᾳ τῆς πληγῆς τοὺς σπινθῆρας τῆς ἀρετῆς πλέον ἐξελαμπεῖν, — Suppl. XXIV 2 ἐλαμψκω ἐν γῇ τὰς βολὰς τῶν θαυμάτων.

⁶⁾ Καὶ λάμψκω — σέλας N, ἐλαμψει — σέλας T suppeditant, ubi 21 ante 20 (τὸ τῆς μερίμνης ἀντεφύσησης νέφει) conlocatur; cum T faciunt Taur. 304 (τῷ — ἀντεφύσησεν νέφει 20) et Vindob. Med. 38 (τῷ 18, λύγε pro φθάσκω 19, τῷ — ἀντεφύσησης νέφει 20), tum codices nonnulli, qui aliam contextus rationem praestant: Vindob. Theol. 242; v. 18. 19. 20 (καὶ τῷ μερίμνης ἀντεφύσησης νέφει). 21, — Paris. 1302: v. 18. 21. 19. 20 (τῷ τῆς μερίμνης ἀντεφύσησης νέφει), — B: v. 18. 19. (παρῆλθεν ἡ νῦν, ἐν δὲ τοῦ πως φύρασθαι) 21, — Ottobon. 342; v. 18. 19. 21.

⁷⁾ Idem ex Taur. 304 varietatem ἀσθενεύσα τοῖς λόγοις 23, ὑπερφύσης γάρ 24, ἀρσῖς 29 excitat, ac praeterea post 31 duos trimetros ἡ προγραφὴ δὲ τῶν λαλούντων δρα-

χεὶ γὰρ ἡμῖς τοῖς νοήμασι τρέφεις
 καὶ ψυχαγωγεῖς ἀσθενοῦντας τοὺς λόγους·
 ὑπὲρ φύσιν δὲ ψηλαρχῖς τὰ τοῦ βάθους¹⁾
 καὶ τῶν φρενῶν τὴν γνῶστιν ἡτονημένην
 τῷ σῷ ακμήρεις γνωστικῷ ακμήροι,
 καὶ τῷ σοφῷ σου καὶ λαλοῦντι φρεμάνῳ
 τὰ νεῦρα θίλαπεις τῶν γραφῶν καὶ τοὺς τόνους
 ζητῶν τὰ κοιπτὰ ταῖς Γραφαῖς²⁾ τῶν δογμάτων,
 καὶ τῷ προξηνεῖ καὶ γαληνῷ σου λόγῳ
 μαρτυριῶντας ἔξεγειρεις τοὺς λόγους³⁾.

Ultra haec exempla poeta non est progressus: magistri enim artificium ita expolivit, ut omnia vocabula accentu distincta elisione vacare iuberet, in encliticis vero elisionem omnino declinaret, ne praecedens vox cum enclitica cohaerens debilitaretur.

Nonni pedisequum adgnosces in voculae γε elisionem inquirens: sane editiones nostrae contra Nonni usum (cf. Ludwich. p. 20) formam γ' quater suppeditant, sed critica ratione exemplorum recensum agens

μάτων | ἔρως προξενῆς καὶ θεότρωτος λόγος comparere monet: equidem in eodem libro v. 23 ἀσθενοῦντας repperi, 24 inter 28 et 29 extare observavi, inter 25 et 26 versiculum, καὶ τῆς δισπτρας τὴν διπήν ἀντιστρέψων animadvertis, tum lectiones notavi: 22 ἀε m. p. r. 23 ψυχαγωγῆς (ψυχαγωγὸς m. pr.), 29 ἀρχῆς, 30 προξηνῆ, 31 μαρτυριῶντας ἔξεγειρεῖς τοῦς, suppl. προγραφῆ.

¹⁾ Evidem versum in Vat. 166 ita suppletum esse vidi, ut inter 28 et 29 verba ὑπὲρ φύσιν δὲ ψηλαρχῖς τὰ τοῦ βάθους conlocanda esse significetur.

²⁾ Perperam Quercius codicem legit, ut qui ταρχῖς a m. pr., αρχῖς a m. sec. praebeat; ac scripturam ἀρχῖς vox ψηλαρχῖς (24) vindicat.

³⁾ Versus adulterinos iam Morelli editio altera (1618) p. 82 in codice Regio post v. 38 cum hac lectionis discrepantia adiungi refert: 22 χεὶ, 24 ὑπερφυῖς; γὰρ (inter 28 et 29), 25 ἡτονημένων, inter 25 et 26 καὶ τῆς δισπτρας τὴν διπήν ἀντιστρέψων, 29 ἀρχῆς, post 31 ἡ προξηνῆ δὲ τῶν λαλοῦντων δογμάτων | ἔρως προξενῆς καὶ θεότροπος πόθος. Morelli vero fontem mihi in N indagasse videor, levem contextus diversitatem (22 χεὶ, 25 ἡτονημένη, inter 25 et 26 ἀντιστρέψεις) ipsius Morelli incuriae adscribendam esse ratu. — Tertia autem recensio in Bignei Bibliotheca Veterum Patrum ⁴VIII (1624) p. 387 sqq. additum inter 25 et 26 caret (propter v. 15 καὶ τῆς δισπτρας τὴν διπήν ἀντιστρέψει?), tum δογμάτων pro δογμάτων (et θεόπροπος pro θεότροπος) offert, videlicet ex editoris conjectura, quamquam δογμάτων B adgnoscit ab Hercherio excussum, verba καὶ τῆς δισπτρας τὴν διπήν ἀντιστρέψεις praeter Vat. 166 etiam T omittit, qui interpolationi locum dat inter 33 et 34, a textu autem Querciano distat v. 23 (τοῖς λόγοις), 24 (ὑπερφυῖς γὰρ - βάθους inter 28 et 29), 29 ἀρχῆς. — Ceterum Hercher rem leviter gessit, cum versus ad codicis B fidem adponens in regione determinanda nullam fontis sui rationem habuit, ubi inter 33 et 34 supplementum compareat, nec melius ei res cessit, cum trimetro καὶ τῆς δισπτρας τὴν διπήν ἀντιστρέψεις (inter 25 et 26) recepto versum 15 καὶ τῆς δισπτρας τὴν διπήν ἀντιστρέψεις contra libri B fidem (= N et Taur. 304) intactum reliquit.

testes fietos et commentarios subornari, Pisidae vero artem ad magistri arbitrium prorsus adcommodatam esse perspicies, unde conjecturae Hilbergianae fundamentum in Van. 146 (cf. Stud. p. 189 n. 1) subducitur.

Hex. 712 δέον γάρ κύτην δέρμα τομφώδες (τομφώδες mendose Querc.) γ' ἔχειν iam Hercher ex B (τομφώδες) φέρειν reposuit, quam emendationem MVTpN confirmant; falsariorum officinam retegunt:

in thesi prima Hex. 1203 η γ' Ὁρφέαν κρούοντα μυθώδη λύραν,

1291 η γ' ἔξι ἀμόγθων συμπλακεῖσα πλασμάτων,

„ „ secunda Hex. 1699 κύθις τό γ' ἐγκρίνωμεν η κριτωμένως.

Hex. 1203 γ' fortasse ex suo invexit Morellus, siquidem VTpB hiatum η Ὁρφέαν praebeat; utut est, versus ad suppositiciam Hexaëmeri particulam pertinet, quam optimo iure MN omittunt (1198—1203):

κύκνον δέ ποτος ἔξεπαίδευσε τρόπος
εις ἄκρον ¹⁾ ἐλθεῖν μουσικῆς εὐρυθμίας;
θε τὴν πτερωτὴν ἔξαπλώσας πρατίδικ
τερπνὴν ζενουργεῖ ταῖς πνοαῖς μελωδίκν.
καὶ τοῦτον οὐδὲ θυμαράσαι πολλῷ πλέον
η Ὁρφέαν κρούοντα μυθώδη λύραν.

Notabile vero interpolationis indicium T praebet, quippe qui aliam versibus sedem (inter 1249 et 1250) non sine lectionis varietate ²⁾ adsignet.

Hex. 1291 itidem in spurio carminis supplemento (1286—1292) legitur:

πόθεν ταῦς πρόεισιν ὥρκιος πάλιν,
ὅρνις δικυρής καὶ κατάστερος φύσει,
τὴν πορφύραν πτερωτός ἡμφιεσμένος;
ἔξι ης ἀλαζῶν καὶ τυφώδης τὴν θέαν
μόνος διάττει τῶν ἀπάντων ὄρνιθων.
η γ' ἔξι ἀμόγθων συμπλακεῖσα πλασμάτων
πολλὴν γύσιν ἔμπειν κύτῳ γρωμάτων.

Quod iudicium pluribus Hilbergii observationibus ('Wiener Studien' VIII p. 301 et Byz. Ztschr. VIII p. 338) corroboratum praeter B optime comprobant MTN, nec leve momentum V adfert, siquidem accessionem

¹⁾ Recte pro αὔραν correxit Hercher; sed Hex. 1610 πνέοντος αὔραν τοῦ νοσοῦντος ἔσγάτην forma αὔραν l'isidae reddenda est.

²⁾ 1199 αὐτὸν pro ἄκρον (sive αὔραν), 1201 μελωδύταν pro μελωδίαν, 1203 θυμαράδη pro μυθώδη.

inter 1317 et 1318 inculcat. Ceterum V perinde ac p malum malo sanat, cum ἥτις pro ἥ γ' ἔξ exhibet¹⁾.

Hex. 1699 Quercii conjecturam τό γ' amplexus est Hercher; Morellus τέ γ' habet, in meis codicibus modo τέ (VTpN) modo δέ (M) extat²⁾. Per se et κῦθις τέ (P III 313, Av. 198)³⁾ et κῦθις δέ (Hex. 524, 1329, Van. 50) bene admitti potest, sed profecto viam deviam sequimur, si tantummodo singularum vocularum usus examinatur, quamquam ex parvis saepe magnarum rerum inelinationes pendent. Hiatus enim non minus a Pisidae consuetudine alienus haud incommodo conjectura κῦθις δίκαιόνωμεν expleri potest, attamen rei momentum sententiārum nexus facit. Nimirum Dei natura hoc modo 1694 — 1701 enucleatur:

ὅ πανταχοῦ μέν, οὐδὲκαῦ δέ, καὶ πάλιν
καὶ πάντα καὶ ἐν ταῦτα γάρ συναπτέον,
μήπως ὑπαχθῆ τοῖς κατ' αἰσθησιν τύποις
τὸ ἐν μονωθέν, τῇ δὲ πάντα συνθέσαι,
δηλοῦντες κύπτοι τὴν ἀπερίληγπτον φύσιν,
κύθις τό γ' ἐγκρίνωμεν ἡριθωμένως,
μήπως τὸ⁴⁾ πάντα σγῆ κακήν ὑποψίν
καὶ δόμεν εἰρημὸν τῇ φεύσῃ συνθέσαι.

Qui versus exacto iudicio perpensi narrationis continuationem propter v. 1698 sq. misere turbataū produnt. Quodsi lectionis varietate⁵⁾

¹⁾ Accedat codicum Vp varietas: 1286 ὑράσμένος (pro ὑράσιος πάλιν cf. p. 248 supra), 1287 φύσις (pro φύσει), 1291 πολλὴν γένουσι om. (sed in V postea ποιητίαν suppletum est), ἔσπειρεν (pro ἔμεξεν)

²⁾ Sine γ', quae particula Nonno prorsus ignota apud Pisidam satis angustis finibus continetur. In carminibus habes: ὃς ἔν γε S 163, Suppl. II 62, εἰ δ' αὖ γε S 268, 284, 298, 318, 405, 427, 461, 686, Hex. 1147, εἰς δ' αὖ γε S 682, μηδὲ αὖ γε Hex. 534, 1240, ὃ δ' αὖ γε Av. 112, Hex. 563, τὸ δ' αὖ γε Av. 339, Suppl. CVII 16, τῇ δ' αὖ γε S 301, οἱ δ' αὖ γε Av. 429, τοῖς δ' αὖ γε Av. 396, Van. 195, οὐδὲ αὖ γε Av. 255, 513, H II 45, S 432, τῇ δ' αὖ γε H I 29, Hex. 308, S 660, ἐν δέοντι γε P II 181, εἰ γε H II 164, Hex. 72, 829, 1396, S 506, εἴγε Av. 380, S 153, 592, Suppl. II 15, καὶ γε P III 460, καίτοι γε Av. 320, ὅποις γε P II 323, σαρῶς γε Stud. p. 181, ὃς γε Hex. 589 (Stud. p. 127 not.). Ex vita Anastasii accedant: οὐ γε p. 1705 A (nisi potius εἰ γε legendum cum Esc.), κατά γε p. 1697 A, μήπα γε p. 1696 C, 1712 A, οὐ γε p. 1705 A, πρό γε p. 1681 C, 1692 B, τό γε p. 1692 B, τόν γε p. 1697 C, ὑπέρσυγε p. 1701 A, sed p. 1728 A ὃν δὴ pro ὄν γε non solum Esc., verum etiam Laur. suppeditat cf. δὲ δὴ p. 1697 B, 1705 A, ell. οὐδὲ δὴ 1725 B, ὅτον δὴ 1696 C, ἔνθα δὴ 1689 C.

³⁾ Cf. etiam καὶ-κῦθις H II 189, Hex. 300, Suppl. XCVI 3.

⁴⁾ Vulgatam memoriam τὰ ex Morelli conjectura correxi cf. 1708 τὸ πάντα καὶ ἐν.

⁵⁾ 1697 ἐν οὐδὲ pro αὐτοῖς offert T, 1698 ἐγκρίνωμεν pro ἔγκρίνωμεν pN₂. Mendosa est codicis p scriptura ἡριθωμένος cf. p. 231 supra.

sermonis contextum neutquam reparari posse reputamus, optime vero resectis verbis δηλοῦντες — ἡρῷων ἐνος orationem procedere nobis persuademus, sine haesitatione acrem morbo medicinam opponere debemus, quapropter nullus dubito, quin versus 1698 sq. ex interpolatoris cerebro manarint.

Itaque feliciter quaestionem de particula γε elisa nobis videmur absolvisse¹⁾, nec indicii summa in forma γοῦ infringit H II 118, S 201. 472, An. p. 1684 B usurpata²⁾, siquidem compositionis membra ita coaluerunt, ut γ' in quaestionem minime veniat.

Quae disciplina tetrica magis in aperto est, si voculae τε rationem ducimus: Nonni enim morositate in vincens (cf. Ludwich. Beitr. p. 23 sq.) numquam elisionem poeta noster admisit, unde Bekkeri conjecturam .Av. 78 τὴν γῆν <θ'> ὑψελκων ἐξ ἐκείνης εἴληστο reiciendam esse sequitur³⁾.

Cum τε quadamtenus μῆτε, οὖτε, ὅτε societatem coēunt, unde Nonni exempla (cf. Ludwich. Beitr. p. 19 sqq.) explicari possunt, non item Pisidae locus P III 127:

(δέ εὖτε μῆτρὸς τῇ φιλοστόργῳ φύσει)
οὖτ' αὖ τοσοῦτον τοῖς τέκνοις ἀνθέλκεται,

itaque tantum abest, ut Hercherio adstipuler, qui Hex. 350 sq. καὶ μῆτε συνδεθείσκη εἰς λύσιν τρέχειν, | μ.η.δ' αὖ παρελθεῖν τοὺς πεπηγμένους ὄφους εκ libidine in verborum contextum μῆτ' recepit, 733 sqq. ὅπως τὸ πνεῦμα τῶν ὄχετῶν δικτρέγον | μῆτε στενωθῆ τῇς ὄδοις πεφοργμένης, | καὶ πνευματώσῃ καὶ σκοτώσῃ τὴν θέσιν | καὶ τὰς ἐπιγύσεις προεπλάσῃ ταῖς σύψει, | μ.η.δ' αὖ ταράχη καὶ θολώσῃ τὰς κόρκας adnotationem criticam conjectura μῆτ' ornavit, ut οὖτ' περ περαμ pro οὐδ' inrepsisse persnasum habeam⁴⁾. Saepius quidem Pisides legitimam particularum μῆτε-μῆτε (Hex. 315 sq. 498 sq.

¹⁾ Hex. 1618 ὄλον κρατῆσαι τὸν ὑψ' ἄλιον τόπον Morelli editio altera (1618) prosodiae vitium scriptura τόν γ' tollit, qua editoris conjecturam offerri manifestum est; recte tamen Hercher codicis V (= MTpN) memoriam ὄλων—τόν—τόπων secutus est.

²⁾ Cf. Stud. p. 217 n. 4.

³⁾ Cf. p. 265 supra.

⁴⁾ Cf. Stud. p. 28 n. 5; de ἡτε cf. de G. P. Nonni sectatore p. 12 (Analect. p. 49). Alia est coniunctionis ὅτε ratio, ubi ὅτε et αὖ ita coaluerunt, ut una vox efficiatur, quapropter praeceptis metricis non repugnant Pisidae exempla, quae quidem semper primum trimetri pedem occupent: P I 62, Hex. 525. 529. 532. 619. 767. 988. 1145 (at cf. Stud. p. 134 n. 5; ceterum N formam ἐπάνω auctori nostro prorsus incognitam offert neque aliunde eadem varietas in tertia Morelli editione fluxit cf. p. 267 n. 3 supra). 1218. 1325. 1361. 1428. 1433. 1841, Suppl. III 31. Adde An. p. 1681 B.

1142 sq. 1715 sq., Van. 132, S 397) et οὔτε-οὔτε (P III 66, H II 148 sq., Hex. 547)¹⁾ copulationem adhibet, quotiescumque vero elidendi discrimen subiturus est, artis metricae vinculis adstrictus a vulgari ratione deflectere non dubitat cf. Hex. 355 sqq. μήτε²⁾ τρέπεσθαι παγγενῶς, καὶ συγγύσεις | ταῖς κοσμολέθροις ἐκτροπαῖς παρειςχειν, | μηδὲ αὖ μένειν ἀτρεπτον, 533 sq. καὶ μήτε πυρσοῖς ἐξατμίζων τὴν δρόσον, | μηδὲ αὖ γε τεφρῶν τῇ γαλάζῃ τὴν φλόγα, 1239 sq. ὡς μήτε τοὺς ἐξωθεν ἐκλῦσαι τόνους, | μηδὲ αὖ γε τοὺς ἐσωθεν ἀμβλύναι πόρους, Van. 132 sqq. ὡς μήτε γαύνας μήτε μὴν ὑρεμένως | κινῶν τὰ νεῦρα τῶν ἐν ἡμῖν ὀργάνων | λύσῃ τὸν ἀρμόζοντα τῇ φυγῇ τόνον, | μηδὲ αὖ βικίς καὶ βιρείς συντάσσει | φύρη τὰ κοινὰ ταῦτα τοῦ βίου μελη³⁾), S 176 sq. ἀνθρωπε, μήτε κλέπτε τὴν Γραφὴν ζέων, | μηδὲ αὖ χρῖσσον τῇ Γραφῇ παρεγγράψων, — Av. 253 sqq. ὃν οὔτε γειμῶν κανοτικὴν ἔχων ζέσιν | ἐπιεισ δοῦναι τοῖς ἀγῶσιν ἀργίαν, | οὐδὲ αὖ γε μητρὸς ἐξενέρωσεν πόθος, | οὐδὲ ἀντκνεῖλεν αὐτὸν ἔμφυτος βία, fr. 77 sq. οἵς οὔτε δίψης ἔστιν ἥττων ἡ φύσις, | οὐδὲ αὖ κονίστρως ἐνδεής ἡ στερρότης.

Manifestam igitur interpolationis notam codicis M varietas αὗτ' ἔρεισμα P II 352 (εἰς δ' ἀντέρειστο μα προβλατῶν ἀνετράπη) habet⁴⁾, nec melius Hex. 895 λέληθε τάξις οὐρανοῖς, ἐν αἰθέρι praepositionis ἐν defectum ante αἰθέρι scripture ἐν οὐρανοῖς λέληθεν εἴτ' ἐν αἰθέρι sanat T⁵⁾.

¹⁾ Addo P III 286 sqq. ἐντεῦθεν οὐδὲ φόρτον ἐν κτήνοις τότε | καθεῖλεν οὐδεὶς οὔτε μὴν τὴν γαστέρα | προφῆτης ἀνεπλήρωσεν, οὔτε τις γόνον | κλίνας ἐλαφροὺς τοὺς πόνους εἰργάζετο, ubi οὐδὲ nullam difficultatem parat cf. Hartung, Lehre von d. Partikeln vol. I p. 201. Suspicio vacat etiam μηδὲ-μηδὲ P II 36 sq., An. p. 1708 A. D. 1728 A et οὐδὲ-οὐδὲ P I 224 sq., S 432, Van. 27 (cl. οὐδαμῶς-οὐδὲ H II 44 sq.), sed S 502 ὡς μήτε κλέψῃς ἡ νοθεύσῃς ἐξ ἔθους legendum omnino μή τι cf. μη-η Hex. 587, An. p. 1712 B, οὐδεῖς-η P III 71.

²⁾ N μήτ' ἐντέπεσθαι: falso offert. Citra necessitatem μηδὲ ex conjectura Hercher edidit, non dubitandum vero, quin eadem medela S 526 ὡς μήτε τοῖς στῖς ὠφελεῖσθαι φαρμάκοις egeat.

³⁾ Cf. p. 126 supra.

⁴⁾ Accedit quod Pisides αὖ non cum τε, sed cum γε copulat, quae ratio post δ' conspicua est Av. 112. 339. 396. 429. H I 29, Hex. 308. 563. 1147, Van. 195, S 268. 284. 298. 301. 318. 405. 427. 461. 660. 682. 686, Suppl. CVII 16 cf. insuper δ' αὖθις Hex. 583 cl. An. p. 1700 B. — Similis memoriae varietas in codice Vindob. Theol. 242 occurrit, qui αῦτοθουμένη (= αὖτ' ὀθομένη) pro αὐτοθουμένῃ Hex. 114 praebet; attamen liber possimus aliis eiusdem generis corruptelis scatent e. gr. 48 ἐπ' αἰνους (pro ἐπαίνους), 88 τεθ' ἡκάς (pro τεθεικάς), 95 δρ' ὀρώντων (= ὑφορώντων in versiculo interpolato: προβλεπτικὸν δὲ τὸ γένος δρ' ὀρώντων pro προβλεπτική τις εἴπεν δξιδορκία), 108 ἐστ' ὑς (pro ἐστάς). Similia menda in Taur. 304 habet Hex. 48 φεύγ' εἰς (pro φεύγεις), 127 εὑρ' ἡν (pro εὑρύν).

⁵⁾

⁵⁾ Ob eandem causam N οὐρανῶν offert, τάξις οὐρανοῖς p; cf. tamen Lobeckius ad Sophocl. Ai. 397.

Accedat fr. 2 ποδάλγα, μῆτερ κοκυτοῦ¹⁾ τί με πλέον, ubi με πλέον, non μ' ἐπι²⁾ πλέον (eum M) genuinam memoriam repraesentat.

Duo praeterea elisionis exempla in editionibus occurrant legibus nostris contraria: P II 265 θήγων δὲ τὸν νοῦν τὸν σόν, ἵν' εὐμηχάνως et fr. 161 ὑψίστατ' ἐμπόνους, sed alterum prosodia refellit (cf. p. 126 n. 5 et 221 sq. supra³⁾), alterum totius glossae a Suida excitatae habitu redarguitur (cf. Stud. p. 146).

Quodsi in uno adspectu omnia ponimus, per singulos pedes verba elisa hoc modo disperiuntur:

t h e s i s		a r s i s
I	ἀλλ', ἀφ', δ', δι', ἐπ', ἐφ', κκθ', μεθ', μετ',
μηδ', οὐδ', παρ', ὑφ'.	ἀλλ', ἀνθ', δ'.
II	ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', ἐφ', κκθ', κκτ', μεθ', μετ',
παρ'.	ἀλλ', ἀνθ'.
II a	κκθ', κκτ'.	— — —
III	— — — —	ἀλλ', ἀντ'.
IV	ἀπ', ἀφ', δι', ἐπ', κκθ', κκτ', μεθ', μετ', παρ'.	ἀλλ'.
V	ἐπ', κκθ', κκτ', μεθ', παρ'.	ἀλλ'.

¹⁾ Scripturam ποδάλγα μῆτερ, Κοκυτοῦ τί με πλέον (θονοῦται τίκαται;) certissima emendatione corrixi: neque enim podagrae epitheton μῆτερ convenit neque a Coctyo Pisides cruciatur, sed podagrae doloribus acerius correptus poeta morbum suum (cf. Suppl. I 24 sqq.) 'eiuslata matrem' adpellat. Cui procul dubio Luciani versus (Tragodopod. 2) Ήοδάλγα, πολυτείνεται, Κοκυτοῦ τέκνον obversatur, nec tamen conjectura τέκνον vel θύγατερ (pro μῆτερ) Κοκυτοῦ probabilitatis speciem praestat. Alter lusit Hedylus Anth. Pal. XI 414 λυτημέλος; Βάλκου καὶ λυτημέλος; Λυροδίτης | γενάται θυγάτεροι λυτημέλης Ηοδάλγρα.

²⁾ Et anapaestus et tribrachys quinti pedis in censu venire potest cf. a) P I 193 (γλυκὺ πλέον), 229 (τέττε πλέον), II 299 (ἔπι πλέον), III 132 (συνήγητο πλέον), H II 79 (ἀντερέουσα πλέον), Hex. 824 (τοῦτο πλέον), S 224 (ἔστι πλέον), Suppl. IV 15 (ἔντενθα πλέον) ell. Av. 310, H I 113, R 29. 86, Hex. 725. 738. 1294. 1379. 1716. 1733, Suppl. CII 3; — b) P I 70. 90, II 55, III 260. 379, Av. 280. 307. 409, H I 211, R 56, Hex. 453. 461. 472. 648. 778. 1257. 1447. 1589, S 86. 215. 585. 600. 678, Suppl. IV 136.

³⁾ Apud Nonnum Dion. XXI 237 εἰρομένῳ τινὶ μῆθιν, ἵν' ἀγγεῖλοι Διονέσῳ optime ὄν reposuit Lehrs apud Ludwichium Beitr. p. 19.

Quin etiam in vita Anastasii eosdem terminos Pisides sibi constituit, extra quos egredi non posset, unde fit, ut praeter ἀλλ' (p. 1681 B. 1684 A. 1693 B bis. C. 1705 C. 1709 A. 1713 B. 1721 B), ἀντ' (p. 1709 A), δ' (p. 1693 B), δι' (p. 1689 A. 1692 B. 1693 D. 1696 A. 1701 C. 1709 A)¹⁾, ἐπ' (p. 1692 C. 1696 A, nec non 1693 B)²⁾, ἐφ' (p. 1681 B. 1692 B. 1693 B. 1709 C. D. 1720 A), καθ' (p. 1688 A. 1689 C. 1724 A. B)³⁾, μετ' (p. 1688 A), οὐδ' (p. 1703 A), παρ' (p. 1685 C bis. 1697 B bis. 1700 B. 1701 B. 1705 A. B. 1712 B. 1713 A. 1717 B. 1720 C)⁴⁾ nulla elisionis exempla suppetant⁵⁾; falsissime enim p. 1728 B ὁ δὲ παραδοξότερον ὅτε τὸν ἀκούειν ἔτι καὶ οἶον οὐ πρότερον legitur, ubi praeterea ἀκούειν ἔτι pro ἀκούει τι prave ex Laur. enotavit Quercius. Scripsit Pisides ὁ τὰν, quae quidem lectio in Esc. distincte comparet et glossa marginali ὁ σὺ ἐταχίσε, ὁ μακάριε explicatur.

Haec igitur praecepta bene perspecta ab erroris via commode revocant, quae et nos et alios haud semel transversos egit:

Morelli potius conjecturam quam codicis interpolati memoriam varietas γρ. δ' ἄρ' et γρ. εὐροῦτ' referre videtur in tertia Hexaëmeri editione v. 227 οὐδὲν γὰρ κύτοῦ τῆς φορᾶς ἀπεκρύψη⁶⁾ et 1326 καὶ δένδρον εὐρεῖν σικίκν τεχνάζεται.

Nec melius Hilbergio res cessit ('Wiener Studien' IX p. 221) in fr. 103 sq., ubi Bernhardyi conjecturam εἰ γάρ τὸ Περσίδος τότε ἐσθεστο θράσος propter caesurae defectum aspernatus εἰ γάρ τότε κύτο τὸ Περσίδος ἐσθεστο θράσος temptabat cf. Stud. p. 172; eundem vero incisionis defectum ipse Hilbergius invexit, cum (l. c. p. 219) ex conjectura hos versus cuderet:

S 77 καὶ πνεύματος <μάλ'> εὐσεβῶς δεδεγμένος
et 563 ἄλλ' ἐν βροτόνοις <μάλ'> εὐσεβῶς ἡμαγμένους.

¹⁾ De διότι (p. 1693 C) cf. Lobeck. Pathol. Prol. I p. 604; vitiosam scripturam διότι μὴ pro ὅθημα Hex. 112 offert codex Vindob. Theol. 242.

²⁾ Scilicet ἐπ' αὐτῷ pro ἐν αὐτῷ (Querc. = Esc.) recte Laur. praebet; sed p. 1717 B ἐπ' αὐτὸν δὲ μακάριος omni auctoritate ἐπ' destitutum est, quoniam et Laur. et Esc. πρὸς suppetant. Ceterum p. 1696 A tacite Quercius ἐπ' ἐδέψους pro ἐφ' ἐδέψους (Laur., non Esc.) correxit.

³⁾ De καθὰ cf. Lobeck o. l. p. 603.

⁴⁾ De παραυτίκα cf. p. 263 n. 6 supra; p. 1712 B πρὸς pro παρ' exhibet Esc.

⁵⁾ De δσημέραι p. 1680 A et 1692 C cf. Lobeck o. l. p. 565 sq.

⁶⁾ Quamquam simul (ibid. p. 435) sincera lectio τὴν φορὰν exhibetur, codicum MVp₁BN consensu firmata. Nimurum structura ἀποκρύπτεται τι τινα ex duplicitis accusatiivi usu (ἀποκρύπτειν τινά τι) manavit; cf. Kuehner-Gerth, ausf. Gramm. § 411, 7 (vol. II 1 p. 326 sq.) et ipsius Pisidae testimonium An. p. 1685 B φιλεῖ γὰρ τὰ μεγάλα τῶν προαγμάτων μηδὲ τὰς μικρὰς ἀκοὰς ἀποκρύπτειν.

Ac priori loco πῦρ in V omissum optime praebet p¹), v. 563, ubi ἀλλ' εἰς βασάνους εὐσεβεῖς ἡμαγμένους ex V Quercius edidit, correctoris scriptura (ἐν βασάνοις εὐσεβῶς) adscita legendum videtur: ἀλλ' ἐν βασανι-
σμοῖς εὐσεβῶς²) ἡμαγμένους.

Ipse poetae arte melius intellecta lectiones quasdam retractare et in irritum vindicare cogor, quas olim carminibus ex M protractis inculcare non dubitaveram:

Suppl. III 79 ἡγ' pro ἡγ falso inrepsit; ac nunc corrupta versuum memoria ita videtur constituenda esse (76 sqq.):

ὅ γάρ πλάτος τοι καρδίας δωρούμενος,
ώς πᾶσιν ἀρκεῖς μηδχωῶς στενούμενος,
δεῖξει καὶ βερνῶν καὶ τὰ νῦν ἐκ τῆς ζάλης
πρὸς τὴν γχλήγην, ἦν ἔχεις, τὰ πράγματα.

Nimirum v. 77 ἀρκεῖς pro ἀρκεῖ conjecturam στενουμένη pro στενού-
μενος supervacaneam reddit: similiter enim Heraclius ipse prodit P I
122 quasi φροντὶς ἀρκέσασα τοῖς δόλοις μία, Av. 306 ὡς εἰς λογισμὸς ἀντὶ πάν-
των ἀρκέσας³), — v. 78 pro κύβερνον infinitivum κυβερνῶν ex δεῖξει su-
spensum⁴) effeci, unde verba καὶ τὰ νῦν vocis 'etiamnunc' notionem in-
duunt (cf. P II 103 ἐφ' ὃ πεποιθῶς καὶ τὰ νῦν ἀφιγμένος, Suppl.
LXXXIX 1 τὴν γῆν κατάρδεις καὶ τὰ νῦν τοῦς αἴματα). Optime vero
locutio ἦν ἔχεις animi serenitatem⁵) Heraclii propriam denotat cf. P I
79 sq. τὴν ψυχικὴν μάρτυρων, ἦν ἔχεις, δόλοις | προεθεῖς Hex. 81 sq. ὡς τὴν
ἀνεξεύρητον, ἦν ἔχεις, φύσιν | κρύψας ell. Hex. 369 sq. τίς τὸν μέριστον

1) In eadem versus sede πῦρ comparet S 31 καὶ βαρβάρων πῦρ δυξεδρῶς ἀνημμένον.

2) De εὐσεβῶς cf. H I 197 ἴδρωσι τοῖς σοῖς εὐσεβῶς ἡμαγμένη, νοεῖται βασανιμὸς Pisides Sanctae Scripturae (cf. Schleusner Lexic. in N. Test. vol. I p. 433) sub-
legisse putandus est; in vita Anastasii βάσανος usurpatur p. 1720 B et 1728 A.

3) Cf. praeterea Hex. 228 (de sole) ἀρκεῖ δὲ πάσι, nec diversa est oxymori struc-
tura Hex. 903 sq. (de Deo) ἡ σὴ γάρ ἀπὸς μηδαμοῦ χωρουμένη, | εἰς πάντα χωρεῖ μηδαμοῦ
στενουμένη, rationem, qua πλάτος et στενούμενος sibi invicem opponuntur, inlustrant P I
50 τὸν νῦν πλατύνας ἐν στενώσει προχωράτων, Av. 448 δοκοῦντες ὕπερ ἐστενῶσθαι
τῷ πλάτει, S 496 sq. ἐβουλόμην δὲ πᾶν τὸ λόγου πλάτος | ἐν τῷ στενῷ σου προε-
βαλεῖν τελευτὴν cf. Hex. 1867 sq. πλάτυνον αὐτοῖς τὰς πρὸς εἰρήνην πύλας, | στένωσον
αὐτοῖς τὰς ἐπαγγεῖς φροντίδας. Aliis verbis exprimuntur notiones contrariae Hex. 156
ἔξωθεν αὐτοῖς τῷ πλάτει σου (cf. p. 258 not.) σφίγγεται et 1733 sq. ὅσον προκύπτει τῆς
ἀρέσσου τῷ πλάτοις | πάσχουσι μᾶλλον συστολὴν ἐν καρδίᾳ.

4) Cf. p. 133 n. 2.

5) Cf. Van. 192 σοφῷ δὲ σηήτῃ καὶ γαλήνη καρδίας, ubi nihil mutandum esse
iam p. 190 n. 1 monui cf. Hex. 1164 εἰς τὴν γαλήνην προερεύσσει τῶν λίθων et S 92
ἢ τῇ γαλήνῃ προετεθῇ τῶν δογμάτων. Adiectivum γαλήνης in interpolata particula
(cf. p. 266 sq.) Hex. 30 καὶ τῷ προσηγεῖ καὶ γαληνῷ σου λόγῳ comparet.

οὐρανὸν τοῦτον βλέπων | καὶ τὴν ἀεικίνητον, ἣν ἔχει, βίου, — P III 283 sq. ἀλλ’ ἔκαστος, ἣν εἶχε, σκέπην | οὕτως ἀφῆκεν, — R 22 σώζων ὁ γρυπός, ἣν περ εἶχεν, εἰκόνα, Hex. 1346 πρὸς ἣν περ εἶχεν οὐσίαν ἀναστρέψει.

Suppl. VI 2 Ἡρωδίας <σ’> ἐδειξε παίγνιον πότου labanti metro vocula σ’ succurri posse olim putaveram, nunc vero palinodiam canens <κατ> ἐδειξε propono, quamquam nescio an ultima syllaba nominis propriae producta ferri possit¹⁾.

Suppl. C 6 νῦν με φθαρέντα ἐξανέστησε λόγῳ hiatus quidem scriptura νῦν καὶ φθαρέντα μ’ ἐξανέστησεν λόγῳ tollitur, sed propter μ’ de calcaria in carbonarium pervenimus. Magis igitur sententia adridet, ἐξανέστησεν pro νεκρὸν ἥγειρεν²⁾ a correctore substitutum esse, cui loquendi ubertas φθαρέντα νεκρὸν fucum faceret cf. tamen R 52 sq. ποιλοὺς δὲ νεκροὺς τῇ φθορῇ τετηγμένους³⁾ | ἐκ τῆς σκοτεινῆς κοιλίας ἐρεύγεται, neque alio sensu Lazari resurrectionem verbis τετραχύνοντον ἐξανέστησεν νέκυν (fr. 7) poeta expressit cf. R 36 sqq. λόγῳ δὲ νεκρὸς τετραχύμερος τρέχει | καὶ συλλέγονται τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις⁴⁾ | πρὸς σῆψιν ἥδη τοῦ νεκροῦ νεκυότος.

Nec Suppl. II 111 ὅλη συνῆλθεν εἰς ἐκυτὴν ἡ πόλις in adnotatione critica εἰς ἀνάκτορ’ temptari debebat; optime enim pro ὄψις Pisides εἰς ἐκυτὴν dixisse censendus est cf. Hex. 615 sq. καὶ συλλαβῆς μὲν ἐμφρόνως

¹⁾ Sed S 551 ἡ τὴν κόνιν μὲν εἴλασε (εἴλασεν Hilbergius IX p. 218) καὶ συστρέψει praeter prosodium (cf. εἴλασον 656) ipsa sententia offendit, quae quidem ἐσπασεν (vel εἴλκυσεν) videtur flagitare. Idem verbum sensu caret praeterea S 557 εἴλας δὲ τῆς νῦν συγκροτουμένης δίκης (ἄλλος παρέστω τῶν ἀληθῶν μαρτύρων), quo loco Quercii versio ‘*sinas a utem*, ut bene nunc concitata causa alter accedit ex veris martyribus’ rationi grammaticae vim infert. Attamen codex unicus V non εἴλας, sed εἴλας praebet omissa littera initiali, quae in nova sectione rubro explenda erat, id quod factum esse videmus S 1. 9. 17. 34. 47. 56. 69. 72. 95. 112. 130. 136. 158. 176. 189. 204. 216. 240. 255. 272. 275. 286. 298. 343. 376. 393. 415. 427. 437. 461. 478. 496. 517. 542. 576. 597. 617. 647. 654. 663. 677. 691. 706. 717. Cuius negligentiae duo exempla in V recurrent Hex. 1250 ις (pro τίς) et 1293 οῖος (pro ποῖος); adde Stud. p. 251 n. 2. Hinc igitur genuina memoria <θ>είλας emergit cf. S 559 πρὸς τὰς ἀγωγὰς τῆς θεοχρίτου δίκης cl. P III 254 βλέποντες εὐφράνοντο τῇ θείᾳ κρίσει, Av. 431 οὕτως ἀπηρίθμωσεν ἡ θεία κρίσις, Hex. 828 τὸ τοῦ σπόντους κάτοπτρον, ἡ θεία κρίσις. Falso tamen Av. 188 sq. μήπως κατασπαθεῖσα τῇ θείᾳ βάρει | ἡ κοσμικὴ ναῦς ζημιώσῃ τὸν βίον huc trahit temeraria Quercii interpretatio: ‘ne deturbata *gravi dei iudicio* mundialis navis subiret vitae periculum, ubi θεῖος corruptela laborat, quam coniectura δεινὴ commode sanat.

²⁾ Cf. S 636 νεκροὺς ἔγειρει cl. Anthol. Didot. vol. III p. 423 (IV 126, 1) ὥσπερ λόγῳ Λάζαρον ἥγειρει, Λόγε.

³⁾ Cf. p. 140 n. 2 supra.

⁴⁾ Cf. Stud. p. 116.

τὰς οὐσίας | τὰς εἰς ἔκυπτας συντεθείσας ἐκμάθη. S. 426 ἐξ ὧν συνηλθον εἰς ἔκυπτας κι φύσεις cf. Hex. 399 ἀλλ' εἰς ἔκυπτὴν ὑπίως ἀντρέχει.

Quodsi elisionis termini constituuntur apud Pisidam, septem versus invenimus bifariam detractione affectos:

P I 44 ἐφ' οἵς δι' ἡμῶν ζημίαν ὑφίστασαι,
 191 ἀλλ' εὐθὺς ἐλπίς καὶ παρ' ἐλπίδια φθάσαι,
 Hex. 357 μηδ' αὖ μένειν ἀτρεπτον, ἀλλ' ἔχειν ὄρους,
 902 δι' ἦν τοσαῦτα καὶ μεθ' ἦν παρατρέχει,
 1889 λάλει δι' αὐτοὺς τῷ Θεῷ καὶ δ' ἡμέραν,
 S. 53 ως ἀν δι' αὐτοῦ καὶ καθ' ἡμῶν ἡ πλάνη,
 Stud. p. 28 n. 5 οἱ δ' αὖ κατ' αὐτὸν εἰσβαλεῖν τὸν Χοσρόην.

Cum hiatu elisio consociatur Hex. 897 καὶ τῷ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτόν, εἰ θέλεις, ipse vero hiatus non minus angustis finibus circumscriptus est, cum vocalium concursus tantummodo post monosyllaba πρό, καὶ, δ, τὸ admittatur, quae suopte pondere levia et invalida cum proximis cohaereant:¹⁾

Hex. 1298 ὅτι πρὸ αὐτῶν τῆς στολῆς ἡ λαμπτέστης, —
 H II 109 σαυτὸν παρασχεῖν τοῖς πρὸ ἀστεος²⁾ τόποις,
 Hex. 247 τὸ φῶς γάρ αὐτὸς καὶ πρὸ ἡλίου βρύεις,
 1835 τὸ πατρικόν φῶς, τὸ πρὸ ἡλίου σέλχεις, —
 R 13 καὶ εἰς ὁ αὐτὸς καὶ κατάρχει τῶν ἀνω, —
 Hex. 1695 καὶ πάντα καὶ ἐν ταῦτα γάρ συναπτέον,
 1708 τὸ πάντα καὶ ἐν καὶ τὸ μηδαμοῦ πάλιν, —
 1697 τὸ ἐν μοναθέν, τῷ δὲ πάντα συνθέσαι.

Duplicis hiatus unum exemplum (R 13) extat, falso enim Morelli editio altera (1618) Hex. 444 pro versu λαμπτές δικαιοῦ, σπένδεται κατακρίτοις trimetrum καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὗροι λαβήγν proponit, sive ex coniectura sive ex interpolato codice haustum. Pisidae enim ars hiatum non adgnoscit nisi in vocabulis, quae quidem per se infirma in sequentibus inuitantur, quae lex a Morello et Quercio haud semel in Hexaëmero violata est:

1) Vers. 20 τῷ τοῦ λογισμοῦ ἀντεφύσησεν νέφει, ubi τῆς μεριμνῆς genuina est memoria cf. Stud. p. 266. Quodsi tradita notio necessaria

¹⁾ De Van. cf. Analect. p. 48 (sive de G. P. Nonni sectat. p. 11); adde Suppl. XCVI 1 γένεις Θεοῦ μῆτερ τὸ γάρ ἔστεται, ὡς ἀγορεύει et XCIX 1 σταυρὸς ἐγὼ καθεμοῖς φύλαξ πέλω ἡματα πάντα.

²⁾ Cf. p. 239; formulam πρὸ ἀστεος (cum hiatu) admisit etiam Nonnus, Homeri exemplum secutus cf. Lehrs Quaest. Epic. p. 262 et 284.

foret, poeta ad hiatum vitandum aptissime formam τῶν λογισμῶν adhibuisset cf. P I 11. 45, II 248. 290, III 221. 308. 360. 378, Av. 99. 210. 292. 303. 319, H I 95, Van. 111, S 723, Suppl. XCII 1. Nimirum interpolatio ex S 389 τὰ τοῦ λογισμοῦ συνταχθτούσιν νέφη originem traxit.

2) 290 κόροις ὁμοίως συγχορεούσαις ἔμιx Morelli editio secunda κόροι exhibet, sed fortasse operarum mendum latet.

3) 312 καὶ θερμὸν ὑγρῷ συμπλέκει ὀδοιπόρῳ optime Hercher ex B (= MVTpN) συμπλέκεις adsumpsit, simul cum καρνᾶς-κύτον ad v. 311 κιρνᾶς γάρ αὐτὰς τῷ πρὸς ἀέρι διόμῳ¹⁾.

4) 499 μήτε θρασὺν (sive potius θράσος) τύραννον ἐπιτομένων Morelli editio tertia varietatem κλοπὴν τυράννου in margine ponit, at cf. p. 253 n. 1 supra.

5) 1050 (τίς ἔμφυτεύσας τῷ διαυγεῖ λαμπόρῳ) σπινθῆρα λευκόν, ἐρπετὸν ποιεῖ σέλας Morelli glossa marginalis γρ. λευκῷ ἐρπετῷ et foedum hiatum invehit et sententiam corrumpit, quae ab omni suspicione remota est²⁾.

6) 1159 ἄλλας δὲ ποιεῖν ἀντισυνθέτους, ὃπου Morellus ποιεῖ absque ulla auctoritate edidit, nec ipsa editoris versio (aliasque construere serobes contrarias) formae illi favet³⁾.

7) 1223 τὸν στον ἀπλοῖς ἐξ ἐνύγρου πυθμένος sinceram lectionem ἀπλοῖς Hercher ex B recepit, quo cum MVTN faciunt.

8) 1286 πόθεν ταῦς πρόεισιν ὡρᾶν πάλιν Quercii lectio πρόεισι nihil valet, quandoquidem et codices et Morellus in πρόεισι consentiunt.

9) 1684 ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῷ τέγνη τῷ ἀξέρητῳ ultimo pedi de hiatu securus medelam ἀρρέγετ a. 1618 admovit Morellus, sed nodum in seirpo quaerere non est opus, cum totus versus ex interpolatione manarit (cf. p. 216 n. 5), qua ratione etiam versus ἡ Ὁρέας κρούοντα μυθόδη λύρων (1203) et κῦθις τε (sive κῦθις δὲ) ἐγκρίνωμεν ἡκριβωμένως (1699) recipiendos esse supra vidimus (p. 268 sq.). Nec levis imposturae suspicio mihi incidit, quotiescumque in Suppl. C. 5 sq. incido: τὸ ὄστρακα κράζοντες

¹⁾ Αὐτὸν etiam Morelli margo praebet, libri manuscripti memoriam (=MT) praeterea nota: 'γρ. ὀδοιπόρον' referre videtur, quae quidem lectio poetae nostro maxime convenit cf. Hex. 1135 τὰ ξηρὰ ρέαστοις ἐξεφόρωσεν βάρη et An. p. 1681 C ὃ τε μείζων τῷ ἀλάτῳ καλοὶ, ὃ τε μακρὸς τῷ βραχεῖ λόγος ἐλέγεται. Sed Hex. 1587 τὴν ξηρὰν ὑγρῷ σταυρώσαις αἰθάλην equidem interpolatoris fetum adgnoscendum esse mihi persuasi et duobus prosodiae mendis fisus et codicum Vp scriptura συμπλέξεις (pro συμπλέξεις) 1586 impulsus, qua recepta commodissime Pisidae orario fluit.

²⁾ Hinc scripturae varietas ἀσπετον (Vp₁) vel ἐπετῶν (N) in censum omnino non venit.

³⁾ Infinitivum iam editio Commeliniana (1596) poetae reddidit.

ώς εὐεργέτη | νῦν με φθυρέντα εξανέστησε(ν) Λόγω, ubi pro virili parte Stud. p. 36 n. 4 et p. 275 Pisidae artem redintegrare studui. Quae suspicio in epigrammatum seriem numeris C et CVI inclusam cadit; unde inanem laborem in his versibus perpoliendis mihi suscepisse videor: C 4 ὁ πτυχίες ὑμοιούς προσάγουσι τοῖς κλάδοις, CI 2 πύλας πετάσσεις εἰσδέχου τὸν Δεσπότην, CII 2 ἄνω μετῆλθεν εἰς ἀπάτην τοῦ γένους, 4 τοσοῦτον ἡμῖς προλαβών ἀνείλκυσεν, 8 ὅθεν μύουσι¹⁾ τοὺς ποιμένας τὸ θαῦμα, CIV 3 Ἀδην φέρων σὺν Εὔζ πρὸς ζωὴν πάλιν, CVI 4 πάσης γάλκης δὲ τοὺς φόρους συνεικέγων.

10) 1898 τὸ τοῦ Θεοῦ δὲ²⁾ πνεῦμα πρὸς φυσῶν ἔχων in margine ἐκ coniecit Morellus. Attamen corruptelam editorum culpa obtrusit, qui commodissima librorum memoria προσφυσῶν³⁾ neglecta importunam sententiam 'ac spiritum effundens *sacris e follibus*' (Mor.) sive 'pro follibus utaris spiritu divino (Querc.) inclearunt. Verendum omnino: spiritum divinum tibi adflantem⁴⁾ habens.

Codices V et L male lecti trimetros ἀταξίας γέμοντα ἡμελημένης P II 45 (cf. Stud. p. 7) et οἱ βάρβαροι δὲ⁵⁾ ὑπερβαλόντες τῇ πόλει fr. 39

¹⁾ Nihil μοι offendit cf. Ellendt - Genthe Lexic. Sophocl. p. 462; adde συμμοιεῖ Hex. 875. Anceps est syllaba in μέση Hex. 765, μέσην Suppl. I 115, μέσουσα Hex. 1508, μέσοντες ibid. 1316.

²⁾ Δὲ fortuit apud Quercium excidit, quam lacunam vocula τοι perperam explebat Miller ad Philen vol. II p. 99 n. 1.

³⁾ Προσφυσῶν MN, quae mendi ratio saepius comparet cf. Hex. 1604 καὶ σφίγμα τρχός γίνεται λινοβουμένης, ubi recte λινομένης correxit Hercher, quamquam λινοβουμένος cum M videtur praestare, — S 180 φεύ τῆς ἀναίδος συλλαβῆς συλλουμένης, quo loco συλλομένης reponendum esse docet R 45 δόδεται δὲ τῶν τάφων συλλωμένων. — Similiter Hex. 1309 κατηγορεῖ δὲ πυκνὰ τῶν πλανῶν μενινῶν εἰς B (=MVTpN) πλανωμένων emendavit Hercher cf. πλανάσθε καὶ πλανάτε An. p. 1697 B, πλανωμένας P III 290, πλανωμένων H II 125, συμπλανωμένας P III 164, συμπλανώμενον H II 54, tum R 23 παρῆλθεν δὲ τῶν πλανῶν μὲν λόγων, ubi Hilbergii conjecturam (IX p. 215) πλανωμένων codices MVTp firmant.

⁴⁾ Cf. P II 176 θάξτον διδάξας εἴγε εις ηύτρεπισμένους, 206 ἐπει γάρ εἴγε εις οὐδένην ἡμελημένον. 252 τὸ πῦρ ἐκείνος εἴγε προσκυνούμενον, 349 λογισμὸν εἴγε ειν οὐδακοῦ βεβηκότα, 372 τὴν πρὸν σεβαστὴν εἴγε δυνατεβούμενην, III 45 τὰς δὲ παρατάξεις εἴγε μὴ πινουμένας, 162 συναστατούσας εἴγε καὶ τὰς ἐλπίδας, 164 (τὰς ἐκβάσεις) καὶ τοῖς λογισμοῖς εἴγε συμπλανωμένας, 363 (εἰ τὰς ἐν ἀστροῖς ὁ Πτολεμαῖος ἐκβάσεις) καὶ πρὸς τὸ μέλλον εἴγεν ἡριθωμένας, Av. 232 εἴγε γάρ, εἴγε εις συμφρονοῦσαν παρθένον cl. 441 γλύκης γάρ εἴγεν εἰς τουτωμένα σπάζη.

⁵⁾ Lapsu, ut videtur, in Mignei editionem S 660 πῆ δὲ αὖ γε inrepsit, ubi δὲ Quercius cum V (= p) offert; ridiculus autem error Hex. 529 δταν προβάλῃ μετὰ χνγκαίοις φόβους et 571 καὶ πνευματοῦσα μετὰ ἐνογκώδεις (l. ἐν δγκώσαις cum MVTpN et Morelli margine cl. Hex. 994 ἐγκῆν γάρ, οἴκαι, τὰς ἐν δγκώσαις φύσεις) λόγους; deprehenditur, siquidem μετὰ pro τοὺς ex compendio editionis Quercianae male intellecto

(ibid. p. 128) procrearunt, in iudicii vero discrimin non veniunt testimoniorum vitia sicuti ὅμιλοι καὶ γρυπον in novo fragmento apud Georgidam (cf. p. 188 n. 2 supra) vel scripturae adulterinae e. gr.¹⁾ R 95 οὐ γλωτταὶ καῦνος, οὐ διάχρυτος γέλως, ubi T²⁾ καύνη³⁾ offert⁴⁾.

Vocalium concursum in trimetris studiosissime vitans, cum ab elisionis perfugio excluderetur, Pisides eo adductus est, ut contra Nonni usum (cf. Lehrs, Quaest. Ep. p. 259) crasis regionem amplificaret: hinc igitur licentiae exempla praecipue post καὶ, πρὸ et articuli formas (τό, τοῦ, τὰ) occurrunt cf. καὶγά Suppl. III 89, fr. 105⁵⁾, καὶκεῖθεν H II 79, S 329, καὶκεῖνος H II 189, καὶλλος (sive potius καὶλλος) fr. 4⁶⁾, καὶμοὶ Av. 413, Suppl. XC 4, καὶν (= καὶ οὐ) Hex. 72. 1152⁷⁾, S 464. 566; (= καὶ οὐ) P I 96, H I 5, II 19. 132, Hex. 832. 1016. 1380. 8) 1387.

fluit, quae ratio etiam de S 22 οὐκ ἔν μὲν εἰκὸς τούςδε μετὰ λόγους λέγειν et 68 τρέχουσαν αὐθίς μετὰ τραχιγλούς ὡς ὄφεις valet.

¹⁾ Adde ἡ ἴτομωτάτω (sic) pro ἡ τομωτάτω (Hex. 37) in Vatic. 1281, καὶ τοῦ ἐναντίοις pro ἐν τοῖς ἐναντίοις (113) in Vindobon. Theol. 242, εὖ γέει pro εἰλέει (134) in Taur. 304, ἐν αὐτῇ (cf. p. 233 n. 1) ἀντιπλεύρων pro ἐνυπῆς ἀντιπλεύρων (1032) in N.

²⁾ Etiam altera eiusdem libri scriptura διάχρυτος reiectanea est cf. Hex. 572.

³⁾ Cf. Lobeckius ad Sophocl. Ai. 224. Ob eandem causam Pisides Av. 379 κομψευτὸς (κόμψευτος equidem ex V enotavi) αὐτοῖς ἡ δικη παθίστατο formam κομψευτὴ respuisse putandus est.

⁴⁾ In versuum confiniis hiatus nullam offensionem parat, quapropter ne paragogica quidem littera necessario requiritur: contrariae rationis praeceptum ad Erot. Gr. vol. II p. XVI traditum merito retractavit Hercher in Praef. ad Hexaëm. 1521 (1536 Qu.) p. XLIV. Quod praeceptum etiam in An. cadit, ubi auctor vocalium concursum cancellis non circumscriptis.

⁵⁾ Hex. 568 καὶ κτίσμα γαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων περπεραμ παιδιῶν καθυρμάτων exhibit p. cf. Suppl. IV 62 ἐν ἀπλότηται παιδικῶν ψελλίσμάτων, — R 77 οὐ τέρψις ὑπὸ παιδικῶν παποδρόμων cf. Suppl. IV 70 καὶ παιδικὴν μὲν οὐδεμῶς λέπτην ἔχει. — Hex. 302 καὶ τῶν ἀδηλῶν ἔξεγείρεται τάχων de καὶ cogitare noli cf. Theodorus Prodromus Galeom. 267 οὐδεὶς θανόντας ἔξεγείρει τοῦ τάχους.

⁶⁾ Κάλλος Quercii interpretatio innuit: 'mihi quidem iam nulla species eo erit in loco', attamen manifesto poeta podagram ita loquentem (cf. Suppl. XC 3 sq. et C 3 sq.) facit: 'mihi (de dativo cf. Thesaur. vol. V p. 170 C) quidem (scil. te mortuo cf. fr. 3 μνῆμα σὸν λύσται πόνον) *alius quoque locus non deerit* (quo me conferam), sed *quamdiu vives*, tibi ad sum.

⁷⁾ Οὖτος τοι συμπέφυε καὶ τοῖς ὄρνεσις, sed codicis T varietas καὶν (= καὶ οὐ) in versu spurio (cf. Stud. p. 134 n. 5) defendi potest. Ceterum Morellus, qui v. 1152 sq. (ex N?) particulae adulterinae 1136—1151 in editione altera (1618) adnexuit, in tertia Hexaëmeri recensione (1624) καὶ pro καὶν promit. — Καὶν significat praeterea Morelli lectio marginalis καὶν (sic) τῷ μέσῳ pro ἦν ἐν μέσῳ Hex. 658.

⁸⁾ Ποὺεν τὸ σῆμα, καὶν σαπῆη κεκλωσμένον, ubi interpolationem καὶ (sic etiam T) ταχοῖς N₂ praebet.

1447. 1448. 1454. 1502.¹⁾ 1530. 1870. 1878, S 127. 211. 277. 295. 303²⁾ 515. 680, Suppl. IV 48. 135, LII 1³⁾, κάνθάδες P II 343, κάνθαρώπων Suppl. LXXXVII 2, κάντακθες P III 48, κάντεῦθεν P III 424, Hex. 286. 325. 561. 1638, S 145. 320, κάντιστρέφων P II 312, κάτολμος P III 43, καύτα P III 311, καύτης Hex. 797, καύτὸν P III 355, καύτοὺς P I 205, III 229, — προύθηκε Hex. 485, προύθηκεν Hex. 829, προύχοντα Hex. 968, — ταύτο P I 207, II 69, Suppl. IV 15, ταύτὸν Hex. 1396, S 481, τούνκυτίον P I 170, II 157, Hex. 223. 469. 1420, Van. 58. 229, S 424, — τούνκυτίον P I 116, III 226, Hex. 705, — τάνκυτία P II 240. 338, ταύτα Hex. 575 (ex nostra coniectura pro ταύτα, cui lectioni Hercher tacite ταύτο substituit⁴⁾). Neque aliter in vita Anastasii se gessit Pisides cf. κάγῳ p. 1697 B bis, κάκεῖσε p. 1729 A, κάντακθες p. 1688 A. 1716 C, — προύκάθητο p. 1700 B⁵⁾, — ταύτὸν⁶⁾ p. 1693 B. 1701 A⁷⁾.

Hoc praeterea nomine laudandus est Pisides, quod in pedibus solutis adhibendis certos fines terminosque sibi constituit:

¹⁾ Ο μᾶλλον ἐγγύες, καὶ πέψυκεν ἄγρειος, quo loco καὶ prave offerunt MN₂.

²⁾ Ex emendatione nostra cf. p. 253 supra.

³⁾ Sed Van. 155 sq. πρὸς ὑψος ἔργα, καὶ πλέον τοῦ Ηρακλείου | καὶ μὴ πτεροῦται, καὶ φονέας Γοργόνας vox καὶ omnino poetae eximenda est, siquidem codices mei ad unum omnes (MVTLP) rectissime ἔνοι pro καὶ μὴ suppeditant. — Codicis M memoriam καὶ pro ἄν (sive potius γάρ cum VTLp) in Van. 146 ὅσον ἀν ἀρθῆ πᾶς ὁ τοῦ τύφου σάλος Stud. p. 189 n. 1 reiciendam esse docui; ibid. 201 ἄλλοις ὁ πλοῦτος ζημιοῖς τῇ προσθέσαι pessime interpolatus est T; ἄλλοις ὁ πλοῦτος καὶ (sic) μεῖστοι τῇ προσθέσαι eiusdemque farinae est scriptura καὶ pro τῶν, quam Van. 246 τὸν φορτυνὸν γιτῶνα τοῦ τύφου φέρει codex Ottobon. 324 exhibet.

⁴⁾ Trimetro interpolato (cf. p. 216 n. 5) Hex. 1684 ἐνθεὶς δὲ ταῦτα τῇ τέλην τῇ ἀρρέντῳ olim ('Wiener Studien' VIII p. 298) medelam ἐ. δὲ τ. πάντα τὰρρέντῳ τέλην admoverat Hilbergius, 850 ἡ πῦρ κατέξει καὶ πρεμάτει τὴν δρόσον idem vir doctus (ibid. p. 302) minus feliciter καναρρεμάτει (pro καὶ πρεμάτει) temptabat.

⁵⁾ Nulla crasis, nisi contractionem dicere malis, in προεκρύπτειν p. 1693 C, προέπυμπεν p. 1716 A comparet, sed p. 1716 A non προετέτακτο, sed προετέτακτο Laur. praebet, quocum Esc. conspirat. Ex carminibus facit hoc προεγκάτει Suppl. I 18 cf. Lobeckius Pathol. Prol. I p. 621.

⁶⁾ P 1701 A forma ταῦτὸν ad evitandum hiatum necessaria est, p. 1693 B nulla re cogente usurpatur; eadem est ratio inter Hex. 1396 et S 481, cum ταῦτὸν ubique metri ratio vindicet. Nec tamen litteram paragogicam ante consonantes adtrectandam esse similis formae τοιοῦτον usus (cf. Stud. p. 31) ostendit, quocum τοιοῦτον conferri potest, non solum ante vocalem (H II 19), sed etiam ante consonantes obvium An. p. 1697 A. 1701 B (in Esc.) 1712 (in Laur.).

⁷⁾ Communis sermonis consuetudo in θάτερος (An. p. 1688 A), θατέρου (S 424. 627), θάτερον (S 627), ταυτότης (Hex. 1344), ταυτότητι (P III 133, Hex. 306, S 690), ταυτότητα (S 168), ταυτοτρόπως (Suppl. XXIV 3) expressa est.

Tribrachos admittit Pisides in pede primo, secundo, tertio, quarto¹⁾ cf.

I)²⁾ P II 114. 257, Hex. 878.³⁾ 889, S 544;

II)⁴⁾ P I 58, II 33. 165. 284.⁵⁾ 333⁶⁾, III 176, Hex. 284. 415.⁷⁾ 438.⁸⁾ 448.⁹⁾ 449. 620. 670. 736. 775.¹⁰⁾ 1042. 1786, S 169.¹¹⁾ 311. 659, Suppl. I 11, II 65¹²⁾, IV 86, LXV 3, LXXXIV 2, fr. 95. 131¹³⁾;

III) P II 19¹⁴⁾, Hex. 1671¹⁵⁾, Suppl. II 3. 27;

¹⁾ De quinta arsis solutione ποδᾶλγα, μῆτερ πονητοῦ, τί μ' ἐπὶ τῷ πλέον (fr. 5) cf. Stud. p. 272 n. 2.

²⁾ Seclusi Suppl. I 103 (εἰπερ βαστάσαι) ἀδύνατον ἀσκὸν τοῦ τοιούτου (I. τοσούτου cl. 48) φορτίου, siquidem traditam scripturam δυνατὸν in <οὐ> δυνατὸν commutandam esse censeo.

³⁾ Ὁσον ἀτενίζει, καὶ πόρχις ἀμβλύνεται cf. Stud. p. 247.

⁴⁾ Consulto omisi fr. 111 πρατῶν ἐν μάχαις καὶ πατηγῶν ἐν μάχαις cf. p. 160 supra. — Hex. 1180 τίς τοὺς ἀράγας λεπτοδακτύλους πλάσεις Morellus a. 1618 οὗτος πρὸ τῶν exhibuit, unde aut tribrachys aut anapaestus in secundo pede evadit, attamen οὗτος Pisidae consuetudo refellit cf. Hex. 913. 915. 919. 921. 926. 928. 929. 936. 1005. 1009. 1030. 1046. 1049. 1054. 1062. 1087. 1098. 1113. 1123. (1136). 1163. 1233. 1250. 1336. 1347. 1644. 1648. 1652.

⁵⁾ Καὶ τὸν παραβάτην παραβαλῶν πλασμῷ ἔσεν φ cf. p. 109 sq.

⁶⁾ Λλλ' ἔξι πορείας εἰς ταπείνωσιν τότε cf. p. 221.

⁷⁾ Ως ἐν μεταβάσει (pro μετάρσει ex M₁ VTp et Morelli margine) λοιμωτῆς ἀρέωστίας,

⁸⁾ καὶ τοῖς ἀφεσίμοις διαβύλοις ὑπογράψει cf. p. 265 n. 4.

⁹⁾ Καὶ <τὰς> διαλέγεται τὸν κακὸν ἐγκλημάτων, sicuti MTp praebeant, conjectura autem adsecuti sunt Morellus in editione principe et Hilbergius 'Wiener Studien' VIII p. 302. Morelli editio a. 1618 vulgata καὶ τὰς λύτεις δὲ τ. π. ε. offert, videlicet ex N, ubi eodem modo versus concinnatus est; editio tertia in margine lectionem: καὶ τὰς διαλέγεται φοβερῶν ἐγκλημάτων proponit, ubi φοβερῶν pro τῷν κακῷν adgnoscit V, pro κακῷν p.

¹⁰⁾ Εἰς <τὴν> παρὰ φύσιν τὸν παθῶν κτηγωδίαν, ubi Morelli supplementum ex B (= MTp₂) recte adsecvit Hercher cf. Hex. 1042 ἐν τὸν παρὰ φύσιν δημιουργεῖν τὴν φύσιν. Codicium Vp₁ memoriam εἰς τὴν ἀρητὸν τ. π. κ. Pisidae usus redargueret videtur, quippe qui in hac voce τοιούτην soleat cf. Hex. 109. 827. 1306. 1371. 1423. 1676, Suppl. LXVIII 2. Adde ἀπόργητος Hex. 552, Suppl. II 39 et θεόρητος S 327 ἀλλ' ἔστιν ὄντως τοῦ θεορήτου Λόγου, quae verba etiam Hex. 185 καὶ τῇ συνέξει τοῦ θεορήτου Λόγου varietatem θεορήτου in MVTpN oblatam (cf. θεωρητοῦ B) vindicant; alia enim est ratio S 84 καὶ τοὺς ἀγωγοὺς τὸν θεορήτων λόγων cf. 84 ὁ τοὺς ἀγωγοὺς τῶν θεορήτων φύνων.

¹¹⁾ Πρὸ τῶν βασιλέων εὐσεβῆς αὐτοκάτωρ cf. p. 26 n. 3.

¹²⁾ Εἰς <τὴν> τριαδικήν, ὡς λέγεται, μοναρχίαν ex Hilbergii emendatione IX p. 219.

¹³⁾ Fortasse hoc pertinet praeterea fr. 5 ἀγραὶ δ' ἀναμένης ἐν βίᾳ, σύνειπτοι cf. p. 245 n. 4.

¹⁴⁾ Τίς γάρ στρατηγός; δ' βασιλεὺς πρὸ τῶν ὅλων cf. p. 210.

¹⁵⁾ Καὶ πᾶν μὲν εἴδος, ὄνομα καὶ ὄντα ἔσειν cf. p. 18.

IV)¹⁾ P I 114²⁾, II 170. 340, III 64. 351. 456³⁾, H I 132. 206⁴⁾, II 29, Hex. 1692⁵⁾, S 65. 218, Suppl. X 1⁶⁾.

Dactylos poeta offert in pede primo et tertio cf.

I) P II 315. 366, III 45, Hex. 55. 189.⁷⁾ 293. 739. 1851.⁸⁾ 1909, S 297. 661⁹⁾, Suppl. I 103¹⁰⁾, III 40, LXVII 2, LXXIX 3¹¹⁾; III) P I 17. 159, II 284.¹²⁾ 307, III 94. 378. 379, Av. 427, H I 100, II 136. 141, Hex. 221. 452. 888. 1237. 1411. 1680. 1682, S 184. 626¹³⁾, Suppl. IV 108¹⁴⁾.

Anapaesti occurunt in pede primo, secundo, tertio, quarto, quinto cf.

I) P II 58, III 248, H I 88¹⁵⁾, Hex. 1674. 1682. 1686, Van. 257, S 270. 347. 567. 651;

¹⁾ Hex. 1698 δηλοῦντες οὐτοῦ τὴν ἀπεριληπτον φύσιν interpolatori tribui p. 269 sq.; Suppl. III ᷑ ἵππεῖς ἐνόπλους, θηρὶον <ι>ολέτοις εὐστόχους ad anapaestorum seriem traxi p. 222 n. 8.

²⁾ Ἐραστον, ὡς γρὴ τοῦ βασιλέως τὸ κράτος cf. p. 210.

³⁾ Φύλαττε, Χριστέ, τοῦ βασιλέως τοὺς κλάδους cf. ibid.

⁴⁾ Ἔως καθεῖλες τὸν παραβάτην Χοσρόην cf. p. 109.

⁵⁾ Οὐδέν δὲ τούτων, ἀλλ' ἐν ἀβάτοις ὅροις legitur, ubi fulerum τοῖς (ante ὅροις) adiecit Hilbergius VIII p. 302, conjectura ἀβάθοις vitiosam prosodiam sanare conatus est Morellus in editione secunda. Verum enim vero forma ὅροις (= Vp) propter 163 (ἢς σῆς ἐπήξω μυστικῆς ἔξουσίας) necessaria est cf. Av. 35 τούτους μετάζον τοὺς ὅροις ἐπήξατο, — P II 314 δὲ τῶν τεθέντων καὶ πεπηγμένων ὅρων, 328 μηδὲ αὖ σκλεψας τοὺς πεπηγμένους ὅροις, Av. 38 τῶν μὲν θελόντων τοὺς πεπηγμένους ὅροις, Hex. 351 μηδὲ αὖ παρελθέντων τοὺς πεπηγμένους ὅροις, S 11 ἀλλ' ἐμμένοντας τοῖς πεπηγμένοις ὅροις.

⁶⁾ Οφθαλμὸς ὁφθη Γρηγόριε <τῶν> δογμάτων cf. p. 18. Adde Stud. p. 246 de ἔνον γάρ οὐδέν, εἰ <προ> πολεμεῖ Παρθένος Av. 457.

⁷⁾ Τὴν ἀγιότητα τοῦ Λόγου σαρκουμένην, ubi τὴν ἀγιότητα pro τὴν οὐσίητα recte offerunt MTP₂ et Morelli margo (ἀγιότητα sine articulo Vp₁ B).

⁸⁾ Τὸν γὰρ ἀνελόντα Περσικὸν κοσμοκότονον cf. Stud. p. 29.

⁹⁾ Τὴν ἰδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγγίμτως cf. p. 213 n. 2.

¹⁰⁾ Οὐδὲ δυνατὸν ἀσκὸν τοῦ τοσούτου φορτίου cf. p. 281 n. 2.

¹¹⁾ De conjectura κοιλιοφορεῖ μέν, ἀλλὰ τίγριδος δίκην (S 367) cf. p. 248. Dactylum in pede primo exhibet praeterea particula interpolata, quam ex N (cf. p. 267 n. 3) ad calcem editionis secundae p. 82 inter Hex. 706 et 757 iuseruit Morellus: ἔχων ἐν οὐτῷ τὴν ἐνέργειαν φύσει | θελήματος πλήρωμα πρακτικωτάτου | ἀεροβατεῖ δὲ τῷ θελήματι τρέψιν.

¹²⁾ Καὶ τὸν παραβάτην παραβαλὼν πλασμῷ ξένῳ cf. p. 109.

¹³⁾ Πλήρεις φυλάττων ἐκατέρως τὰς οὐσίας cf. p. 213.

¹⁴⁾ De Suppl. C 4 (ex conjectura nostra p. 36) φῆ πατέες θυμονος προς <επ> ἀγουσι τοῖς κλάδοις cf. p. 278.

¹⁵⁾ Ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρουμένην cf. p. 251.

II¹⁾ P I 48. 149. 236, II 89. 218.²⁾ 302, III 16. 63. 145. 255. 361, Av. 467, H I 88.³⁾ 146, Hex. 439.⁴⁾ 497.⁵⁾ 522. 625.⁶⁾ 747.⁷⁾ 975. 1025. 1053.⁸⁾ 1071.⁹⁾ 1098. 1156. 1624.¹⁰⁾ 1673. 1682, Van. 76.¹¹⁾ 176, S 103.¹²⁾ 105. 206. 213.¹³⁾ 253.¹⁴⁾ 378. 394.¹⁵⁾ 416.

¹⁾ Non recepi Hex. 1248 <*καὶ*> τὰς πολυμόρφους συνθέσεις τῶν γραμάτων, ubi Hilbergii supplementum (VIII p. 299) comprobat M nec non miser codicis N habitus: καὶ τὰς πολυμόρφους τε (pro δὲ?) γραμάτων θέσεις. A Pisida enim alienos esse puto versus 1245—1249 ὡς εἰ τις ἴδοι τὸν ταῦ καὶ θυμάτει (cf. Stud. p. 223) | τὸν γραῦσον ὡς (l. εἰς cum MTp) σάπειρον ἐμπεπλεγμένον! καὶ τὴν πτερωτὴν ἐν σμαράγδῳ πορφύραν, | <*καὶ*> τὰς πολυμόρφους συνθέσεις τῶν γραμάτων, | ὅλας ἀσυγχύτους τε καὶ μεμιγμένας. In particula enim 1165—1267, quae veribus καὶ μὴ τις ἡμᾶς κομπορθῶν φαντίσοι | ὡς πρὸς τὰ μικρὰ καὶ σχεδὸν τετμημένα | κινοῦντας εἰκῇ τοῦ λόγου τὸν ἔξονα (1268—1270) significatur, recte de ape (1165—1179), araneo (1180—1197), culice (1204—1213), formica (1214—1232), ovis (1233—1244), locusta (1250—1267) agitur, pavonis vero nomen perinde offendit ac eyeni mentio (1198—1203), quam poetae ab iudicandam esse Stud. p. 268 docui. Videlut autem interpolandi ansam praebuisse trimeter εἰς τέρατα, εἰς ὄστατην, εἰς πτερῶν γύσιν (1244), nec dubito, quin versus subditicci ex eadem officina prodierint, quae aliam quoque de pavone narrationem (1286—1292 cf. Stud. p. 268 sq.) sub Pisidae nomine eusit.

²⁾ Το τῶν Σαρακηνῶν τάγμα τῶν πολυτέρων cf. p. 13 n. 2 et p. 215.

³⁾ Ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ Νοσοδόνος φρουρούμενην cf. p. 251.

⁴⁾ <*Καὶ*> τὰς ὑποθήκας καίπερ οὕτας ἐνδίκως, ubi καὶ e conjectura Muelleri (ad Ignat. p. 8 n. 6) et Hilbergii ('Wiener Studien' VIII p. 302) repertum suppeditant MT.

⁵⁾ Εἰς <*τὴν*> βασιλείαν τῶν ἀειζώνων θρόνου, quo loco τὴν (praeter Hilbergium l. c.) recte addunt Mp et Morelli margo.

⁶⁾ Εἰς τὰς διατάξεις ἀσκοληθῆται τὰς νέας cf. p. 216. Secunda Morelli editio mendose εἰς τὰς δὲ διατάξεις κτλ. offert.

⁷⁾ Nimurum lego καὶ τοὺς (γνωνός?) λαβυρίνθους τῶνδε τῶν λόγων φράσοι: pro εἰ τοὺς λαβυρίνθους δὲ τῶν λόγων φράσοι (φράσῃ Quere. contra codicem auctoritatem). Minus recte τούςδε pro δὲ Hilbergius VIII p. 302 temptabat, genuinam memoriam interpolata cete τούς

roquin codicis N scriptura: εἰ λαβυρίνθους τῶνδε τῶν λόγων φράσοι suggestit, quoniam 740 sq. ἡ τοῖς ἀγράφοις | λόγοις | ἀπαγγέλλουσα τὸν θεῖον γνόφον Pisides respicit. Ceterum cf. S 22 οὐκ ἦν μὲν εἰκὼς τούςδε τοὺς λόγους λέγειν, 601 σύγγνωθί μοι λέγοντι τούςδε τοὺς λόγους, Suppl. III 3 ὑπερτετάχθι τῶνδε τῶν ἑυστῶν λόγων cl. S 207 μὴ δεῖν μετ' αὐτῶν τὴνδε τὴν φωνὴν λέγειν.

⁸⁾ Ποιεῖ σαλαμάνδρα τὰς καρπίνους αἰθάλην cf. p. 225 n. 1 et p. 247.

⁹⁾ Τῷ Πορφύρῳ γάρ γλῶσσα μὲν τεθημένη cf. p. 140 n. 2.

¹⁰⁾ Λιττεῖα <δὲ> πάντα καὶ καλῶς ἐργασμένα, ubi δὲ ex MVp adsumpsi.

¹¹⁾ Ως ἐν λαβυρίνθῳ τῷ πολυτυποῖ βίῳ cf. p. 132 n. 3.

¹²⁾ Τῶν Νεστορίου μοι πανταχοῦ ληρημάτων cf. p. 258 n. 4.

¹³⁾ L. ὡς σὺ σγεδιάζων <*συγ*>γράψεις (νῦν γράψεις coni. Hilbergius IX p. 219) τὰ δόγματα. Voce συγγράψειν noster usus est P I 16, H I 118. 221, Hex. 76, Van. 241, S 723 cf. praeterea σύγγραψιν Suppl. CVII 1, συγγράψῃ Hex. 436, S 101. 721, Suppl. CVII 21, συγγράψεις S 726, Suppl. CVII 3.

¹⁴⁾ Καὶ πᾶς καὶ δέ εαυτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις cf. p. 135 n. 4 cl. p. 262 n. 9.

¹⁵⁾ Το Γρηγορίου γάρ τοῦτο δείκνυται στόμα cf. p. 226 not.

563.¹⁾ 567. 650²⁾, Suppl. III 16.³⁾ 18. 89, LXXXVII 2⁴⁾, CVII 20, fr. 64.⁵⁾ 116⁶⁾;

III)⁷⁾ P II 262, Hex. 1683⁸⁾;

IV)⁹⁾ P I 71.¹⁰⁾ 80. 136.¹¹⁾ 234¹²⁾, II 30.¹³⁾ 49.¹⁴⁾ 99.¹⁵⁾ 280. 336.

¹⁾ Μλλ' ἐν βασανισμοῖς εὐτεβῶς ἔμμαργμένους cf. p. 274.

²⁾ Το Γρηγορίον μοι τούς λόγους ἀναβρέψει cf. p. 258 n. 4.

³⁾ Σὺ θηρολετεῖσθαι τὴν πακουργίαν θέλεις, sicuti codicis M memoriam (θηρολεῖσθαι) mutandam esse censui; nescio tamen an θηροβολεῖσθαι magis conveniat cf. Sophocles Philoct. 165 et Julius Diocles Anth. Pal VI 186, 4.

⁴⁾ Ψυγῶν ἀλιεύεις τε καὶ πυλωρὸς τὸν ἄνω cf. p. 254 n. 4.

⁵⁾ Φεύγων ἀτρομήτως καὶ πρέγων ἐπόστροφα cf. p. 165.

⁶⁾ E conjectura adiungo Hex. 918 καρπούς μελιτεύοντας τὸν ἀνίκανον βοτρύων cf. p. 238 n. 3; sed Suppl. II 65 ὁ νῦν βασιλεύων εὐτεβῆς αὐτοκράτωρ ad tribrachorum seriem pertinere p. 26 n. 3 ostendit. De Morelli contextu καὶ τούς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εἴροι λαβῆν (Hex. 444) et τίς οὗτος ἀράγως λεπτοδακτύλους πλάσας (1180) p. 276 et p. 281 n. 4 egi; non minus falsa eiusdem lectio marginalis εὐκαταλήπτως est Hex. 889 ἐν ἀκαταλήπτωις ἔξογαῖς συνεστάλη (ἀπεστάλη, male Hercher ex B), quo loco praepositive ἐν omissa perperam tribrachyn obliterant VpB. Nec magis codicis M memoria ἀποβίβηται in censum venit Hex. 1136 τίς ἀσπάρδῳ τούς γῦπτας ἔξάγει τόπῳ, eiusdemque commatis est codicis N₂ lectio Hex. 1674 πάσῃ προθέσει καὶ μέτρᾳ δούς ἡρμοσμένα pro προθέσει δὲ (I. τε cum MVT) πάσῃ μέτρᾳ δούς ἡρμοσμένα, ubi anapaestum omnino tollit p. vocula δὲ (sive potius τε) omissa, dactylum prave invehit N₁ πάσῃ προθέσει μεταδιδούς ἡρμοσμένα.

⁷⁾ De fr. 39 οἱ βάρβαροι δὲ ὑπερβαλλόντες τῇ πόλει cf. p. 128.

⁸⁾ De conjectura Ἐπρωδίας <κατ>έδειξε παίγνιον πότου cf. p. 275.

⁹⁾ Anapaestis eximenda sunt haec exempla: Suppl. IV 23 τὴν ψυγικὴν πῶς ἂν τις ἔνθετον ἐνεργάτας cf. p. 223 n. 3; — XXXV 2 πόδας, πρόσωπα συγκατακάμπτωσα τρόμῳ cf. p. 257 n. 1; — LXXX 1 καὶ πρὸν προεκθεῖν εἰς φάσις, εἴδες ἥλιον, ubi epigrammatis sententia ex memoria ζ. π. π. εἰς τὸ φῶς. <τὸν> ἥλιον (scil. κατέστηεις cl. 2 καὶ πόρον κατέσγεις) extricandum esse docet, qui sollemnem Pisidae formam οὖς (P I 193, III 205, Av. 362, H 1 81, R 3. 15. 76, Hex. 173, 201, 230, 247, 492, 598, 726 bis, 729, 856, 882, 1793, 1835, S 473, 671, 674, 712, Suppl. IV 50, LI 1, CIII 2, An. p. 1685 A. 1693 C. 1704 D. 1705 A. 1708 B. C bis cf. etiam φωνάρρος P I 2, 192, III 365, R 75, Hex. 366, Suppl. IV 131, XXXVIII 2) praestat. — Eadem ratione contra codicium (MVTpN) et editionum (Mor. Herch.) auctoritatem Quercius non solum Hex. 320 τέγγει μὲν ἐμάκας καὶ παραβάλλει (pro προβάλλει) τὴν πόλαν peccavit (cf. p. 225), sed etiam 1177 καὶ σχῆμα μηδὲν γραμματίζον (pro γραμματίζον cf. 1183) περιέστης (sive potius παραβέστης, quam Hercheri lectionem ex B receptam MVTpN et Morelli margo firmant). Praeterea in V frusta Quercii contextum P II 329 βαίνων ἀμρύθως καὶ βασιλίξων ('regium servans deus') ἡρέμης quaeras, siquidem codex cum p. in βαδίζων consentit, ubi synonymorum coacervatio neutriquam offendit cf. P II 329 εἰκῇ δὲ μογθῶν καὶ μάτην πονούμενος.

¹⁰⁾ Οὗσας ἀδελφᾶς τὰς ἀρετὰς καὶ συντρόφους (sive τὰς αὐταδελφους γοῦν ἀρετὰς καὶ συντρόφους) cf. p. 217 n. 4.

¹¹⁾ Καταστραγέεις τοῦ Φαραὼ τοῦ δευτέρου cf. p. 215.

Not. ¹²⁾ ¹³⁾ ¹⁴⁾ ¹⁵⁾ pagina proxima tenet.

357, III 235. 236. 328. 362, Av. 495, H I 16.¹⁾ 226. 229, II 49. 120.²⁾ 194, Hex. 40.³⁾ 192.⁴⁾ 339. 706.⁵⁾ 727. 733. 821.⁶⁾ 850.⁷⁾ 944.⁸⁾ 964.⁹⁾ 1114. 1142.¹⁰⁾ 1478. 1670. 1672. 1680. 1683. 1784¹¹⁾),

¹²⁾ Χειμῶνος ὄντος καὶ ταραχῆς <τῶν> πραγμάτων, ubi τῶν recte supplevit Hilbergius IX p. 211.

¹³⁾ Ἐρπουσα δάκνει καὶ δαπανᾷ τὴν οὐσίαν cf. p. 213.

¹⁴⁾ Ὡνοῦς διαρχῆς Ὡνεανὸν μιμούμενος, quemadmodum non solum MVP, verum etiam Quercius exhibit; apud Bekkerum Ὡνεανὸν habes, sed hypothetae lapsus editoris de textu Querciano silentium arguit; itaque falsus est Hercher (ad Erot. Gr. vol. II p. XLVI) scripturae. Ὡνεανὸν apud Pisidam (cf. tamen S 35) patronus, supervacaneam vero emendationem Hilbergius ('Wiener Studien' IX p. 208) proposuit.

¹⁵⁾ Οὗτος δὲ κοινὸς καὶ βασιλεὺς καὶ δεσπότης cf. p. 210.

¹⁶⁾ Δροσίζεται φλόξ τῷ Δανιὴλ τῷ δευτέρῳ cf. p. 216.

¹⁷⁾ Πάσας ἀνέγνως τὰς διατάξεις τῶν νόμων cf. p. 216 n. 1.

¹⁸⁾ Σπείρεις γάρ αὐτὸς <καὶ> κατὰ πετρῶν πολλάκις cf. p. 112 n. 2; αὐτὸς κατὰ <τὰς> πέτρας contra prosodiae leges Morelli editio secunda supplet. Ceterum πετρῶν pro πέτρας recte Hercher ex V (=N) reduxit cf. Plutarchus in Boissonadi Anecl. Gr. vol. I p. 394, Diogenianus Vindob. II 61, Suidas vol. I 2 p. 793, 3, Apostolius IX 45, — Lucian. Amor. 20, Isidorus Pelusiota Epist. III 67 cl. κατὰ λίθους σπείρειν in Boissonadi Anecl. vol. II p. 381 v. 775. Eiς πέτρας σπείρειν eodem sensu dixit Plato Leg. VIII p. 838 E, ἐπὶ πετρῶν σπείρειν Maximus Tyrius Dissert. XXVI, proverbium σπείρειν πέτρας inlustrant Schneidewin — Leutsch Paroemiogr. Gr. vol. I p. 343 et II p. 48.

¹⁹⁾ Πρὸς σαρκὸς ὑμεῖν καὶ μετὰ σαρκῶν Αἴγον, sicuti M pro μετὰ σαρκὸς (Mor. Herch.) sive κατὰ σαρκὸς (Querc.) praebet. Codices VTPBN μετὰ σάρκα exhibit, ac similiter Morellus μετὰ σάρκωστι temptabat. Minus recte λόγον σαρκὸς μέτα coniecit Hilbergius VIII p. 302.

²⁰⁾ Στενάς δὲ ποιεῖ τῆς ἀκοῆς <τὰς> εἰςθόους, quo Ioco τὰς ab Hercher ex B

additum in M rudis corrector erasit cf. praetera N ἀποθέτας τὰς εἰςθόους. Morelli lectio ἀκοῦσθε olim ab Hercher ex Erot. II p. LVII defensum emendatoris commentum prodit aequem ac ἡκουσιῶν δὲ γρόνους pro ἡκουσιῶν δὲ τοὺς γρόνους Hex. 339 cf. insuper parum felix Hercheri temptamen τὰς πουλυμέροφους pro <καὶ> τὰς πολυμέροφους Hex. 1248.

²¹⁾ Καὶ τῇ δοκίσαι τῆς ἀφανοῦς ἀμαρτίας cf. p. 266.

²²⁾ ²³⁾ ²⁴⁾ ²⁵⁾ ²⁶⁾ ²⁷⁾ ²⁸⁾ ²⁹⁾ ³⁰⁾ ³¹⁾ ³²⁾ ³³⁾ ³⁴⁾ ³⁵⁾ ³⁶⁾ ³⁷⁾ ³⁸⁾ ³⁹⁾ ⁴⁰⁾ ⁴¹⁾ ⁴²⁾ ⁴³⁾ ⁴⁴⁾ ⁴⁵⁾ ⁴⁶⁾ ⁴⁷⁾ ⁴⁸⁾ ⁴⁹⁾ ⁵⁰⁾ ⁵¹⁾ ⁵²⁾ ⁵³⁾ ⁵⁴⁾ ⁵⁵⁾ ⁵⁶⁾ ⁵⁷⁾ ⁵⁸⁾ ⁵⁹⁾ ⁶⁰⁾ ⁶¹⁾ ⁶²⁾ ⁶³⁾ ⁶⁴⁾ ⁶⁵⁾ ⁶⁶⁾ ⁶⁷⁾ ⁶⁸⁾ ⁶⁹⁾ ⁷⁰⁾ ⁷¹⁾ ⁷²⁾ ⁷³⁾ ⁷⁴⁾ ⁷⁵⁾ ⁷⁶⁾ ⁷⁷⁾ ⁷⁸⁾ ⁷⁹⁾ ⁸⁰⁾ ⁸¹⁾ ⁸²⁾ ⁸³⁾ ⁸⁴⁾ ⁸⁵⁾ ⁸⁶⁾ ⁸⁷⁾ ⁸⁸⁾ ⁸⁹⁾ ⁹⁰⁾ ⁹¹⁾ ⁹²⁾ ⁹³⁾ ⁹⁴⁾ ⁹⁵⁾ ⁹⁶⁾ ⁹⁷⁾ ⁹⁸⁾ ⁹⁹⁾ ¹⁰⁰⁾ ¹⁰¹⁾ ¹⁰²⁾ ¹⁰³⁾ ¹⁰⁴⁾ ¹⁰⁵⁾ ¹⁰⁶⁾ ¹⁰⁷⁾ ¹⁰⁸⁾ ¹⁰⁹⁾ ¹¹⁰⁾ ¹¹¹⁾ ¹¹²⁾ ¹¹³⁾ ¹¹⁴⁾ ¹¹⁵⁾ ¹¹⁶⁾ ¹¹⁷⁾ ¹¹⁸⁾ ¹¹⁹⁾ ¹²⁰⁾ ¹²¹⁾ ¹²²⁾ ¹²³⁾ ¹²⁴⁾ ¹²⁵⁾ ¹²⁶⁾ ¹²⁷⁾ ¹²⁸⁾ ¹²⁹⁾ ¹³⁰⁾ ¹³¹⁾ ¹³²⁾ ¹³³⁾ ¹³⁴⁾ ¹³⁵⁾ ¹³⁶⁾ ¹³⁷⁾ ¹³⁸⁾ ¹³⁹⁾ ¹⁴⁰⁾ ¹⁴¹⁾ ¹⁴²⁾ ¹⁴³⁾ ¹⁴⁴⁾ ¹⁴⁵⁾ ¹⁴⁶⁾ ¹⁴⁷⁾ ¹⁴⁸⁾ ¹⁴⁹⁾ ¹⁵⁰⁾ ¹⁵¹⁾ ¹⁵²⁾ ¹⁵³⁾ ¹⁵⁴⁾ ¹⁵⁵⁾ ¹⁵⁶⁾ ¹⁵⁷⁾ ¹⁵⁸⁾ ¹⁵⁹⁾ ¹⁶⁰⁾ ¹⁶¹⁾ ¹⁶²⁾ ¹⁶³⁾ ¹⁶⁴⁾ ¹⁶⁵⁾ ¹⁶⁶⁾ ¹⁶⁷⁾ ¹⁶⁸⁾ ¹⁶⁹⁾ ¹⁷⁰⁾ ¹⁷¹⁾ ¹⁷²⁾ ¹⁷³⁾ ¹⁷⁴⁾ ¹⁷⁵⁾ ¹⁷⁶⁾ ¹⁷⁷⁾ ¹⁷⁸⁾ ¹⁷⁹⁾ ¹⁸⁰⁾ ¹⁸¹⁾ ¹⁸²⁾ ¹⁸³⁾ ¹⁸⁴⁾ ¹⁸⁵⁾ ¹⁸⁶⁾ ¹⁸⁷⁾ ¹⁸⁸⁾ ¹⁸⁹⁾ ¹⁹⁰⁾ ¹⁹¹⁾ ¹⁹²⁾ ¹⁹³⁾ ¹⁹⁴⁾ ¹⁹⁵⁾ ¹⁹⁶⁾ ¹⁹⁷⁾ ¹⁹⁸⁾ ¹⁹⁹⁾ ²⁰⁰⁾ ²⁰¹⁾ ²⁰²⁾ ²⁰³⁾ ²⁰⁴⁾ ²⁰⁵⁾ ²⁰⁶⁾ ²⁰⁷⁾ ²⁰⁸⁾ ²⁰⁹⁾ ²¹⁰⁾ ²¹¹⁾ ²¹²⁾ ²¹³⁾ ²¹⁴⁾ ²¹⁵⁾ ²¹⁶⁾ ²¹⁷⁾ ²¹⁸⁾ ²¹⁹⁾ ²²⁰⁾ ²²¹⁾ ²²²⁾ ²²³⁾ ²²⁴⁾ ²²⁵⁾ ²²⁶⁾ ²²⁷⁾ ²²⁸⁾ ²²⁹⁾ ²³⁰⁾ ²³¹⁾ ²³²⁾ ²³³⁾ ²³⁴⁾ ²³⁵⁾ ²³⁶⁾ ²³⁷⁾ ²³⁸⁾ ²³⁹⁾ ²⁴⁰⁾ ²⁴¹⁾ ²⁴²⁾ ²⁴³⁾ ²⁴⁴⁾ ²⁴⁵⁾ ²⁴⁶⁾ ²⁴⁷⁾ ²⁴⁸⁾ ²⁴⁹⁾ ²⁵⁰⁾ ²⁵¹⁾ ²⁵²⁾ ²⁵³⁾ ²⁵⁴⁾ ²⁵⁵⁾ ²⁵⁶⁾ ²⁵⁷⁾ ²⁵⁸⁾ ²⁵⁹⁾ ²⁶⁰⁾ ²⁶¹⁾ ²⁶²⁾ ²⁶³⁾ ²⁶⁴⁾ ²⁶⁵⁾ ²⁶⁶⁾ ²⁶⁷⁾ ²⁶⁸⁾ ²⁶⁹⁾ ²⁷⁰⁾ ²⁷¹⁾ ²⁷²⁾ ²⁷³⁾ ²⁷⁴⁾ ²⁷⁵⁾ ²⁷⁶⁾ ²⁷⁷⁾ ²⁷⁸⁾ ²⁷⁹⁾ ²⁸⁰⁾ ²⁸¹⁾ ²⁸²⁾ ²⁸³⁾ ²⁸⁴⁾ ²⁸⁵⁾ ²⁸⁶⁾ ²⁸⁷⁾ ²⁸⁸⁾ ²⁸⁹⁾ ²⁹⁰⁾ ²⁹¹⁾ ²⁹²⁾ ²⁹³⁾ ²⁹⁴⁾ ²⁹⁵⁾ ²⁹⁶⁾ ²⁹⁷⁾ ²⁹⁸⁾ ²⁹⁹⁾ ³⁰⁰⁾ ³⁰¹⁾ ³⁰²⁾ ³⁰³⁾ ³⁰⁴⁾ ³⁰⁵⁾ ³⁰⁶⁾ ³⁰⁷⁾ ³⁰⁸⁾ ³⁰⁹⁾ ³¹⁰⁾ ³¹¹⁾ ³¹²⁾ ³¹³⁾ ³¹⁴⁾ ³¹⁵⁾ ³¹⁶⁾ ³¹⁷⁾ ³¹⁸⁾ ³¹⁹⁾ ³²⁰⁾ ³²¹⁾ ³²²⁾ ³²³⁾ ³²⁴⁾ ³²⁵⁾ ³²⁶⁾ ³²⁷⁾ ³²⁸⁾ ³²⁹⁾ ³³⁰⁾ ³³¹⁾ ³³²⁾ ³³³⁾ ³³⁴⁾ ³³⁵⁾ ³³⁶⁾ ³³⁷⁾ ³³⁸⁾ ³³⁹⁾ ³⁴⁰⁾ ³⁴¹⁾ ³⁴²⁾ ³⁴³⁾ ³⁴⁴⁾ ³⁴⁵⁾ ³⁴⁶⁾ ³⁴⁷⁾ ³⁴⁸⁾ ³⁴⁹⁾ ³⁵⁰⁾ ³⁵¹⁾ ³⁵²⁾ ³⁵³⁾ ³⁵⁴⁾ ³⁵⁵⁾ ³⁵⁶⁾ ³⁵⁷⁾ ³⁵⁸⁾ ³⁵⁹⁾ ³⁶⁰⁾ ³⁶¹⁾ ³⁶²⁾ ³⁶³⁾ ³⁶⁴⁾ ³⁶⁵⁾ ³⁶⁶⁾ ³⁶⁷⁾ ³⁶⁸⁾ ³⁶⁹⁾ ³⁷⁰⁾ ³⁷¹⁾ ³⁷²⁾ ³⁷³⁾ ³⁷⁴⁾ ³⁷⁵⁾ ³⁷⁶⁾ ³⁷⁷⁾ ³⁷⁸⁾ ³⁷⁹⁾ ³⁸⁰⁾ ³⁸¹⁾ ³⁸²⁾ ³⁸³⁾ ³⁸⁴⁾ ³⁸⁵⁾ ³⁸⁶⁾ ³⁸⁷⁾ ³⁸⁸⁾ ³⁸⁹⁾ ³⁹⁰⁾ ³⁹¹⁾ ³⁹²⁾ ³⁹³⁾ ³⁹⁴⁾ ³⁹⁵⁾ ³⁹⁶⁾ ³⁹⁷⁾ ³⁹⁸⁾ ³⁹⁹⁾ ⁴⁰⁰⁾ ⁴⁰¹⁾ ⁴⁰²⁾ ⁴⁰³⁾ ⁴⁰⁴⁾ ⁴⁰⁵⁾ ⁴⁰⁶⁾ ⁴⁰⁷⁾ ⁴⁰⁸⁾ ⁴⁰⁹⁾ ⁴¹⁰⁾ ⁴¹¹⁾ ⁴¹²⁾ ⁴¹³⁾ ⁴¹⁴⁾ ⁴¹⁵⁾ ⁴¹⁶⁾ ⁴¹⁷⁾ ⁴¹⁸⁾ ⁴¹⁹⁾ ⁴²⁰⁾ ⁴²¹⁾ ⁴²²⁾ ⁴²³⁾ ⁴²⁴⁾ ⁴²⁵⁾ ⁴²⁶⁾ ⁴²⁷⁾ ⁴²⁸⁾ ⁴²⁹⁾ ⁴³⁰⁾ ⁴³¹⁾ ⁴³²⁾ ⁴³³⁾ ⁴³⁴⁾ ⁴³⁵⁾ ⁴³⁶⁾ ⁴³⁷⁾ ⁴³⁸⁾ ⁴³⁹⁾ ⁴⁴⁰⁾ ⁴⁴¹⁾ ⁴⁴²⁾ ⁴⁴³⁾ ⁴⁴⁴⁾ ⁴⁴⁵⁾ ⁴⁴⁶⁾ ⁴⁴⁷⁾ ⁴⁴⁸⁾ ⁴⁴⁹⁾ ⁴⁵⁰⁾ ⁴⁵¹⁾ ⁴⁵²⁾ ⁴⁵³⁾ ⁴⁵⁴⁾ ⁴⁵⁵⁾ ⁴⁵⁶⁾ ⁴⁵⁷⁾ ⁴⁵⁸⁾ ⁴⁵⁹⁾ ⁴⁶⁰⁾ ⁴⁶¹⁾ ⁴⁶²⁾ ⁴⁶³⁾ ⁴⁶⁴⁾ ⁴⁶⁵⁾ ⁴⁶⁶⁾ ⁴⁶⁷⁾ ⁴⁶⁸⁾ ⁴⁶⁹⁾ ⁴⁷⁰⁾ ⁴⁷¹⁾ ⁴⁷²⁾ ⁴⁷³⁾ ⁴⁷⁴⁾ ⁴⁷⁵⁾ ⁴⁷⁶⁾ ⁴⁷⁷⁾ ⁴⁷⁸⁾ ⁴⁷⁹⁾ ⁴⁸⁰⁾ ⁴⁸¹⁾ ⁴⁸²⁾ ⁴⁸³⁾ ⁴⁸⁴⁾ ⁴⁸⁵⁾ ⁴⁸⁶⁾ ⁴⁸⁷⁾ ⁴⁸⁸⁾ ⁴⁸⁹⁾ ⁴⁹⁰⁾ ⁴⁹¹⁾ ⁴⁹²⁾ ⁴⁹³⁾ ⁴⁹⁴⁾ ⁴⁹⁵⁾ ⁴⁹⁶⁾ ⁴⁹⁷⁾ ⁴⁹⁸⁾ ⁴⁹⁹⁾ ⁵⁰⁰⁾ ⁵⁰¹⁾ ⁵⁰²⁾ ⁵⁰³⁾ ⁵⁰⁴⁾ ⁵⁰⁵⁾ ⁵⁰⁶⁾ ⁵⁰⁷⁾ ⁵⁰⁸⁾ ⁵⁰⁹⁾ ⁵¹⁰⁾ ⁵¹¹⁾ ⁵¹²⁾ ⁵¹³⁾ ⁵¹⁴⁾ ⁵¹⁵⁾ ⁵¹⁶⁾ ⁵¹⁷⁾ ⁵¹⁸⁾ ⁵¹⁹⁾ ⁵²⁰⁾ ⁵²¹⁾ ⁵²²⁾ ⁵²³⁾ ⁵²⁴⁾ ⁵²⁵⁾ ⁵²⁶⁾ ⁵²⁷⁾ ⁵²⁸⁾ ⁵²⁹⁾ ⁵³⁰⁾ ⁵³¹⁾ ⁵³²⁾ ⁵³³⁾ ⁵³⁴⁾ ⁵³⁵⁾ ⁵³⁶⁾ ⁵³⁷⁾ ⁵³⁸⁾ ⁵³⁹⁾ ⁵⁴⁰⁾ ⁵⁴¹⁾ ⁵⁴²⁾ ⁵⁴³⁾ ⁵⁴⁴⁾ ⁵⁴⁵⁾ ⁵⁴⁶⁾ ⁵⁴⁷⁾ ⁵⁴⁸⁾ ⁵⁴⁹⁾ ⁵⁵⁰⁾ ⁵⁵¹⁾ ⁵⁵²⁾ ⁵⁵³⁾ ⁵⁵⁴⁾ ⁵⁵⁵⁾ ⁵⁵⁶⁾ ⁵⁵⁷⁾ ⁵⁵⁸⁾ ⁵⁵⁹⁾ ⁵⁶⁰⁾ ⁵⁶¹⁾ ⁵⁶²⁾ ⁵⁶³⁾ ⁵⁶⁴⁾ ⁵⁶⁵⁾ ⁵⁶⁶⁾ ⁵⁶⁷⁾ ⁵⁶⁸⁾ ⁵⁶⁹⁾ ⁵⁷⁰⁾ ⁵⁷¹⁾ ⁵⁷²⁾ ⁵⁷³⁾ ⁵⁷⁴⁾ ⁵⁷⁵⁾ ⁵⁷⁶⁾ ⁵⁷⁷⁾ ⁵⁷⁸⁾ ⁵⁷⁹⁾ ⁵⁸⁰⁾ ⁵⁸¹⁾ ⁵⁸²⁾ ⁵⁸³⁾ ⁵⁸⁴⁾ ⁵⁸⁵⁾ ⁵⁸⁶⁾ ⁵⁸⁷⁾ ⁵⁸⁸⁾ ⁵⁸⁹⁾ ⁵⁹⁰⁾ ⁵⁹¹⁾ ⁵⁹²⁾ ⁵⁹³⁾ ⁵⁹⁴⁾ ⁵⁹⁵⁾ ⁵⁹⁶⁾ ⁵⁹⁷⁾ ⁵⁹⁸⁾ ⁵⁹⁹⁾ ⁶⁰⁰⁾ ⁶⁰¹⁾ ⁶⁰²⁾ ⁶⁰³⁾ ⁶⁰⁴⁾ ⁶⁰⁵⁾ ⁶⁰⁶⁾ ⁶⁰⁷⁾ ⁶⁰⁸⁾ ⁶⁰⁹⁾ ⁶¹⁰⁾ ⁶¹¹⁾ ⁶¹²⁾ ⁶¹³⁾ ⁶¹⁴⁾ ⁶¹⁵⁾ ⁶¹⁶⁾ ⁶¹⁷⁾ ⁶¹⁸⁾ ⁶¹⁹⁾ ⁶²⁰⁾ ⁶²¹⁾ ⁶²²⁾ ⁶²³⁾ ⁶²⁴⁾ ⁶²⁵⁾ ⁶²⁶⁾ ⁶²⁷⁾ ⁶²⁸⁾ ⁶²⁹⁾ ⁶³⁰⁾ ⁶³¹⁾ ⁶³²⁾ ⁶³³⁾ ⁶³⁴⁾ ⁶³⁵⁾ ⁶³⁶⁾ ⁶³⁷⁾ ⁶³⁸⁾ ⁶³⁹⁾ ⁶⁴⁰⁾ ⁶⁴¹⁾ ⁶⁴²⁾ ⁶⁴³⁾ ⁶⁴⁴⁾ ⁶⁴⁵⁾ ⁶⁴⁶⁾ ⁶⁴⁷⁾ ⁶⁴⁸⁾ ⁶⁴⁹⁾ ⁶⁵⁰⁾ ⁶⁵¹⁾ ⁶⁵²⁾ ⁶⁵³⁾ ⁶⁵⁴⁾ ⁶⁵⁵⁾ ⁶⁵⁶⁾ ⁶⁵⁷⁾ ⁶⁵⁸⁾ ⁶⁵⁹⁾ ⁶⁶⁰⁾ ⁶⁶¹⁾ ⁶⁶²⁾ ⁶⁶³⁾ ⁶⁶⁴⁾ ⁶⁶⁵⁾ ⁶⁶⁶⁾ ⁶⁶⁷⁾ ⁶⁶⁸⁾ ⁶⁶⁹⁾ ⁶⁷⁰⁾ ⁶⁷¹⁾ ⁶⁷²⁾ ⁶⁷³⁾ ⁶⁷⁴⁾ ⁶⁷⁵⁾ ⁶⁷⁶⁾ ⁶⁷⁷⁾ ⁶⁷⁸⁾ ⁶⁷⁹⁾ ⁶⁸⁰⁾ ⁶⁸¹⁾ ⁶⁸²⁾ ⁶⁸³⁾ ⁶⁸⁴⁾ ⁶⁸⁵⁾ ⁶⁸⁶⁾ ⁶⁸⁷⁾ ⁶⁸⁸⁾ ⁶⁸⁹⁾ ⁶⁹⁰⁾ ⁶⁹¹⁾ ⁶⁹²⁾ ⁶⁹³⁾ ⁶⁹⁴⁾ ⁶⁹⁵⁾ ⁶⁹⁶⁾ ⁶⁹⁷⁾ ⁶⁹⁸⁾ ⁶⁹⁹⁾ ⁷⁰⁰⁾ ⁷⁰¹⁾ ⁷⁰²⁾ ⁷⁰³⁾ ⁷⁰⁴⁾ ⁷⁰⁵⁾ ⁷⁰⁶⁾ ⁷⁰⁷⁾ ⁷⁰⁸⁾ ⁷⁰⁹⁾ ⁷¹⁰⁾ ⁷¹¹⁾ ⁷¹²⁾ ⁷¹³⁾ ⁷¹⁴⁾ ⁷¹⁵⁾ ⁷¹⁶⁾ ⁷¹⁷⁾ ⁷¹⁸⁾ ⁷¹⁹⁾ ⁷²⁰⁾ ⁷²¹⁾ ⁷²²⁾ ⁷²³⁾ ⁷²⁴⁾ ⁷²⁵⁾ ⁷²⁶⁾ ⁷²⁷⁾ ⁷²⁸⁾ ⁷²⁹⁾ ⁷³⁰⁾ ⁷³¹⁾ ⁷³²⁾ ⁷³³⁾ ⁷³⁴⁾ ⁷³⁵⁾ ⁷³⁶⁾ ⁷³⁷⁾ ⁷³⁸⁾ ⁷³⁹⁾ ⁷⁴⁰⁾ ⁷⁴¹⁾ ⁷⁴²⁾ ⁷⁴³⁾ ⁷⁴⁴⁾ ⁷⁴⁵⁾ ⁷⁴⁶⁾ ⁷⁴⁷⁾ ⁷⁴⁸⁾ ⁷⁴⁹⁾ ⁷⁵⁰⁾ ⁷⁵¹⁾ ⁷⁵²⁾ ⁷⁵³⁾ ⁷⁵⁴⁾ ⁷⁵⁵⁾ ⁷⁵⁶⁾ ⁷⁵⁷⁾ ⁷⁵⁸⁾ ⁷⁵⁹⁾ ⁷⁶⁰⁾ ⁷⁶¹⁾ ⁷⁶²⁾ ⁷⁶³⁾ ⁷⁶⁴⁾ ⁷⁶⁵⁾ ⁷⁶⁶⁾ ⁷⁶⁷⁾ ⁷⁶⁸⁾ ⁷⁶⁹⁾ ⁷⁷⁰⁾ ⁷⁷¹⁾ ⁷⁷²⁾ ⁷⁷³⁾ ⁷⁷⁴⁾ ⁷⁷⁵⁾ ⁷⁷⁶⁾ ⁷⁷⁷⁾ ⁷⁷⁸⁾ ⁷⁷⁹⁾ ⁷⁸⁰⁾ ⁷⁸¹⁾ ⁷⁸²⁾ ⁷⁸³⁾ ⁷⁸⁴⁾ ⁷⁸⁵⁾ ⁷⁸⁶⁾ ⁷⁸⁷⁾ ⁷⁸⁸⁾ ⁷⁸⁹⁾ ⁷⁹⁰⁾ ⁷⁹¹⁾ ⁷⁹²⁾ ⁷⁹³⁾ ⁷⁹⁴⁾ ⁷⁹⁵⁾ ⁷⁹⁶⁾ ⁷⁹⁷⁾ ⁷⁹⁸⁾ ⁷⁹⁹⁾ ⁸⁰⁰⁾ ⁸⁰¹⁾ ⁸⁰²⁾ ⁸⁰³⁾ ⁸⁰⁴⁾ ⁸⁰⁵⁾ ⁸⁰⁶⁾ ⁸⁰⁷⁾ ⁸⁰⁸⁾ ⁸⁰⁹⁾ ⁸¹⁰⁾ ⁸¹¹⁾ ⁸¹²⁾ ⁸¹³⁾ ⁸¹⁴⁾ ⁸¹⁵⁾ ⁸¹⁶⁾ ⁸¹⁷⁾ ⁸¹⁸⁾ ⁸¹⁹⁾ ⁸²⁰⁾ ⁸²¹⁾ ⁸²²⁾ ⁸²³⁾ ⁸²⁴⁾ ⁸²⁵⁾ ⁸²⁶⁾ ⁸²⁷⁾ ⁸²⁸⁾ ⁸²⁹⁾ ⁸³⁰⁾ ⁸³¹⁾ ⁸³²⁾ ⁸³³⁾ ⁸³⁴⁾ ⁸³⁵⁾ ⁸³⁶⁾ ⁸³⁷⁾ ⁸³⁸⁾ ⁸³⁹⁾ ⁸⁴⁰⁾ ⁸⁴¹⁾ ⁸⁴²⁾ ⁸⁴³⁾ ⁸⁴⁴⁾ ⁸⁴⁵⁾ ⁸⁴⁶⁾ ⁸⁴⁷⁾ ⁸⁴⁸⁾ ⁸⁴⁹⁾ ⁸⁵⁰⁾ ⁸⁵¹⁾ ⁸⁵²⁾ ⁸⁵³⁾ ⁸⁵⁴⁾ ⁸⁵⁵⁾ ⁸⁵⁶⁾ ⁸⁵⁷⁾ ⁸⁵⁸⁾ ⁸⁵⁹⁾ ⁸⁶⁰⁾ ⁸⁶¹⁾ ⁸⁶²⁾ ⁸⁶³⁾ ⁸⁶⁴⁾ ⁸⁶⁵⁾ ⁸⁶⁶⁾ ⁸⁶⁷⁾ ⁸⁶⁸⁾ ⁸⁶⁹⁾ ⁸⁷⁰⁾ ⁸⁷¹⁾ ⁸⁷²⁾ ⁸⁷³⁾ ⁸⁷⁴⁾ ⁸⁷⁵⁾ ⁸⁷⁶⁾ ⁸⁷⁷⁾ ⁸⁷⁸⁾ ⁸⁷⁹⁾ ⁸⁸⁰⁾ ⁸⁸¹⁾ ⁸⁸²⁾ ⁸⁸³⁾ ⁸⁸⁴⁾ ⁸⁸⁵⁾ ⁸⁸⁶⁾ ⁸⁸⁷⁾ ⁸⁸⁸⁾ ⁸⁸⁹⁾ ⁸⁹⁰⁾ ⁸⁹¹⁾ ⁸⁹²⁾ ⁸⁹³⁾ ⁸⁹⁴⁾ ⁸⁹⁵⁾ ⁸⁹⁶⁾ ⁸⁹⁷⁾ ⁸⁹⁸⁾ ⁸⁹⁹⁾ ⁹⁰⁰⁾ ⁹⁰¹⁾ ⁹⁰²⁾ ⁹⁰³⁾ ⁹⁰⁴⁾ ⁹⁰⁵⁾ ⁹⁰⁶⁾ ⁹⁰⁷⁾ ⁹⁰⁸⁾ ⁹⁰⁹⁾ ⁹¹⁰⁾ ⁹¹¹⁾ ⁹¹²⁾ ⁹¹³⁾ ⁹¹⁴⁾ ⁹¹⁵⁾ ⁹¹⁶⁾ ⁹¹⁷⁾ ⁹¹⁸⁾ ⁹¹⁹⁾ ⁹²⁰⁾ ⁹²¹⁾ ⁹²²⁾ ⁹²³⁾ ⁹²⁴⁾ ⁹²⁵⁾ ⁹²⁶⁾ ⁹²⁷⁾ ⁹²⁸⁾ ⁹²⁹⁾ ⁹³⁰⁾ ⁹³¹⁾ ⁹³²⁾ ⁹³³⁾ ⁹³⁴⁾ ⁹³⁵⁾ ⁹³⁶⁾ ⁹³⁷⁾ ⁹³⁸⁾ ⁹³⁹⁾ ⁹⁴⁰⁾ ⁹⁴¹⁾ ⁹⁴²⁾ ⁹⁴³⁾ ⁹⁴⁴⁾ ⁹⁴⁵⁾ ⁹⁴⁶⁾ ⁹⁴⁷⁾ ⁹⁴⁸⁾ ⁹⁴⁹⁾ ⁹⁵⁰⁾ ⁹⁵¹⁾ ⁹⁵²⁾ ⁹⁵³⁾ ⁹⁵⁴⁾ ⁹⁵⁵⁾ ⁹⁵⁶⁾ ⁹⁵⁷⁾ ⁹⁵⁸⁾ ⁹⁵⁹⁾ ⁹⁶⁰⁾ ⁹⁶¹⁾ ⁹⁶²⁾ ⁹⁶³⁾ ⁹⁶⁴⁾ ⁹⁶⁵⁾ ⁹⁶⁶⁾ ⁹⁶⁷⁾ ⁹⁶⁸⁾ ⁹⁶⁹⁾ ⁹⁷⁰⁾ ⁹⁷¹⁾ ⁹⁷²⁾ ⁹⁷³⁾ ⁹⁷⁴⁾ ⁹⁷⁵⁾ ⁹⁷⁶⁾ ⁹⁷⁷⁾ ⁹⁷⁸⁾ ⁹⁷⁹⁾ ⁹⁸⁰⁾ ⁹⁸¹⁾ ⁹⁸²⁾ ⁹⁸³⁾ ⁹⁸⁴⁾ ⁹⁸⁵⁾ ⁹⁸⁶⁾ ⁹⁸⁷⁾ ⁹⁸⁸⁾ ⁹⁸⁹⁾ ⁹⁹⁰⁾ ⁹⁹¹⁾ ⁹⁹²⁾ ⁹⁹³⁾ ⁹⁹⁴⁾ ⁹⁹⁵⁾ ⁹⁹⁶⁾ ⁹⁹⁷⁾ ⁹⁹⁸⁾ ⁹⁹⁹⁾ ¹⁰⁰⁰⁾ ¹⁰⁰¹⁾ ¹⁰⁰²⁾ ¹⁰⁰³⁾ ¹⁰⁰⁴⁾ ¹⁰⁰⁵⁾ ¹⁰⁰⁶⁾ ¹⁰⁰⁷⁾ ¹⁰⁰⁸⁾ ¹⁰⁰⁹⁾ ¹⁰¹⁰⁾ ¹⁰¹¹⁾ ¹⁰¹²⁾ ¹⁰¹³⁾ ¹⁰¹⁴⁾ ¹⁰¹⁵⁾ ¹⁰¹⁶⁾ ¹⁰¹⁷⁾ ¹⁰¹⁸⁾ ¹⁰¹⁹⁾ ¹⁰²⁰⁾ ¹⁰²¹⁾ ¹⁰²²⁾ ¹⁰²³⁾ ¹⁰²⁴⁾ ¹⁰²⁵⁾ ¹⁰²⁶⁾ ¹⁰²⁷⁾ ¹⁰²⁸⁾ ¹⁰²⁹⁾ ¹⁰³⁰⁾ ¹⁰³¹⁾ ¹⁰³²⁾ ¹⁰³³⁾ ¹⁰³⁴⁾ ¹⁰³⁵⁾ ¹⁰³⁶⁾ ¹⁰³⁷⁾ ¹⁰³⁸⁾ ¹⁰³⁹⁾ ¹⁰⁴⁰⁾ ¹⁰⁴¹⁾ ¹⁰⁴²⁾ ¹⁰⁴³⁾ ¹⁰⁴⁴⁾ ¹⁰⁴⁵⁾ ¹⁰⁴⁶⁾ ¹⁰⁴⁷⁾ ¹⁰⁴⁸⁾ ¹⁰⁴⁹⁾ ¹⁰⁵⁰⁾ ¹⁰⁵¹⁾ ¹⁰⁵²⁾ ¹⁰⁵³⁾ ¹⁰⁵⁴⁾ ¹⁰⁵⁵⁾ ¹⁰⁵⁶⁾ ¹⁰⁵⁷⁾ ¹⁰⁵⁸⁾ ¹⁰⁵⁹⁾ ¹⁰⁶⁰⁾ ¹⁰⁶¹⁾ ¹⁰⁶²⁾ ¹⁰⁶³⁾ ¹⁰⁶⁴⁾ ¹⁰⁶⁵⁾ ¹⁰⁶⁶⁾ ¹⁰⁶⁷⁾ ¹⁰⁶⁸⁾ ¹⁰⁶⁹⁾ ¹⁰⁷⁰⁾ ¹⁰⁷¹⁾ ¹⁰⁷²⁾ ¹⁰⁷³⁾ ¹⁰⁷⁴⁾ ¹⁰⁷⁵⁾ ¹⁰⁷⁶⁾ ¹⁰⁷⁷⁾ ¹⁰⁷⁸⁾ ¹⁰⁷⁹⁾ ¹⁰⁸⁰⁾ ¹⁰⁸¹⁾ ¹⁰⁸²⁾ ¹⁰⁸³⁾ ¹⁰⁸⁴⁾ ¹⁰⁸⁵⁾ ¹⁰⁸⁶⁾ ¹⁰⁸⁷⁾ ¹⁰⁸⁸⁾ ¹⁰⁸⁹⁾ ¹⁰⁹⁰⁾ ¹⁰⁹¹⁾ ¹⁰⁹²⁾ ¹⁰⁹³⁾ ¹⁰⁹⁴⁾ ¹⁰⁹⁵⁾ ¹⁰⁹⁶⁾ ¹⁰⁹⁷⁾ ¹⁰⁹⁸⁾ ¹⁰⁹⁹⁾ ¹¹⁰⁰⁾ ¹¹⁰¹⁾ ¹¹⁰²⁾ ¹¹⁰³⁾ ¹¹⁰⁴⁾ ¹¹⁰⁵⁾ ¹¹⁰⁶⁾ ¹¹⁰⁷⁾ ¹¹⁰⁸⁾ ¹¹⁰⁹⁾ ¹¹¹⁰⁾ ¹¹¹¹⁾ ¹¹¹²⁾ ¹¹¹³⁾ ¹¹¹⁴⁾ ¹¹¹⁵⁾ ¹¹¹⁶⁾ ¹¹¹⁷⁾ ¹¹¹⁸⁾ ¹¹¹⁹⁾ ¹¹²⁰⁾ ¹¹²¹⁾ ¹¹²²⁾ ¹¹²³⁾ ¹¹²⁴⁾ ¹¹²⁵⁾ ¹¹²⁶⁾ ¹¹²⁷⁾ ¹¹²⁸⁾ ¹¹²⁹⁾ ¹¹³⁰⁾ ¹¹³¹⁾ ¹¹³²⁾ ¹¹³³⁾ ¹¹³⁴⁾ ¹¹³⁵⁾ ¹¹³⁶⁾ ¹¹³⁷⁾ ¹¹³⁸⁾ ¹¹³⁹⁾ ¹¹⁴⁰⁾ ¹¹⁴¹⁾ ¹¹⁴²⁾ ¹¹⁴³⁾ ¹¹⁴⁴⁾ ¹¹⁴⁵⁾ ¹¹⁴⁶⁾ ¹¹⁴⁷⁾ ¹¹⁴⁸⁾ ¹¹⁴⁹⁾ ¹¹⁵⁰⁾ ¹¹⁵¹⁾ ¹¹⁵²⁾ ¹¹⁵³⁾ ¹¹⁵⁴⁾ ¹¹⁵⁵⁾ ¹¹⁵⁶⁾ ¹¹⁵⁷⁾ ¹¹⁵⁸⁾ ¹¹⁵⁹⁾ ¹¹⁶⁰⁾ ¹¹⁶¹⁾ ¹¹⁶²⁾ ¹¹⁶

Van. 98¹⁾, S 10. 38.²⁾ 85. 291.³⁾ 308.⁴⁾ 611. 612. 661⁵⁾), Suppl. II 30. 43. 44. 104 (sive 92), III 4. 5⁶⁾), IV 42. 54, XLV 1, XLVI 6, fr. 18.⁷⁾ 177⁸⁾;

V) Hex. 1321. 1680, S 253⁹⁾.

Qua in computatione anapaestis, non tribraechis adnumeravi:

1) Hex. 40 σπειρεις γὰρ κύτος καὶ κατὰ πετρῶν πολλάκις, quamquam pro tribraechis pugnant πέτραι Suppl. XC 3, πέτραι S 133, πέτραι S 462, πέτρωδεις H II 146, πέτρωσαι P II 305 (p. 110) et H I 28^{cl}. Πέτραι Suppl. LXXXII 3; cf. πέτραις Hex. 1033, πέτραις Hex. 549, πέτραις

¹⁾ Στολὴν ἐπέρρει καὶ σχεδιάζει <τὴν> τύχην cum ML (et Hilbergio IX p. 216).

²⁾ Ως μυσταγωγὸς γερατονήσας <τῆς> πλάνης ex Hilbergii coniectura (IX p. 218), quam p. confirmat.

³⁾ Άλλ' οὐδὲν ἔττον ἐν λαβυρίνθῳ <νῦν> στρέψῃ, ubi νῦν (cf. P II 2, Av. 227) supplevit Hilbergius IX p. 219. Etiam de σὺ cogitari potest, quamquam in eadem versus sede pronomen non occurrit, sed in thesi prima (P I 87. 89. 126. 174. 195, II 38. 244. 327, III 307. 388. 404, Av. 138, Van. 235, S 3, Suppl. III 14. 16, V 1, XXXVI 1, XLVI 6, LXIV 2), secunda (Av. 368, S 467. 710), tertia (P II 270, H II 27, R 41, Hex. 36. 352, S 201. 441. 643, Suppl. I 27), quarta (S 515, Suppl. II 56), tum in arsi prima (P II 282, S 213) et tertia (P II 253). Unicum quintae arsis exemplum παθητὸν εἶναι τὸν Θεόν μου σὲ λέγεις corruptela laborat, ac recte συλλέγεις emendavit Hilbergius (IX p. 218), qui minus recte VIII p. 302 in thesin quintam σὺ invexit Hex. 40 cf. Stud. p. 112 n. 2.

⁴⁾ Άλλὰ πρὸς αὐτὸν καὶ στασιάζεις (sive συστασιάζεις sine καὶ) ἀσκόπως cf. p. 136 not.

⁵⁾ Τὴν ἰδεῖται τῶν φύσειων ἀσυγχύτως cf. p. 213 n. 2.

⁶⁾ Ἰππεῖς ἐνόπλους, θηρολέτας πανευστόλους cf. p. 222 n. 8.

⁷⁾ Πέπον πεπονθεὶς ἔξυδαροι τὴν γαστέρα cf. p. 220 n. 4.

⁸⁾ Τῶν πολλὰ δεινὰ λριστικοῖς εἰργασμένων cf. p. 25. — Adde Θείους ἐραστὰς Καστιανὸς πρὸς <τοὺς> νάξις ex epigrammate ad Suppl. XXXVI (adn. crit.) laudant, simodo Pisidae fetus adgnoscendus est. — Pro Hex. 161 διαγράφεις γὰρ πᾶσαν, ὡς θελεῖς, φύσιν perperam Taur. 304 ξενοπρεπῶς γὰρ τὴν δροφὴν διαγράφεις praebet, quem versum inter 162 et 163 inserit T, anapaesti forma oblitterata (ξενοπρεπῶς γὰρ τὴν φύσιν διαγράφεις) ante 160 adieciunt N et Morellus in editione tertia. — De Hex. 448 καὶ τὰς διαλύσεις τῶν φοβερῶν ἐγλημάτων cf. p. 281 n. 9, de coniectura φράτται θραυσθέν τοῦ θανάτου φραγτὸν στόμα (S 629) cf. p. 247. Denique Hilbergius IX p. 209 et 219 testimonia duo invexit; P I 95 τὸ δραστικὸν δὲ συμπαθία (pro συμπαθείᾳ) πρατούμενον et S 265 γεῖται (κεῖται falso edidit Migne) καθ' ὑπᾶς ἡ τριάς εἰς <τὴν> τετράδα, sed altero loco Bekkeri emendatio συμπαθεῖ recipienda est, altero equidem πρὸς (pro εἰς) τετράδα malum.

⁹⁾ Adiunge P I 85 ἄλιον ἐν σοὶ τῶν φρενῶν μελιτουργίαν (cf. p. 238 n. 3) cl. iragm. apud Georgid. (Stud. p. 184 n. 2) γλώττης κολαστὴρ ὄμμα πραύνοον πέλει. — De fr. 2 ποδάλγα, μῆτερ πονητοῦ, τί μ' ἐπὶ πλέον cf. p. 272 n. 2. Contra prosodiae leges Morelli lectio marginalis κείσινων (cf. Hex. 129) peccat Hex. 264 ἀρέητος ἔσται τεττάρων κριτῶν δίκην, ubi non 'aries', sed 'mutulus' (cf. Thesaur. vol. IV p. 1974 D) intelligendus est, unde altera Morelli scriptura κέντρων cadit, quae in editione tertia simul cum pessimō commento ἀστεροῦ (pro ἀρέητος) prodit.

H II 148, πέτραιω P I 180, πέτρώδει fr. 139 (cf. p. 174), πέτραν Hex. 861, πέτραις P III 24, πέτροποιὸν H II 92, πέτροπομποὺς Av. 243, H II 209, πέτρῶν III 238 cl. Πέτρος R 29 et Hex. 1738¹⁾.

2) S 105 ἀλλ' ἐκ διαμέτρου δογματικῶν συγχύτεις, etsi syllabae correptae exempla non desunt (γεωμετρεῖ Hex. 1166 et S 137, γεωμετρῶν Hex. 1176, μετρεῖν S 256) cf. ἀμετρη Av. 173, H I 103, Suppl. II 112, ἀμέτρητον H II 192, ἀμετρίαι Hex. 125. 157, ἀμετρίαι Av. 47, ἀμετρίαις Van. 7, S 254, ἀμέτρου fr. 143, ἀμέτρως Hex. 1511, ἀντιμετρήσκεις P III 294, εύμετρίαις Av. 48, μέτρος Hex. 1674, μετρεῖν S 254, μετρίων Hex. 969, μέτροις Av. 170, μέτρον P III 344, Av. 73, Hex. 125, S 500. 507, συμμετρίαις Van. 131.

3) Hex. 1478 φέρειν τε πᾶσαν τὴν ἐναπόγραφον φύσιν cf. ἀγράφαις Hex. 740, ἀγράφου P I 140, Av. 373, ἀγράφῳ Av. 34, ἀγράφως Suppl. LX 2, βραδυγράφος H II 153, διαγράφειν P II 216, Hex. 169, διαγράφεις Hex. 161, διαγράφω P III 146, εἰκονογράφος Av. 169, θεόγραφον Av. 367, θεόγραφος Hex. 1816, θεόγράφου P II 86, θεόγράφους S 80 et fr. 45, θεόγράφῳ P I 150, θεόγράφων Suppl. XLVI 2, καλλιγράφος Av. 171, λογοδιγράφος H II 117 et Hex. 71, μυθογράφοι Van. 57, μυθογράφος Hex. 1070, μυθογράφους Hex. 931, περιγράφει Av. 536. Hex. 752, περιγράφων P II 36, πλαστογράφῳ S 187, προγράφων P II 54 et (ex coni. cf. p. 203 n. 4) H II 138, στηλογραφεῖται Suppl. XXXIV 2, ταχυγράφους H I 106, ὑπογράφει Hex. 438. 452, ὑπογράφων P II 47, κερογράφῳ H I 34, κειρογράφων Hex. 437. Adde ἐγράφῃ Av. 41 et H I 97²⁾.

Tribrachyn praeterea adgnoscere nolui P I 236 πῆ μὲν διατέμνεις, πῆ δὲ τὴν βίνα κενοῖς quandoquidem ante μν semper syllaba brevis producitur cf. ἀμνὸν Suppl. VII 1, CV 2, ἀνάμνησιν Av. 93, Hex. 1252, ἀνυμνήσαις Suppl. III 86, ἀσεμνον P II 242 ἀσέμνους R 48, γυμνάσαι R 100, γυμνόστης Hex. 923, γυμνωθέντος Suppl. XXX 1, δίκταμον Hex. 942³⁾, ἐξέτεμνες P I 156, ἐτεμνες P I 175, κάμνε Suppl. I 41, κάμνει P III 326, Hex. 764, κάμνειν Suppl. IV 82, κάμνεις P III 331, Av. 368, H I 111, Suppl. IV 102, μεριμνῆς P II 364, R 116, μερίμναις P I 123, II 332, III 202, Av. 305, H II 100. 103, μερίμνης P I 223, μερίμνης Hex. 20⁴⁾,

¹⁾ Ancipitem mensuram praestant in pede primo πέτραι H I 184 et πέτραις P II 115, in quinto πέτραι P III 39 (p. 111), πέτραις P I 182, πετροστέγων Hex. 1556.

²⁾ Fortasse hoc pertinent ἐγράφαις S 679, ἐγραψεν S 193, γεγραμμέναι Hex. 1477, γεγραμμέναις S 82, γεγραμμένης fr. 25, licet alia sit commissurae ratio. Anceps est syllaba, cum duas voces in censum veniant cf. Van. 9 εἰκόνα γράψων et Av. 294 τὸ (brev.) γράμμα, Hex. 612 ταῦτα γράμματα.

³⁾ Sed fortasse Morelli scriptura δίκταμον servanda est, quam VTP comprobant.

⁴⁾ Cf. p. 266 n. 3.

Suppl. III 80, μεριμνῶν P II 54, σεμνὴ P II 247, σεμνὴν Van: 162, σεμνοῖς Van. 195, σεμνῦνται Hex. 1094, τέμνεται Hex. 1718, τέμνων Suppl. IV 105, ὑμνεῖν Hex. 192, Suppl. III 9, ὑμνήσαι Hex. 1076, ὑμνήσεις Hex. 1591, ὑμνήσοι Suppl. II 47, ὑμνοῖς Suppl. CVII 13, ὑμνον Av. 502, Hex. 175, ὑμνούς Suppl. C 4. Quae observatio certum iudicium suggerit de γρυπά P III 350, γυμνασμάτων P II 121, γυμνῆ Hex. 1111, γυμνὴ Suppl. I 105, γύμνωσιν P II 243, Suppl. XXX 2, κάμνει R 106, κάμνων P I 197, σεμνοῖς Van. 202, τέμνει P I 231, τέμνοιτο P II 321, τέμνουσι S 385, τέμνων R 108, ὑμνητέον Hex. 1041, ὑμνοῖς S 117, tum anapaestum in pede quarto, non dactylum in tertio ostendit Suppl. III 4 ὅρῳ δὲ πολλοὺς ὑμνολογοῦντας, δέσποτα.

Inter dactylum et anapaestum sententia fluctuare potest Hex. 1670 πᾶσάν τε πρᾶξιν τέχνοι λογεῖν ἡσκημένος sive πᾶσάν τε πρᾶξιν τέχνοι γεῖν ἡσκημένος cf. a) τέχνας Suppl. LXXVIII 1, τέχνην Suppl. LXXXVII 1, τέχνης P II 142, Suppl. LX 1, τεχνίτου Hex. 403; b) ἀτεχνίαν Suppl. LXXXVI 2, ἀτεχνάσω P II 64, εὐτεχνίας P II 362, εὐτεχνίαν P I 229, II 39, καλλίτεχνον P III 33, τεχνάζη S 123, τεχνη Suppl. LXXXVI 2, τεχνικὸς Hex. 1678, τεχνικῆ Av. 292, τεχνικῆς Av. 48, τεχνικοῖς Av. 170, τεχνικόν S 500, Suppl. IV 8, τεχνικός Hex. 1019. 1552, τεχνίτην Suppl. IV 9, τεχνίτις Hex. 905¹⁾.

Quodsi in pedum solutorum structuram inquiritur, saepissime tribrachos effici videmus initii vocabulorum quattuor vel quinque syllabas complectentium, quod obviam fit

in pede primo: μικάριος (P II 114), φιλοσοφίας (S 544),
 " " secundo: ἀλιέων (Suppl. LXXXIV 2), <ἀναμένης (fr. 5)>, ἀπορίας (P II 338), ἀφεσίμοις (Hex. 438), βασιλέων (Suppl. II 65), βασιλικῆς (S 311), διαλύσεις (Hex. 448), διαφορᾶς (P II 33 et 165), ἐκτέρας (S 659), ἐπιδόσεις (Hex. 670 et fr. 95), ἐπιχύσεις (Hex. 736), Ζηχρίν (Suppl. LXV 3), καθολικῆς (Hex. 620), μεταβάσεις (Hex. 415), μεταβολᾶς (fr. 131), παραβάτην (P II 284), παρανόμους (Hex. 449), περιόδῳ (Suppl. IV 86), τριαδικὴν (S 169),
 " " quarto: ἀκεφάλων (S 65), βασιλέως (P I 114 et III 456), Κιλικίας (P II 340), μεταδόσει (H II 29), παναγίου (P II 170), παραβάτην (H I 206), πολυκέφαλος (P III 351), <προπολεμεῖ Av. 457>.

1) Anceps syllaba comparet in τεχνάζεται Hex. 505. 1326, τέχναις Av. 118, τεχνάσματα Av. 213, τέχνη Av. 467, τέχνης P II 150.

Integro vocabulo semel tribrachys formatur in pede quarto ($\pi\delta\lambda\epsilon\mu\omega\eta$ P III 64), in medium vocem omnes syllabae semel in pede secundo includuntur ($\nu\omega\vartheta\epsilon\sigma\iota\omega\zeta$ Hex. 1786), denique pedem solutum clausula nominis proprii bis in quarto pede effingit (Γρηγόριε Suppl. X 1, Τυμόθεον H I 132).

Si in duo vocabula tribrachys dispertitur, aut arsis tota aut arsis syllaba posterior initio vocis hyperdisyllabae continetur, thesin vero articulus ($\tau\omega\pi\alpha\gamma\omega\eta$ P I 58 et $\tau\omega\mu\epsilon\tau\omega\pi\omega\eta$ Hex. 284: II p.) exprimit vel praepositio monosyllaba ($\epsilon\nu\alpha\kappa\tau\alpha\lambda\iota\pi\tau\omega\zeta$ Hex. 889: I p., — $\epsilon\nu\alpha\beta\alpha\tau\omega\zeta$ Hex. 1692 et $\epsilon\nu\alpha\tau\omega\varphi$ S 218: IV) vel praepositionis disyllabae pars prior ($\delta\omega\tau\epsilon\lambda\omega\eta$ P III 176 et $\pi\alpha\varphi\alpha\varphi\omega\eta$ Hex. 775. 1042: II), nec tamen trimetri desunt, ubi voces pedem solutum complexae non arce inter se cohaercant, sicuti in pede primo: $\alpha\lambda\iota\mu\alpha\delta\omega\alpha\tau\omega\iota\psi\omega\zeta$ P II 257, $\delta\sigma\omega\alpha\alpha\tau\omega\iota\zeta\omega\zeta$ Hex. 878, " " secundo: $\pi\epsilon\tau\omega\pi\delta\omega\alpha\mu\omega\zeta$ Suppl. I 11, " " tertio: $\epsilon\delta\omega\alpha\zeta\delta\omega\alpha\mu\alpha\zeta$ Hex. 1671, $\eta\lambda\vartheta\epsilon\beta\omega\sigma\iota\lambda\omega\zeta$ Suppl. II 27.

Ex tribus vocabulis tribrachys bis componitur in pede tertio, ita tamen ut priorem arsis moram articulus cum voce proxima conexus efficiat: $\sigma\tau\alpha\tau\eta\gamma\omega\zeta$; $\delta\beta\omega\alpha\iota\lambda\omega\zeta$ P II 19 et $\gamma\alpha\varphi\alpha\delta\beta\omega\alpha\iota\lambda\omega\zeta$ Suppl. II 3.

Quae tribrachi conformatio licentias quasdam Aeschylo et Sophoceli alienas praebet, cum Euripidis autem arte congruit¹⁾, si duo primi pedis exempla $\alpha\lambda\iota\mu\alpha\delta\omega\alpha\tau\omega\iota\psi\omega\zeta$ et $\delta\sigma\omega\alpha\alpha\tau\omega\iota\zeta\omega\zeta$ excipias. Non cavit Euripides, quominus ex bisyllabo et initio sequentis vocabuli tribrachys constet in pede secundo cf. $\epsilon\pi\iota\tau\omega\iota\pi\omega\zeta$ Iphig. Aul. 1164, $\pi\alpha\varphi\alpha\lambda\omega\gamma\omega\zeta$ Bacch. 940, $\tau\iota\omega\alpha\lambda\omega\gamma\omega\zeta$ Ion. 931, quibuscum locis $\delta\omega\tau\epsilon\lambda\omega\eta$ et $\pi\alpha\varphi\alpha\varphi\omega\eta$ contendere possumus, sed in versus introitu comoediae propria est Pisidae ratio cf. Aristophan. Equit. 1159 $\alpha\varphi\epsilon\zeta\alpha\pi\omega$ et Acharn. 1023 $\pi\omega\theta\epsilon\omega$; $\alpha\pi\omega^2$).

¹⁾ Hinc P III 64 $\epsilon\pi\pi\epsilon\omega\delta\omega\zeta$ $\alpha\lambda\omega\eta$ $\epsilon\pi\pi\epsilon\omega\delta\omega\zeta$ defendi posse (cf. Stud. p. 18) iudico, praesertim cum praeter Euripidem etiam Aeschylus (Pers. 332) et Sophocles (O. R. 826) usum comprobent; falso enim vitiosum anapaestum $\pi\delta\lambda\epsilon\mu\omega\eta$ adgnoscit M. Ficus apud Rossbachium, Griech. Metrik. ³p. 834 not. Rarior adeo tribrachi forma in $\nu\omega\vartheta\epsilon\sigma\iota\omega\zeta$ occurrit, quam quidem Aeschylus plane repudiet, Sophocles semel in drame satyrico (fr. 143, 1) admittat, bis Euripides (Iphig. Taur. 1371, Jon. 54) usurpet. Non offendebant in illa tribrachi forma Paulus Silentarius et Agathias Scholasticus, qui in hexametris Nonni artificia expresserant cf. Eepr. S. Eccles. Prooem. I^a 20 μαθών παρηλθεις, οὐ δέρασιν, οὐκ ἀσπίσιν et Anth. Pal. IV 3, 24 καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεπιάν πλέον.

²⁾ Facit hoc Agathias v. 39 $\delta\sigma\omega\alpha\alpha\tau\omega\iota\zeta\omega\zeta$ τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι, Aristophanis vestigia (cf. Rumpel. Philol. vol. XXVIII p. 607) in pede secundo, tertio, quarto Paulus premit cf. Eepr. S. Eccl. Prooem. I^a 34 δ τῶν λαγχων ἀγων οὐ γάρ ἥθελεν ή Δικη, — I^b 32 οὐ γέλη δεδοικότας επὶ προδιεγνωσμένοις, — I^a 18 οὐκ ἐπίσταντος οὐ δενός; οὐθεν εἰνότως.

Exemplis Euripideis, non item Aeschyli et Sophoclis norma etiam dactylorum compositio explanatur. Nimirum uno vocabulo pes solutus constat Suppl. III 40 ἡγίκα (I p.)¹⁾, initium quadrisyllabae vocis efficit bis in pede primo ἀνθοροθετῆσαι (P II 315) et οὐδέτερον (S 297), semel mediis longioris vocabuli syllabis exprimitur Hex. 1682 ὑπερσυντέλικος (III p.), saepissime in duo vel tria vocabula dividitur hac lege servata, ut numquam ultima dactyli syllaba vocis clausulam occupet. Ad duo autem vocabula in pede primo ita spectat, ut thesin articulus formet cum arsi arce coniunctus, sicuti ἡ θεοδόχος (Suppl. LXVII 2), τὴν ἀγιότητα (Hex. 189), τὴν ιδιότητα (S 661), quam rationem proxime adtingunt δέ Ζαχαρίου Suppl. LXXIX 3, οὐ δυνατὸν Suppl. I 103, ως ἐμεγαλύνθη Hex. 55. 293. 739. 1909; in pedis tertii exemplis laxior membrorum cohaerentia admittitur cf. P I 159 κρατούσης διαδοχήν, II 284 παραβάτην παραβαλόν, 307 ἀτάκτοις μεταβολαῖς, III 378 λογισμῶν συναγγάγων, 379 πλεκτὸν στέφανον, Av. 427 ἀπροσδοκήτως διγυτομέτη, H I 100 δούλοις νομοθετεῖν, II 136 ἔργον πολεμικῶν, 141 εἰπη περιλαβών²⁾, Hex. 452 ἐρυθραῖς βασιλικῶς, 1237 γῆν ἀπογεοῖ³⁾, 1680 ἐνεστώς, παρατατικός, S 184 εἰκῆ νομοθετεῖς, 626

¹⁾ Hex. 1561 καρκίνος ἐλθῶν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου primo adspectu coniectura καρκίνος <ἀν>ελθῶν blanditur, sed procul dubio iam Pisidae temporibus aevi Byzantini voculatio invaluerat, quae quidem haesitationem Scholiastae ad Aristoph. Pac. 778 excitavit: ἐν δὲ τῷ ἀντιγράφῳ παροξύτονον εἴρον τὸ Καρκίνος· οὐας οὖν συνέστειλεν αὐτό. Alioquin eodem sensu πάγουρος ponit poterat, attamen vulgatam memoriam disertum Etymologicē Gudiani testimonium corroborat p. 300, 19 sq. καρκίνος ζῶν θαλάσσιον καρκίνος ἐλθῶν ἐκ βυθοῦ θαλαττίου, quae glossa vitiata extat in Etym. Paris. apud Cramerum Anecd. Paris. vol. IV p. 54, 17 (ενθ' ἐκ βυθοῦ θαλασσίου) et in Etym. Laurent. apud Millerum, Mélanges de littérature grecque p. 177, 24 (καρκίνος ἐνθ' ἐκ βυθοῦ θαλαττίου). Aliud mensurae illius exemplum in Pisida non suppetit, siquidem Hex. 825 θλίβει μετὰ δάκνει μετακρίνοντας δίκην et 1560 τοὺς λυτσοδίκητους, τοὺς δὲ καρκίνους ξέσι syllaba anceps in censem venit. Contraria ratione Suppl. LIII 1 ἡ κοπικὴ πάρεστι Χριστὸς ἀξίνη legitur, quamquam falsam mensuram scriptura νῦν γένες auctor evitare poterat. Nec tamen Van. 107 σκηνῆς ἀδελφή, συγγενῆς ἐνυπνίου varietas συγγενῖς toleranda est, quam ex L falso enotatam ferri posse Boissonade ad Anecd. Gr. vol. I p. 216 not. existimat, nec magis epigramma poeta nostro indignum luc trahi debet, quod ex codice Paris. 1310 (chartae. in 4°, s. XV) f. 63^v sub Pisidae nomine protraxit Boissonade Anecd. vol. II p. 457, post Boissonadum edidit Cougny, Anthol. Didot. vol. III p. 332 (Append. III 254):

πρώτη βρεφῖκή, παιδική δὲ δευτέρα,
τρίτη δέ τις πέφυκε τοῦ μειράκιου,
ἡ δὲ αὖ τετάρτη τοῦ νεανίσκου πάλιν
ῶροῦ τινος γέροντος ἡ πέμπτη πέλοι·
ἕκτη γέροντος, ἑβδόμη, δὲ πέμπτη.

²⁾ Cf. p. 124 n. 2 et 128 n. 3.

³⁾ Sic recte pro ἀπογαιοῖ ex B (=MT) rescriptsit Hercher.

φυλάττων ἐκατέρως, Suppl. IV 108 ἀνάγκην μετοχετεύων, <C 4 ὑμνους ποοςεπάγουσι>. Quae tertii pedis licentia recurrit, si daetyli in tria vocabula dispertiti examinantur: in primo quidem pede duo monosyllaba cum exordio quadrisyllabae vocis ea conditione copulantur, ut thesin praepositio vel articulus repreaesentet (P II 366 πρὸς γὰρ ἐπελέσεις, III 45 τὰς δὲ παρατάξεις, Hex. 1851 τὸν γὰρ ἀνελόντα), tertius vero pes et in eadem conformatione laxiorem nexum patitur et in compositione, ubi thesin vocis trisyllabae exitus, arsin monosyllabon cum proximi vocabuli initio exprimit cf. a) Hex. 221 πῦρ, τὸν ὑπὸ 888 σοὶ τὸ μέγεθος, — b) P I 17 πεποιθώς δ βασιλείς, III 94 ἀνάγκης δ βασιλεύς, 1411 φυλαχθῆ τὸ λογισθεῖς.

Extra cancellos compositionis tragicae anapaesti usus in Pisidae trimetris egreditur. Scilicet vocabuli polysyllabi initium anapaestus efficit in pede primo: ἀόριστος (Hex. 1682), Βασίλειον (S 651), Διονυσίῳ (S 347), ἐπιθυμίκην (Van. 257), μετέωρος (P III 248), ὑποτακτικήν (Hex. 1686);

„ „ secundo: ἀνεμώδεις (Hex. 522), ἀτρομήτως (fr. 64), βασινισμοῖς (S 563), βασιλείκην (Hex. 497), βασιλείας (P II 89), διαμέτρου (S 105), διατάξεις (Hex. 625), δικτέμνεις (P I 236), διαχεισθαι (H I 146), ἐλεφάντων (Hex. 975), ἐπιβούλων (Suppl. III 18), ἐρεθίζων (P III 63), κατακλυσμῷ (H I 88), λαβυρίνθοις (Hex. 1156), λαβυρίνθους (Hex. 747), λαβυρίνθῳ (Van. 76), μελιτουργεῖ (Hex. 918), παράδεισον (Suppl. CVII 20), παραδείσῳ (fr. 116), παραδόξου (P III 255), παρατάξει (P II 302), παρατάξεις (P III 16), πελεκάνων (Hex. 1098), σαλαμάνδρα (Hex. 1053), Σαρακηνῶν (P II 218), σχεδιάζων (Av. 467, S 213), ὑποθήκας (Hex. 439);

„ „ tertio: ἀπαρέμφατον (Hex. 1683);

„ „ quarto: διατάξεις (H II 120), ἐνκαπόγραφον (Hex. 1478), ιεράκων (Hex. 944), ἱοκάστης (H II 194) λαβυρίνθῳ (S 291), μηκρίζει (Suppl. II 44), παραδείσον (Suppl. XLVI 6), Πτολεμαῖος (P III 362), <στασιάζεις (S 308)>, συνοδεύει Suppl. IV 42, σχεδιάζει (P III 235, Van. 98), ὑπερφίρουσκαν (S 10);

„ „ quinto: μελιτουργίκην (P I 85), παρακείμενος (Hex. 1680).

Medias vocabuli longioris syllabas anapaestus ita explet, ut post arsin una syllaba restet

in pede secundo: θηρολετεῖσθαι sive θηροβολεῖσθαι (Suppl. III 16), πορφυρίωνος (Hex. 1025), προσκυτομολήσας (P III

145), φυντατικστῶν (P I 149), γειροτονούσης (Van. 176);
in pede quarto: καινοτομεῖσθαι (Hex. 1142), ύμνολογοῦνταις (Suppl. III 4), γειροτονήσαις (S 38).

Vocis exitus representatur

in pede secundo: ἀντωνυμίκιν (Hex. 1673), Γρηγορίου (S 378. 394. 416. 650), Νεστορίου (S 103. 206), Πορφυρίῳ (Hex. 1071), συναμφότερον (S 567);

" " quarto: ἔξυδροι (fr. 18), ἡμίθεος (S 611), ἡμίτομος (S 612), ἡνό-
γῶν (P II 280, Hex. 339), θηρολέταις (Suppl. III 5),
καινοτομῶν (P III 236, Suppl. IV 54), <Κνασικός> adn.
crit. ad Suppl. XXXVI>, παρατατικός (Hex. 1680),
πυρσοβολῶν (Hex. 964), τεχνολογεῖν (Hex. 1670), Χρι-
στικοῖς (fr. 177), Ωκεανόν (P II 49), Ωκεανοῦ (S 85),
ώρολογεῖν (Hex. 1114);

" " quinto: ἀστρολογεῖν (S 243), γειλιδόνιον (Hex. 1321).

Integro vocabulo pes conformatur

in pede primo: προθέσαι (Hex. 1674);

" " secundo: ἀλιεὺς (Suppl. LXXXII 2);

" " quarto: ἀγαθῶν (Hex. 1784, Suppl. II 104 sive 92), ἀκοῆς
(Hex. 706), ἀρετᾶς (P I 71), ἀρετῶν (P I 80), ἀρχνοῦς
(Hex. 821), βασιλεῖ (Suppl. II 30), βασιλεῦ (Suppl. II
43), βασιλεὺς (P II 99), Δανιὴλ (H I 16) δαπνῷ (P II
30), <θηγάντου> (S 629), κατόπιν (P II 336 et 357),
κεφαλῆς (Hex. 727), <κρεμάσῃ> (Hex. 850), λογικὴν
(H II 49), λογικῆς (P III 328), μετοχὴν (Hex. 1672),
όροφὴν (Suppl. XLV 1), ὀχετῶν (Hex. 733), ποταμοὶ¹
(H I 229), ποταμῶν (H I 226), ταραχῆς (P I 234),
Φωρῶ (P I 136, Av. 595), φύσεων (S 661).

Anapaestum duobus vocabulis conformatum in pede primo articulus cum binis proximi vocabuli syllabis (τὰ διατεθέντα P II 58, τὸ συναμφότερον S 567) aut praepositio disyllaba cum articulo copulata (ἐπὶ τῷ H I 88, μετὰ τὴν S 270) efficit, in pede secundo et quarto praepositio cum sequentis vocis initio coniuncta exprimit: II) διὰ πάντων P I 48, καθ' ἔκυτοῦ S 253, κατ' ἐμποτῶν P III 361, μετὰ πάντων
Suppl. III 89; — IV) κατὰ πετρῶν Hex. 40, μετὰ σαρκωτῶν Hex.
192 — nec tamen voces laxius adstrictae excluduntur hac lege servata,
ut in pede secundo (ἀριστος, ὑπερσυντέλικος Hex. 1682) et tertio (σχη-
ματισμὸν ἐπαινετῆς P II 262) vocabuli quadrisyllabi finis binaeque pro-

ximi syllabae in censum veniant, in pede quarto (*ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν* Hex. 1683) longioris vocis exitum thesis, alterius exordium arsis praestet.

In tria vocabula semel in pede secundo anapaestus diremptus est: Hex. 1624 *ἀστεῖα δέ πάντα*.

Iam in pede primo formas τὰ διαφερεθέντα et τὸ συναμφότερον frustra apud tragicos quaeras, de reliquis pedibus in universum sollertia tissima Elmslei observatio valet, qui tantummodo anapaestos nominum proprietum syllabis effectos suspicione vacare monuit¹⁾, unde comoediae legibus Pisidae rationem metricam acommodatam esse perspicimus, quas optime C. Bernhardii libellus 'de incisionibus anapaesti in trimetro comico Gracorum' (Acta societatis philol. Lipsiensis vol. I — 1871 — p. 245 sqq.) enucleavit. Quin etiam licentiae modum poeta noster excessit, quandoquidem comicis offensioni est conformatio σχηματισμὸν ἐπαιγνεῖς in pede tertio (cf. Bernhardi p. 246 sq.) neque in pede quarto, cum caesura semiquinaria versus non sit distinctus, anapaesti incisio ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν admittitur (ibid. p. 272 sqq.). Nec tamen facile eo adducor, ut Hex. 1683 pro spurio habeam²⁾, P II 262 αἰνετῆς requiri iudicem³⁾, praesertim cum alteram licentiam bis Paulus Silentiarus offerat Eephr. S. Eccl. Prooem. I^a 63 ἐπεὶ δὲ μετῆλθε, παρέσχες οἵς ὑπερκόις et II 1 εἰ μὲν πρὸς ἀλλοι θέσιτρον ὑμᾶς συγκλεῖν.

Haud ita frequentes sunt solutiones bis terve in singulis trimetris adhibitae. Ac primum quidem bini anapaesti extant in pede primo et secundo H I 88 ἐπὶ τῷ κατακλυσμῷ Χοσρόου φρουρούμενην et S 567 τὸ συναμφότερον γὰρ οὐδὲν ἥττον ἢ δύω, in tertio et quarto Hex. 1683 ὀριστικὴν, ἀπαρέμφατον, εὐκτικὴν πλέον, in secundo et quinto S 253 καὶ πῶς καθ' ἐκυτοῦ μᾶλλον ἀστρολογεῖν θέλεις. Tribrachys (II p.) semel cum dactylo (III p.) coniungitur P II 284 καὶ τὸν παραβάτην παραβαλῶν πλασμῷ ξένῳ⁴⁾, anapaestum in quarto pede comitem adsciscit dactylus pedis primi S 661 τὴν ἴδιότητα τῶν φύσεων ἀσυγχύτως. Deinde duo occurunt trimetri, qui tres offerant solutiones consociatas, scilicet binos anapaestos (I II et IV V) cum singulis dactylis (III): Hex. 1682 ἀόριστος ὑπερσυντέλικος, ἐγκλίσεις νέμων et 1680 μέλλων, ἐνεστώς, παρατατικός, παρακείμενος.

Praeterea observandum est velocem tribrachorum cursum cum spondeorum gravitate ita commisceri, ut numquam trimeter iambis puris

¹⁾ Edinburgh review 1811 n. XXXVII p. 65.

²⁾ Cum Hilbergio Byz. Zeitschr. VII (1898) p. 339.

³⁾ Quemadmodum Quercio praeeunte iudicavit Hilbergius 'Wiener Studien' vol. IX p. 209.

⁴⁾ De Hex. 448 καὶ τὰς διαλύσεις τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων, ubi tribrachys (II) cum anapaesto (IV) copulatur cf. p. 281 n. 9.

constans evadat; etenim tribrachyn in pede primo spondeus excipit in tertio et quinto Hex. 878, in tertio P II 114. 257, Hex. 889, in quinto S 544, tribrachyn pedis secundi spondeus comitatur in primo, tertio, quinto P II 33. 333, Hex. 284. 415. 670. 736. 775. 1042, S 311, Suppl. I 11, IV 86, fr. 95. 131, in primo et tertio P II 165, III 176, Hex. 438. 448. 449. 620. 1786, S 169, Suppl. LXXXIV 2, fr. 5, in primo et quinto P II 284¹), in tertio et quinto S 659, Suppl. II 65, in tertio P I 58, Suppl. LXV 3, pedis tertii tribrachys spondeos adsciscit in primo et quinto Hex. 1671, in primo P II 19, Suppl. II 3. 27, tribracho pedis quarti spondei opponuntur in primo, tertio, quinto P II 170. 340, H I 132, II 29, Hex. 1692, Suppl. X 1, in primo et tertio P III 351, in tertio et quinto P I 114, H I 206, S 218, in primo et quinto S 65, in primo P III 64, in quinto P III 456, Av. 457.

Omnino Pisides studiose contendit, nt spondei pedum iambicorum pernicitatem tardent²), quod etiam in versibus observare licet, ubi dactyli et anapaesti irrationales iamborum vicem implent.

Dactylus ipse cum longam thesin invehat, non mirum est S 297. 661, Suppl. LXVII 2 dactylis pedis primi subiungi iambos in tertio et quinto, pedis tertii dactylum consociari cum iambis in primo et quinto Hex. 221. 452, saepius tamen insuper spondeis versus temperatur: nimirum dactylum pedis primi excipiunt spondei in tertio et quinto P II 315, III 45, Hex. 55. 293. 739. 1909, Suppl. I 103, in tertio P II 366, Suppl. LXXIX 3, in quinto Hex. 189. 1851, Suppl. III 40, dactylis pedis tertii adnectuntur spondei in primo et quinto P I 17, II 284. 307, III 94. 378, Av. 427, H I 100, II 136. 141, Hex. 1411, S 184. 626, Suppl. IV 108³), in primo P I 159, III 379, Hex. 1237, Suppl. C 4⁴), in quinto Hex. 888.

Eadem ratione cum thesis duabus syllabis expressa primo adspectu longam adaequet, puri iambi post anapaestum pedi primi occurunt in pede tertio et quinto S 270. 347, post anapaestum pedis tertii in primo et quinto S 567⁵), post anapaestum pedis quarti in primo, tertio, quinto Hex. 733⁶), sed nihilominus frequentior spondeorum est adspersio: ita-

¹) Accedit dactylus in pede tertio.

²) Hinc in pedum computatione ante mutam cum liquida semper syllabam productam adgnoscere malui.

³) Hex. 1680 spondeus in primo, anapaestus in quinto pede adiungitur.

⁴) Hex. 1682 praeter dactylum anapaestus in pede primo comparet.

⁵) Hex. 1682 thesin productam praeter anapaestum in pede secundo etiam tertii pedis dactylus praestat; ad anapaestum pedis tertii iambi in primo et quinto accedunt Hex. 1683, sed simul anapaestum in quarto habes.

⁶) S 661 anapaesto quarti pedis consociatur dactylus in primo.

que anapaestum pedis primi spondeus excipit in tertio et quinto P III 248, H I 88¹⁾, Hex. 1674. 1686, Van. 257, S 651, in quinto P II 58, anapaestum pedis secundi spondei comitantur in primo, tertio, quinto P I 48. 149, Av. 467, H I 146, Hex. 439. 497. 522. 625. 918. 1053. 1098, Van. 176, S 103. 105. 206. 563, Suppl. III 18. 89, CVII 20²⁾, in primo et tertio P I 236, II 89. 302, III 16. 63. 361, Hex. 747. 975. 1071. 1156, Van. 76, S 213. 378. 394. 650, fr. 64. 116³⁾, in primo et quinto Hex. 1624. 1673, Suppl. LXXXII 2, in tertio et quinto P III 145, in primo Hex. 1025, S 416⁴⁾, in tertio P II 218, III 255, Suppl. III 16. Anapaestus pedis tertii spondeum recipit in primo et quinto P II 262, in primo Suppl. XXXIX 2. Ad anapaestum pedis quarti spondei pertinent in primo, tertio, quinto P I 71. 234, II 30. 49. 99. 280, III 235. 236. 328, H I 226, II 120, Hex. 40. 850. 944. 1142. 1670, S 10. 38. 308, Suppl. II 43. 104 (sive 92), IV 42, epigr. in not. ad Suppl. XXXVI, fr. 177⁵⁾, in primo et tertio P I 80, III 362, H I 229, Hex. 339, Suppl. III 5, IV 54, fr. 64, in primo et quinto P II 336, Hex. 727. 1672, S 291. 611. 612, in tertio et quinto P I 136, Av. 495, H I 16, II 194, Hex. 192. 706. 821. 964, Van. 98, Suppl. II 44, III 4, XLVI 6, fr. 18, in tertio P II 357, H II 49, Hex. 1478. 1784, S 85, Suppl. II 30, XLV 1⁶⁾, in quinto Hex. 1114. Anapaestum pedis quinti spondei comitantur in primo et tertio Hex. 1321, S 253⁷⁾, in primo S 629.

Quas leges temporibus ita dividere, ut gradus et quasi processus pangendi cognoscantur, paulo difficilis est; facilius virtutis poeticae initia ac progressiones persequi licet, si pes ultimus in deliberationem cadit. Artis enim velut quaedam educatio conspicua fit, quandoquidem pro

¹⁾ Praeterea anapaestus pedis secundi in censum venit.

²⁾ Adde S 253, ubi praeter spondeos in primo et tertio pede anapaestus in quinto legitur, et H I 88, quo loco anapaestus in pede primo, spondei in tertio et quinto usurpantur.

³⁾ Hex. 1682 cum anapaesto alter anapaestus in primo et dactylus in tertio pede copulantur.

⁴⁾ S 567 anapaestus est in pede primo.

⁵⁾ Spondeum in primo, dactylum in tertio, anapaestum in quinto pede suppediat Hex. 1680.

⁶⁾ Anapaestus in tertio pede occurrit Hex. 1683.

⁷⁾ Accedit anapaestus pedis secundi. Spondeus in primo et dactylus in tertio pede cum anapaesto pedis quarti conectuntur Hex. 1680. Facit huc etiam versus γλώττης κολαστήρ οὐμα πράύνοον πέλει, simodo recte Georgidae lectio ἄγρυπνο emendata est Stud. p. 184 n. 3. Ceterum Georgidae liber Athous nunc inter codices Parisinos (= Suppl. Gr. 1246) extat cf. H. Omont, manuscrits récemment ajoutés au fonds du supplément Grec de la bibliothèque nationale (Par. 1898) p. 7.

aetatis gradu versus evanescunt, qui sexti pedis arsin accentu distinctam praebeant. Anno 6¹⁰/₁₁ (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 34) Pisides 89 trimetris (Suppl. III) octo exempla inculcare non dubitavit: 9 εὐπρεπές, 11 γραφης 14 et 63 ἀεί, 15 σκυποῦ, 27 ροπῆς, 36 πεσόν, 89 ποθῶν, — anno 62²/₃ (cf. Stud. p. 163) tres acroases de expeditione Persica 1088 sive potius (cf. p. 215 supra) 1089 versus complexae (252+376+461) duodecim testimonia offerunt: I 68 φρενός, 96 ροπῆν, 143 σπορᾶς, 181 βοή, 236 κενοῖς, II¹) 66 τινός, 96 ἀεί, 147 σφραγῆς, 194 τεμών, III 96 γιτών, 223 πᾶν, 331 ἀεί, — sed parvo temporis intervallo interiecto licentiae termini tam anguste coēcentur, ut a. 62⁵/₆ (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 44) Suppl. IV trimetris 168 constans exemplis prorsus careat, a. 626 (cf. p. 162 sq. supra) carmen de bello Avarico (541 vv.) semel ἀεί (131) exhibeat, nullum testimonium a. 628 (cf. 'Wiener Studien' XIII p. 29) extet in Suppl. II (105 vv.), a. 629 (cf. Stud. p. 163) in H (471 vv.), haud ita multo post (cf. Hex. 1881 sqq.) amplissimum poema de Hexaëmero (1910 vv. apud Quercium, 1894 in editione Hercheriana) tantummodo v. 560 rationem illam adgnoscere videatur²), eodemque fere tempore (cf. S 56 sqq. 74 sqq. 706 sqq. cl. Drapeyrone, l' empereur Héraclius p. 301 sqq.) 726 versus contra Severum unicum locum v. 482 ἔνθρωπος δν τέλειος, ἐντελής Θεός suppeditent, ubi Dei notio ad nomen proprium proxime accedens iustum excusationem adfert³). Quae cum ita sint, adultum Pisidae artem R. Van., Suppl. I produnt, ubi nulla eiusdem generis licentia comparet, versificationis rudimenta parva quaedam epigrammata hisce indiciis denudant: Suppl. LXV 3 δ τὸν Ζαχαρίαν τῆς ἀτεκνίκης ἀρείς, LXXVII 1 γλώσσαις τελειοῖ τούς ἀποστόλους πυρός, LXXXIII 2 δ τρεῖς ἀληθῶς οὐρανούς διαδραμών, LXXXVI 1 ἡ τῶν ἀδελφῶν εὐερεστάτη δυάς, fr. 28 Μωσῆς φοβεῖται καὶ θεωρῆσαι τὸ πῦρ.

¹⁾ De II 40 σοὶ καὶ τράπεζα καὶ πόμπτα καὶ τροφὴ cf. p. 212 n. 3.

²⁾ Άλλ' ὡς ἀδελφὰς οἰκοδεσπότης πατήρ, nisi οἰκοδεσπότου δίκην praestat, quae clausula II II 66 redit; — Hex. 791 ἀλλ' εἰς ὀρεῖς τήκεται καὶ φλεγμονὰς genuinam esse codicis B scripturam πεφλεγμένας perspexit Hilbergins, d. Princip d. Silbenwaegung (Vind. 1879) p. 271 not. — Verba interpolata ὡς δημηουργόν, ὡς κτίσαντα πᾶν σοφῶς (159) ex V adiecit Quercius, attamen V perinde ac p optimam memoriam πανσόφως servat. De Morelli contextu καὶ τοὺς ἀδίκους δικαιοῖ, εἰ εὗροι λαβὴν (444) et ἐνθεῖς δὲ ταῦτα τῇ τέλη τῇ ἀρέτῃ γεῖ (1684) cf. Stud. p. 276 et 277.

³⁾ Conferri potest Suppl. LXII 1 δ θαῦμα, θαῦμα! συγγενεῖς ἔχει Θεός, sed S 519 αὐτοῦ τε πρῶτον ἐμφανῆς κατηγορεῖς poeta αὐτοῦ — κατηγόρει scripsit cf. p. 135 n. 2 supra.

B. Dembiński: Rzym i Europa przed rozpoczęciem trzeciego okresu soboru trydenckiego. Część pierwsza, lex. 8° str. 264. Cena 2 złr. 50 ct.

J. Fijałek: Średniowieczne ustawodawstwo synodalne biskupów polskich. I. Życie i obyczaje kleru w Polsce średniowiecznej na tle ustawodawstwa synodalnego lex. 8° str. 59. Cena 75 ct.

L. Finkel: Bibliografia historii polskiej, tom I. lex. 8° str. 527. Cena 6 złr.
— Tomy II-go zeszyt 1-szy, lex. 8° str. 158. Cena 1 złr. 80 ct.

K. J. Heck: Życie i dzieła Bartłomieja i Szymona Zimorowiczów (Ozimków) na tle stosunków ówczesnego Lwowa, lex. 8° str. 187. Cena 1 złr. 80 ct.

T. Hoesick: Anhelli i trzy poematy. Przyczynki do dziejów twórczości J. Sławackiego, lex. 8° str. 80. Cena 80 ct.

A. Kalina: Jana Parum Szulcego. Słownik języka połabskiego, Część I. lex. 8° str. 80. Cena 75 ct.
— Część II, lex 8° str. 104. Cena 1 złr.

J. Kallenbach: Szymonowicza dramat »Castus Joseph«, lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.

F. Kasparek: Z dziedziny prawa międzynarodowego prywatnego. lex. 8°, str. 69. Cena 80 ct.
— Druga konferencja w Hadze celem kodyfikacji prawa międzynarodowego prywatnego, lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.

M. Kawczyński: Adama Mickiewicza Dziadów część trzecia w stosunku do romantyzmu francuskiego, lex. 8° str. 74. Cena 1 złr.

W. Kętrzyński: Studya nad dokumentami XII w., lex. 8° str. 122 z 16 tabl. Cena 3 złr. 50 ct.
— Granice Polski w X. wieku. Z mapą, lex. 8° str. 32. Cena 75 ct.

J. Kleczyński: Spisy ludności w Rzeczypospolitej Polskiej, lex. 8° str. 29. Cena 40 ct.
— Poglądowe generalne w Polsce i oparte na niem spisy ludności. lex. 8° str. 23. Cena 30 ct.

F. Koneczny: Walter v. Plettenberg, landmistrz inflancki, w obec Zakonu, Litwy i Moskwy 1500—1525. lex. 8° str. 76. Cena 75 ct.

F. Krček: Modlitewnik Nawojski, lex. 8°, str. 81. Cena 80 ct.

J. Latkowski: Mendog, król litewski, lex. 8° str. 154 z mapą. Cena 1 złr. 50 ct

A. Lewicki: Powstanie Świdrygielly, lex. 8° str. 389. Cena 3 złr.

W. Lutosławski: O logice Platona. Część pierwsza. O tradycji tekstu Platona. lex. 8° str. 69. Cena 60 ct.

Wł. Łuszczkiewicz: Reszły romańskiej architektury dawnego opactwa Cysterskiego w Wąchocku, folio str. 26 z 11 cynkotypami i 8 tablicami fotolitograficznymi. Cena 1 złr.
— Polichromia drewnianego kościołka w Dębnie pod N. Targiem. Sprawozdanie z wycieczki naukowej w lccie 1891 r. Z 3 tablicami i 22 cynkotypami w tekście, folio, str. 24. Cena 1 złr. 50 ct.

L. Małinowski: O niektórych wyrazach ludowych polskich; zapiski porównawcze. lex. 8° str. 102. Cena 1 złr.
— Glossy polskie w kilku rękopismach łacińskich wieku XV., lex. 8° str. 73. Cena 70 ct.
— O języku komedyj Franciszka Bohomolca, lex. 8° str. 29. Cena 40 ct.
— Kazania na dzień wszech świętych. Zabytki języka polskiego z wieku XV., lex. 8° str. 89. Z dwiema podobiznami. Cena 80 ct.

Wł. Matlakowski: Budownictwo ludowe na Podhalu, 4-to str. 93 z 23 tablicami litograficznymi i 25 rysunkami w tekście, oprawne, tablice w osobnej oprawie teczce. Cena 7 złr. 50 ct.

J. Milewski: Stosunek wartości złota do srebra, lex. 8° str. 118. Cena 1 złr. 50.

A. Miodoński: Czas powstania historyi Florusa, lex. 8° str. 10. Cena 20 ct.
— Miscellanea latina, lex. 8° str. 9. Cena 20 ct.
— Incerti auctoris exhortatio de paenitentia, lex. 8° str. 10. Cena 20 ct.

(ciąg dalszy na odwrotnej stronie.)

Monumenta Poloniae Historica. Pomniki dziejowe Polski. Tom VI. opracowany przez lwowskie grono członków komisji historycznej. 4to str. 731. Cena 10 złr.

K. Morawski: Andrzej Patrycy Nidecki, jego życie, dzieła, 8° str. 402. Cena 3 złr.
— Jakób Górski, jego życie i dzieła. lex. 8° str. 37. Cena 40 ct.
— De rhetoribus latinis observationes. lex. 8° str. 20. Cena 30 ct.

Fr. Piekosiński: Uwagi nad ustawodawstwem wiślicko-piotrkowskim króla Kazimierza W., lex. 8° str. 91. Cena 90 ct.

A. Procbaska: O prawdziwości listów Gedymina. lex. 8° str. 34. Cena 30 ct.
— Podole lennem Korony 1352—1430., lex. 8° str. 24. Cena 25 ct.

J. Radliński: Słowniki narzeczy ludów kamczackich: (ze zbiorów Prof. B. Dybowskiego), I. Słownik narzecza Ainów, lex. 8° str. 67. Cena 60 ct.
— II. Słownik narzecza Kamczadałów wschodnich, lex. 8° str. 88. Cena 90 ct.
— III. Słownik narzecza Kamczadałów południowych, lex. 8° str. 20. Cena 50 ct.
— IV. Słownik narzecza Kamczadałów zachodnich, lex. 8° str. 84. Cena 75 ct.
— V. Słownik narzecza Koryaków wschodnich, lex. 8° str. 81. Cena 75 ct.

St. Ramult: Słownik języka pomorskiego czyli kaszubskiego, 4° str. XLVIII i 298. Cena 4 złr.

J. Rozwadowski: Łacińskie słowa pochodne urobowione z pnia imiesłowu biernego na -to- (t. z. Iterativa lub Frequentativa i Intensiva) lex 8° str. 46. Cena 50 ct.

W. Rubczyński: Traktat o porządku istnień. lex. 8° str. 33 z tablicą. Cena 40 ct.

J. N. Sadowski: Miecz koronacyjny polski »Szczercem« zwany. Z 2. tablicami. i 12 rycinami. lex. 8° str. 60. Cena 1 złr. 50 ct.

M. Sas: Przyczynek do poezji polsko-łacińskiej XVI wieku, lex. 8° str. 32. Cena 40 ct.
— O miarach poematów łacińskich Jana Kochanowskiego, lex. 8° str. 51. Cena 50 ct.

St. Schneider: Isokrates wobec Politei ateńskiej Arystotelesa, lex. 8° str. 25. Cena 30 ct.

St. Smolka: Stanowisko mocarstw w obec konstytucji Trzeciego Maja. 16° str. 27. Cena 30 ct.

L. Sternbach: Curae Menandreae, lex. 8° str. 78. Cena 1 złr.
— Joannis Geometrae Carmen de s. Panteleemone, lex. 8° str. 86. Cena 1 złr 50 ct.
— Photii patriarchae opusculum, lex. 8° str. 82. Cena 1 złr. 50 ct.
— Analecta Photiana, lex. 8° str. 42. Cena 75 ct.
— Gnomologium Parisinum ineditum Appendix Vaticana. lex. 8° str. 83. Cena 1 złr. 50 ct.
— Fabularum Aesopiarum Sylloge, lex. 8°, str. 83. Cena 1 złr. 50 ct.
— Dilucidationes Aesopiae, lex 8° str. 50. Cena 75 ct.

J. Tretiak: Ignacy Krasicki jako prezydent trybunału, lex. 8° str. 37. Cena 40 ct.
— Miedziany Jeździec Puszkina. Studium polemiczne. Cena 80 ct.

Uchwały w sprawie pisowni. Cena 40 ct.

B. Ulanowski: O założeniu i uposażeniu klasztoru Benedyktynek w Staniątkach, lex. 8° str. 131 z 5 tabl. Cena 2 złr.

S. Windakiewicz: Pierwsze kompanie aktorów w Polsce. lex. 8° str. 21. Cena 30 ct.

A. Winiarz: O zwodzie zwyczajów prawnych mazowieckich układu Wawrzyńca z Prażmowa, lex. 8° str. 79. Cena 90 ct.

S. Witkowski: Stosunek »Szachów« Kochanowskiego. do poematu Vidy »Scachia ludus«, lex. 8° str. 39. Cena 60 ct.
— De vocibus hybridis apud antiquos poetas romanos, lex. 8° str. 29. Cena 60 ct.

T. Wojciechowski: O Piaście i piaście, lex. 8° str. 51. Cena 50 ct.

A. Zakrzewski: Wzrost w Królestwie Polskiem, 8° str. 39 z 2 mapkami i tablicą graficzną. Cena 75 ct.

M. Zdziechowski: Karol Hynek Macha : bajronizm czeski. lex. 8° str. 69. Cena 1 złr.